

HARLEQUIN®

изкушение

април '95

40

Джоан Рос

БЕЗ ПРЕЦЕДЕНТ

ОБИЧАЙ

БЛИЖНИЯ СИ

НАШАТА СУПЕР
ТОМБОЛА

ДЖОАН РОС
БЕЗ ПРЕЦЕДЕНТ. ОБИЧАЙ
БЛИЖНИЯ СИ

Превод: Джулиана Дукова, Мария Петрова

chitanka.info

БЕЗ ПРЕЦЕДЕНТ

В мига, в който вижда Джесика О'Нийл, Куин Мастърсън разбира, че е срещнал жената на своя живот. Ала как да докаже това на невероятно способната адвокатка, майка на три деца? Отношенията им са затруднени и от факта, че двамата са на противоположните страни на дело за развод. И макар че Джесика не отрича привличането помежду им, тя е загубила вяра в щастливите бракове. Куин трябва да използва най-убедителните си аргументи...

ОБИЧАЙ БЛИЖНИЯ СИ

Доктор Лоръл Брайтън се премества на работа в спортната клиника във Финикс, заедно със сина си Дани и сиамската си котка. В деня на пристигането си, Лоръл става неволен участник в неприятен инцидент — пианото ѝ се блъсва в колата на съседа — ръгбиста Ник Макгроу, претърпял наскоро травма и потенциален пациент на младата лекарка. Още при първата си среща двамата усещат взаимно привличане, срещу което упорито се съпротивляват. Лоръл все още пази горчиви спомени от нелепия си брак, а Ник се стреми да възкреси предишната си слава на звезда.

Джоан Рос израства в малко селище в планините на Орегон. Тъй като склоновете спират телевизионните сигнали, а и през 50-те години електронните игри все още не са изобретени, децата са принудени да измислят други забавления. Седнали под брястовете в задния двор в дългите летни следобеди, Джоан Рос и нейните приятели разменят комикси и си разказват истории за духове — колкото по-зловещи, толкова по-интригуващи.

Истинската любов на Джоан Рос са приказките. Едва седемгодишна тя написва първата си повест — трагичен романс на две влюбени диви патици.

Година по-късно Джоан Рос се натъква на издателство „Арлекин“. Заинтригувана си купува десетина. Уверена, че е открила своето призвание, тя решава да започне да пише за „Арлекин“.

За по-малко от месец продава три романа на различни издателства, а на следващата година излиза първата книга в серия „Искушение“.

Вече над десет години „Арлекин“ издава нейните романи, достигнали осеммилионен тираж. Публикувани са повече от 50 нейни книги, от които 33 в серия „Искушение“. Романите ѝ излизат в 27 страни. Джоан Рос е добре позната и на българските читатели с книгите си „Междузвездна любов“, „Принцът и актрисата“ и „Съдбовна авантюра“.

Джоана Рос обича любовните романи и е особено благодарна на читателите, намерили време да ѝ пишат. Тя високо цени тези писма, защото я карат да се чувства така, сякаш отново седи под брястовете в задния двор и разговаря с приятели.

БЕЗ ПРЕЦЕДЕНТ

ПЪРВА ГЛАВА

Джесика О'Нийл се стремеше да не обръща внимание на парещата болка, която пълзеше нагоре по краката ѝ — непрекъснато си напомняше, че физическото неразположение се контролира изцяло от съзнанието. Усещането за огъня в бедрата ѝ бе плод на мисълта. Толкова пъти си повтори тази аксиома, докато пробяга последните четири пресечки, че думите сякаш се изтъркаха и зазвучаха фалшиво в собствената ѝ глава.

Бореше се с изтощението, носейки се към къщата си на Хайт Ашбъри и ѝ мина през ум, че само глупак би тичал за здраве по стръмните улички на Сан Франциско. Или мазохист. Едва си поемаше дъх, докато изкачваше бетонните стъпала, облеганата на синия парапет. И тогава чу звъна на телефона. После още веднъж. И още веднъж.

— За бога — промърмори Джесика и бутна летящата врата, — няма ли кой да вдигне проклетата слушалка?

Омекналите ѝ крака не я държаха и в усилието си да стигне до телефона, тя не забеляза багажа във фоайето. Спъна се и най-позорно се просна върху дъбовия паркет. Телефонът продължаваше да звъни пронизително и настойчиво. За миг Джесика забрави да се изправи и запълзя по пода на викторианската си къща.

— Джил — изкрещя тя на най-голямата си дъщеря, — намали тази музика! Ало? — успя да продума, легнала по гръб и задиша като риба на сухо. Внезапно ярка светлина обля стаята, а едно единайсетгодишно момиченце насочи видеокамера към Джесика.

— Престани — изсъска Джесика и се смръщи към обектива.

От другата страна на телефона се възцари тревожно мълчание, после женски глас запита колебливо:

— На мен ли говорите?

Джесика все още размахваше ръка срещу жужащата камера.

— Не, не на вас... Малори-Ан О'Нийл, махни се оттук! — процеди тя по посока на настойчивата операторка.

В гласа от телефона се долавяха налудничави нотки на писък и ридание едновременно:

— Трябва да направите нещо!

Какво ли се е случило, помисли си Джесика, докато се мъчеше да седне. Покри слушалката с длан и кресна:

— Джил! — След това заговори на истеричната клиентка: — Госпожо Такър? Какво се е случило?

— Кийт! — простена жената.

Като се закле да не поема повече дела за разводи, когато кариерата ѝ на адвокат напредне, Джесика затвори очи и се помъчи да събере сили да продължи разговора:

— Какво е направил сега?

— Не мога да повярвам! Госпожо О'Нийл, настоявам този човек да бъде арестуван. Веднага!

— Госпожо Такър — тихо, но властно я прекъсна Джесика, — защо не си поемете дъх и не започнете отначало?

Жената отсреща изпуктя, но очевидно се вслуша в съвета на Джесика.

— Става въпрос за моя мерцедес — изхриптя гласът ѝ.

— Значи той го е откраднал — досети се Джесика.

Странностите на семейство Такър я затрудняваха безкрайно.

Джесика съчувстваше на клиентката си — твърде нетипично за собственото ѝ положение на изоставена съпруга — но пък думата „цивилизован“ съвсем не бе подходяща като определение за развода на господин и госпожа Такър.

— Де да беше така — гласът на Силвия Такър се извиси в ридание. — Поне щеше да е цял... Негодникът го срязва на две. С ножовка!

— С ножовка?! — учуди се Джесика. — Наистина ли?

— Ножовката е тук. Да извикам ли полиция?

— Оставете на мен — предложи Джесика. — Сигурна съм, че ако се свържа с адвоката на мъжа ви, ще разрешим проблема, без да предявяваме обвинения.

— Предпочитам да видя този негодник зад решетките — измърмори жената.

— Предполагам. Но ако предявим претенции за този акт на вандализъм, може и вие да се озовете в затвора. Той също би могъл да

ви обвини за поведението ви миналата седмица.

Плачът отсреща спря, а клиентката ѝ възвърна хладнокръвието си.

— Очакваше се да сте на моя страна, госпожо О'Нийл. Господин Бенингтън ме уверяваше, че ще се справите добре.

Джесика долови скритата заплаха. Госпожа Силвия Такър, по баща Монтгомъри, произхождаше от една от най-старите фамилии в Сан Франциско. Само намекът пред шефовете на „Бенингтън, Марстън, Уайт и Лоуел“, че най-младият член на фирмата не се отнася с подобаващо уважение към такъв клиент, щеше да бъде достатъчен, за да сложи край на кариерата на Джесика като обществен защитник.

— Разбира се, че съм на ваша страна — бързо изрече тя. — Ако смятате, че това ще ви успокои, веднага ще се свържа с адвоката на съпруга ви.

— Кажете му, че ако хвана отново онзи червей да посяга на собствеността ми, първо ще стрелям, а после ще задавам въпроси — предупреди Силвия Такър.

— Моля ви, не правете това, госпожо Такър. Убедена съм, че ще постигнем задоволително споразумение.

— Що за оптимистка съм наела да ме защитава — промърмори жената и затвори телефона.

Джесика коленичи и започна да рови в тефтера си. Най-сетне откри името. Куин Мастърсън, дано го намеря в офиса му, мислеше си тя, въпреки че не ѝ се вярваше. Минаваше седем, а ако се вярваше на слуховете за репутацията на този мъж, той обикновено прекарваше вечерите си в далеч по-приятни занимания от работата по такива дела.

Секретарката потвърди подозренията на Джесика. Жената се съгласи да предаде съобщението ѝ на господин Мастърсън, но отегченият ѝ тон съвсем обезкуражи Джесика. Чудеше се какво да предприеме, когато разсеяният ѝ поглед попадна върху една покана отпреди няколко седмици. Комитетът за защита на произведенията на изкуството в Сан Франциско организираше благотворителен бал в хотел „Феърмонт“. Председател бе не друг, а самият Куин Мастърсън. Джесика прочете датата върху поканата и реши, че късметът ѝ най-после е проработил.

— Госпожа Такър пак ли има неприятности с мъжа си? — Наруши размишленията ѝ детски глас.

Потънала в проблемите на клиентката си, Джесика съвсем бе забравила насочената към нея видеокамера.

— Махни това нещо — рязко заповяда тя. — До гуша ми дойде да живея като в аквариум.

Големите сини очи неумолимо се впиха в Джесика.

— Изпълнявам задача за училище. Или предпочиташ да се проваля?

— Намери си друг обект — процеди Джесика.

— Правя социологическо проучване на промените в едно семейство — решително заяви Малори О'Нийл. — Ще ти хареса.

— Силно се съмнявам, защото вече съм успяла да го намразя — Джесика извиси глас, за да се пребори с кънтящия ритъм на рока. — Джил — изкрещя тя към най-голямата си дъщеря, — аз излизам.

После тръгна по посока на звука към спалнята на две от общо трите ѝ дъщери, където намери тринайсетгодишната да пее заедно с последната плоча на Синди Лопър.

— Хей — запротестира Джил, когато Джесика вдигна иглата на грамофона. — Упражнявам се за филма на Малори!

— Не си ли чувала за реализъм в киното — изсумтя Малори, която продължаваше да снима стълкновението. — Истински живот, глупаче, за него не се репетира. Господи, колко са тъпи някои хора!

— Малори, ако не махнеш тази камера, ще преживееш първия си сблъсък с цензурата — предупреди Джесика. — А ти, Джил, отсега нататък ще се съобразяваш, когато работя вкъщи.

Дъщеря ѝ сви рамене, а розовият балон от дъвка, който се изду от устните ѝ, подразни Джесика.

— Добре, мамо — равнодушно се съгласи тя. — Не чух телефона.

— Не се изненадвам при този шум. Къде е Сара? — Джесика едва сега забеляза отсъствието на най-малката.

— На пазар с баба.

— С баба ти?

— Да. Тя каза, че хладилникът ни е пълен само с изкуствени храни.

— Моят хладилник не засяга баба ти. Малори, изключи тази камера!

— Не искам да пропусна изражението ти, когато чуеш новината — възрази Малори.

— Новината ли? Каква новина?

— Баба се мести при нас — отговори Джил.

Джесика примига, забравила за камерата, която запечатваше изумлението ѝ.

— Тук?! В тази къща?!

Малори закима.

— Виж как се подреждат нещата! Това ще ми осигури най-високата оценка за работата. Само си помисли, три поколения жени в една къща, всички понесли последствията от разводи.

— Това е смешно — мигновено я прекъсна Джесика. — Баба ти е омъжена от четирийсет и шест години. Никога не се е развеждала.

— Но според нея не е така — заяви Малори. — Кажи ѝ, Джил.

— Тя казва, че е напуснала дядо — потвърди Джил.

Телефонът извънтя, преди Джесика да успее да продума.

— Сигурно е госпожа Такър — въздъхна тя. — Джил, кажи ѝ, че съм отишла да се срещна с господин Мастърсън. — После се обърна и гневно изгледа средната си дъщеря: — А ти изключи това нещо!

— Добре де — измънка Малори и с нежелание отпусна камерата. — Щеше да ми е приятно да покажа как възрастните учат децата си да лъжат.

— Тя беше — каза Джил и затвори телефона. — Ти наистина ли излизаш?

— Налага се. В хладилника има достатъчно храна, стоплете нещо в микровълновата фурна за вечеря. Няма да се бавя.

— Така ли ще излезеш?

В тона на Джил се долавяше младежка насмешка, когато погледът ѝ се плъзна по розовия анцуг на Джесика. Тя на свой ред преценяващо изгледа прилепената с гел тъмна коса на дъщеря си, яркооранжевата ѝ фланела, зелените панталони и велурените ботуши.

— Приятно е да се разговаря с теб, девойче. Ще преживееш някак факта, че майка ти има доста по-важни проблеми от външния си вид. — Ухили се през рамо тя и додаде: — Кажи на баба си, че скоро ще се върна и ще очаквам обясненията ѝ.

— Страхотно! — Плесна с ръце Малори. — Наистина ще изкарам най-високата оценка тази година.

— Откажи се — предупреди Джесика. — Не желая личният живот на това семейство да става достояние на цялото училище.

— Нали вече стана достояние на пресата — мрачно изтъкна Малори. — Поне е самата истина.

И това от устата на деца, мислеше си Джесика, докато пътуваше с автобуса към хотел „Феърмонт“. Бе направила всичко възможно да опази момичетата, когато пресата се занимаваше с новината за развода ѝ, но в края на краищата, Брайън О’Нийл привличаше общественото внимание, включително и с неуспешното си кандидатиране за губернатор на Калифорния. Когато се чу, че е изоставил семейството си заради друга жена, в центъра на вниманието се оказаха Джесика и трите им дъщери. За щастие, скоро ги забравиха, защото изплува историята за подкупи, получавани от членове на Градския съвет. През последните три години бяха заживели нормално. Въпреки че не се радваха на предишния лукс, Джесика смяташе, че промяната им се отрази добре.

Тя се усмихна на портиера и се престори, че не забелязва как той повдига вежди при вида на облеклото ѝ, когато влизаше в елегантния хотел. Без да се оглежда, Джесика прекоси фойето и се отправи към рецепцията.

— Мога ли да ви бъда полезен? — Младият мъж бе изпълнен с подозрение, което обаче не промени любезната му професионална усмивка.

— Къде се провежда балът? — попита Джесика.

— В балната зала, но...

— Благодаря — прекъсна го Джесика с ослепителна усмивка и се отправи натам.

Куин Мастърсън бе отегчен до смърт. Винаги бе мразил тези балове, а сега, когато бе вече на четирийсет, започваше да губи търпение от преструвките, че се забавлява. Разбрал нуждата от благотворителните организации и необходимостта от добронамерени личности, които да ги ръководят, той никога не успяваше да се почувства удобно. Докато кимаше към жените, които се тълпяха наоколо, с надеждата, че намира подходящите фрази за всеки разговор,

той се чудеше дали изобщо подозират, че не се чувства в свои води тук, в луксозната бална зала всред целия този блясък.

Признай истината, Мастърсън, каза си той. Дълбоко в себе си ти си все още фермерското момче от Мисури, което се мъчи да овладее стъпките на танца. Отегченият му поглед пробягваше из залата в търсене на поне един човек, с когото би могъл да проведе интересен разговор.

Зелените му очи спряха на стройната жена, появила се на входа. Положително не ѝ бе тук мястото — с розовия си анцуг стърчеше като възпален пръст сред лъскавите рокли на другите жени в залата. Кестенявата ѝ коса се бе измъкнала от панделката и обрамчваше лицето ѝ като бляскав ореол, който му се стори много по-привлекателен от строгите прилепнали прически на жените наоколо. В паметта му се прокрадна далечен спомен, но Куин нямаше време да се замисли.

Тя очевидно влезе в спор с мъжа, който проверяваше билетите на вратата, но въпреки решителния ѝ вид Куин усещаше, че скандалите не са ѝ присъщи. Какво ли търсеше тук? Не можа да си отговори, но имаше намерение да разбере. Тя предизвика интереса му, а отдавна не му се бе случвало някоя жена да привлече вниманието му по този начин. Умът му трескаво заработи в опит да се измъкне с приемливо извинение от безсмисления разговор, преди тя да е изчезнала.

— Не, нямам билет — повтори Джесика. — Нито пък възнамерявам да участвам в тържеството. Искам само да поговоря с господин Мастърсън.

— Не мога да ви пусна, госпожо — твърдо отказа възрастният разпоредител. — Такъв е редът.

— За бога — изсумтя Джесика, — това е нелепо! — И погледна как още три двойки подадоха петстотиндоларовите си билети и веднага влязоха. Изведнъж ѝ хрумна друго. — Извинете — спокойно започна тя, — наистина е важно да говоря с господин Мастърсън.

— Вече ви обясних.

— Знам, такъв е редът. Но нали няма да го нарушим, ако ви помоля да предадете едно съобщение на господин Мастърсън?

— Не знам — рече мъжът и нерешително потърка брадата си.

— Съвсем кратичко е.

— Всъщност не виждам причина да ви откажа — съгласи се накрая той.

— Благодаря. — Джесика го възнагради с най-прекрасната си усмивка. Наклони се напред, докосна с длан ръката му и сниши глас: — Бихте ли казали на господин Мастърсън, че Трикси е тук в облеклото си на клакьорка и би искала да знае дали да го изчака горе в стаята му, както обикновено?

Милата усмивка не изчезна от лицето ѝ, когато долови възклицанието на току-що пристигналата двойка. Разпоредителят се изчерви като варен рак, а очите му се разшириха, когато новопристигналите плъзнаха поглед по тялото на Джесика, очертано от мекия фланелен анцуг.

— Май ще е по-добре да доведе господин Мастърсън при вас и вие лично да му предадете съобщението — предложи той.

— Благодаря. — Усмехнато кимна Джесика.

Куин тъкмо бе решил да пренебрегне етикета и да се отърве от петте бърборещи около него жени, когато на помощ му се притече разпоредителят.

— Извинете, господин Мастърсън, но една дама настоява да говори с вас.

Куин стрелна поглед към вратата, където жената още чакаше. Сините ѝ очи бяха отправени към него и в един безкраен миг погледите им се срещнаха, разменяйки си послания, които ставаха все по-лични. Той не можеше да повярва на късмета си.

Джесика веднага позна мъжа. Снимката му се бе появявала по кориците на много списания. Както и по вестниците и по телевизията. Но никъде не беше уловена истинската му същност.

Невероятно привлекателен е, призна младата жена. Гъстата, изсветляла от слънцето, коса, падаше върху високото му чело. Очите му бяха искрящо зелени и докато приближаваше към Джесика, мъжът сякаш се опитваше да си спомни откъде я познава.

— Вие сигурно сте дух — заяви той, а изумруденият му поглед предизвикателно се плъзна по тялото ѝ.

Не ѝ бе убягнала искрата на одобрение, докато той я гледаше от другия край на залата. Знаеше, че не е красавица, но все пак получаваше своя дял от мъжки погледи, въпреки че Джил смяташе трийсет и петте години на майка си за твърде много. При нормални

случаи щеше да ѝ бъде приятно да се почувства харесвана. Но друго бе това, което я разтърси — Куин Мастърсън събуди в душата ѝ нещо отдавна забравено.

— Дух? — смутено отвърна тя и не забеляза протегнатата му ръка.

— Стоях си тук и мечтаех за вас, когато изведнъж се появихте. Просто така. — И той щракна с пръсти.

— Не е просто така — отсече тя, подразнена от момчешката му усмивка. — Дойдох да разбера какво ще предприемете по отношение на клиента си, който разреза на две с механична ножовка чисто нов мерцедес.

Светлите му вежди въпросително се повдигнаха:

— С ножовка?

— Точно така.

— Разбирам, че говорите за Кийт Такър.

Това ли беше жената, която Кийт Такър описваше като стара зла вещица? Куин го познаваше от години, наясно бе и със социалното положение на съпругата му, но за първи път виждаше Силвия Такър. Господи, помисли си той, Кийт наистина би могъл да бъде обвинен в безразсъдство понякога, но да изостави такава жена — подобна постъпка наистина граничеше с лудост.

Джесика кимна и още няколко кестеняви кичура се изплъзнаха от панделката.

— Точно за него става въпрос. И вие сте длъжен да направите нещо по отношение на обезумелия си клиент, господин Мастърсън. Този човек буквално ме предизвиква.

Бузите ѝ пламнаха, огънят по тях издаваше зле прикривана страст и Куин реши, че Кийт наистина трябва да е обезумял, за да изостави тази жена заради някаква двайсетгодишна студентка. Макар че обикновено опитваше да убеди клиентите си да постигнат споразумение, този път нямаше да постъпи така. Напротив, още утре щеше да се обади на своя състудент и да го уведоми, че не може да поеме делото му. Куин имаше намерение на всяка цена да спечели жена му, а това щеше да се изтълкува като сблъсък на интереси.

— Нека отидем някъде, за да поговорим на спокойствие — предложи той и докосна лакътя ѝ.

Джесика отблъсна ръката му.

— Можем да говорим и тук — настоя тя. — А сигурно и присъствието ви на бала е наложително.

— Не се притеснявайте, ще се справят чудесно и без мен. Гладна ли сте? Знам едно местенце в китайския квартал, което туристите още не са открили.

— На вечеря ли ме каните?

— Да не би вече да сте вечеряли?

— Не — призна Джесика. — Но не съм облечена подходящо.

Чак сега се почувства не на място сред блестящата тълпа. Толкова бе ядосана преди малко, че изобщо не беше обърнала внимание колко рязко се отличава от останалите гости. А под погледа на Куин Мастърсън се почувства, съвсем раздърпана и разрошена.

— Според мен изглеждате великолепно — възрази той. — Не познавам други жени с вашия цвят на косата, които да си позволят да облекат яркорозово и да им стои добре.

Джесика опита да прикрие смущението си и бързо се върна към деловия тон.

— Дошла съм да поговорим за клиента ви — твърдо заяви тя.

— Точно това ще направим — съгласи се той и я поведе по коридора с огледални стени. — А ще обсъдим също и малкия номер, който изиграхте.

— Какъв номер? — застина Джесика.

— Да изпразните цялата къща, докато бедният човек е на работа. Неприятен номер наистина, госпожо Такър.

Тя го изгледа недоумяващо.

— Не съм госпожа Такър.

— А коя сте тогава? — смути се Куин.

— Джесика О'Нийл, адвокат на госпожа Такър.

— Мислех, че Джордж Бенингтън работи по нейния случай.

— Миналата седмица го прехвърли на мен. Не получихте ли писмото ми?

— Не бях в града — разсеяно отвърна той, докато се мъчеше да си спомни къде бе виждал тази жена преди. — Джесика О'Нийл — измърмори полугласно. — Това име ми звучи познато.

— Не се изненадвам — сухо отговори Джесика, очаквайки реакцията му.

И тя не закъсня.

— Вие сте съпругата на Брайън О'Нийл?

— Бившата — поправи го тя.

— Бившата — повтори Куин, като внимаваше да не издаде радостта си.

Струваше му се, че цял живот е очаквал точно тази жена, която най-после се появи и беше свободна. Не че това имаше някакво значение. Само щеше да бъде по-сложно, ако имаше и съпруг.

— Предполагам, трябва да поднеса извиненията си — бавно изрече той.

Джесика само сви рамене в отговор.

Китайският ресторант беше наблизко и те решиха да повървят в пролетната нощ.

— И все пак какво казахте на Ърни? — попита Куин. — Никога не съм го виждал така ужасен, както когато дойде да ми съобщи приятната новина, че търсите мен.

Джесика призна, въпреки че това може би нямаше да направи реклама на професионализма ѝ. Куин избухна в одобрителен смях, като умело имитираше разпоредителя. И продължи с поведението и думите си да опровергава твърдението, че адвокатите са безчувствени като документите, с които се занимават. Разказваше случки, които предизвикаха сълзи от смях в очите на Джесика.

Забравила, че само преди малко имаше повод да е вбесена, Джесика каза:

— Ако някога се откажете от правото, бихте могли да направите кариера в шоу бизнеса.

— Ако имам още няколко такива клиенти като Кийт Такър, сигурно ще помисля по въпроса — съгласи се той. — Значи с механична ножовка?

— Така твърди Силвия. — Джесика го изгледа строго. — Сега, предполагам, ще заявите, че нямате нищо общо с тази работа.

Но погледът ѝ имаше точно такова въздействие върху Куин, колкото и върху дъщерите ѝ. Вместо да се стресне, той сякаш се почувства обиден от думите ѝ.

— Аз?! — възкликна Куин и драматично притисна длан към гърдите си. — Наистина ли ме обвинявате, че използвам такава тактика?

Честно казано, Джесика имаше съмнения, но макар да се бе захванала с делото само от няколко дни, това семейство я подлудяваше. Искаше ѝ се да прехвърли част от собственото си безсилие върху Куин.

— И ако наистина ви подозирам?

— Тогава, госпожо О'Нийл, съм принуден да се усъмня дали и вие нямате пръст в изнасянето на вещите от дома само ден преди госпожа Такър да подаде молба за развод.

Джесика се изпъна в опит да го погледне право в очите. Винаги се бе смятала за висока, но Куин се извисяваше поне десетина сантиметра над нея. А това, че тя бе с маратонки, му даваше допълнително физическо предимство.

— Разбира се, че нямам нищо общо. Освен това Силвия не е изнесла всичко. Оставила е дрехите.

— Които е нарязала на парчета.

— Предавам се — измърмори Джесика. — Какво става с цивилизованите разводи все пак? Тези двамата ще ме побъркат.

— Не само вас — додаде Куин. — Мислите ли, че е възможно? — внезапно попита той.

— Кое?

— Разводът да бъде цивилизован. Наистина ли приемате, че един мъж или една жена биха се отказали без гняв от някого, когото са обичали?

— Да.

Той спря и замислено я погледна.

— Ако е така, навярно вие не сте обичали съпруга си — предположи Куин.

— Това е нелепо — процеди Джесика и обгърна раменете си, сякаш в самозащита.

Как бяха стигнали до провала на брака ѝ? Не искаше да обсъжда този въпрос с никого, най-малко с този мъж, който бе известен като най-желания ерген в Сан Франциско.

— Между другото — сопна се тя, — вие пък какво ли знаете за брака?

— Почти нищо — отвърна той. — Но след петнайсетгодишна практика като адвокат съм научил дяволски много за развода. Рядко се случва страните да не се хванат за гушите.

— Аз нямах избор — неволно призна Джесика. — Имам три дъщери, които исках да предпазя от неприятни преживявания. И тъй като стана дума за тях, трябва да ги предупредя, че няма да се прибера за вечеря.

— В ресторанта има телефон — каза той и леко докосна гърба ѝ. Джесика се опита да потисне удоволствието от жеста му, както и да пропъди мисълта колко приятно се чувства в неговата компания.

И точно тогава допусна грешката да погледне към огледалната витрина встрани и при вида на собственото ѝ отражение дъхът ѝ секна.

Изглеждаше поне няколко килограма по-дебела в този анцуг, а косата ѝ се бе разпиляла като немирнен облак около главата. Сякаш се бе боксираща десет рунда. Идваше ѝ да изстене при контраста между неугледния си вид и официалното облекло на мъжа до нея.

— Вижте — неочаквано заяви тя, — идеята за вечеря не беше добра. Увлякох се малко с този мерцедес. Убедена съм, че не сте знаели нищо. Мога да ви се обадя в офиса утре и да постигнем споразумение.

— Какво има? — попита Куин, а сърцето му се сви от решителността на Джесика. Тя се готвеше да си тръгне. Той се закле да не ѝ позволи да го направи.

— Трябва да се прибера вкъщи.

— Дъщерите ви сами ли са?

Джесика не се справяше добре с лъжите, не се и опита да заблуди този мъж и затова призна:

— Не, майка ми е при тях.

Усмивка озари загорялото му от слънцето лице.

— Чудесно. Значи няма защо да се тревожите.

Ти си мислиш така, мина ѝ през ум, докато опитваше да потуши странното чувство, обзело я още щом погледите им се срещнаха в балната зала. Бе твърде сантиментално чувство, за да му вярва, но все пак беше истинско. Ала не ѝ се искаше да размишлява над това сега.

— Джеси — измърмори той, а дългите му пръсти повдигнаха брадичката ѝ, докато подкупващо ѝ се усмихваше. — Нали няма да ме оставиш да вечерям сам?

— Вие не бяхте сам на бала — възрази тя и кимна по посока на „Феърмонт“.

— Но се чувствах самотен.

— О! — Джесика в миг разбра какво имаше предвид мъжът. Винаги се бе чувствала така преди, макар и заобиколена от колегите и познатите на Брайън. — А сега как се чувствате? — тихо попита тя.

Широката му момчешка усмивка бе очарователна.

— Великолепно! — Изведнъж лицето му помръкна. — Моля те да вечеряш с мен, Джесика. Не си спомням откога не съм желал така нечия компания.

Доводът е убедителен, реши Джесика, Не можеше да откаже на Куин Мастърсън.

— Но трябва да се прибера по-рано — предупреди тя.

— Не се тревожи, Пепеляшке — усмихна се доволно той. — Обещавам да те заведа у вас, преди да си се превърнала в тиква.

ВТОРА ГЛАВА

Джесика се изненада, когато Куин я въведе в малък уютен ресторант над магазин за сувенири. Никога не бе идвала тук, въпреки че беше израснала в Сан Франциско.

— Нов ли е този ресторант? — попита тя, след като се настаниха в едно от сепаретата.

— Не. Брус Цо го пое преди пет години, когато майка му се оттегли от работа. Преди това тя се занимаваше с ресторанта петнайсетина години.

— Никога не бях го чувала.

Куин се засмя.

— Опитай храната и ще разбереш защо Брус няма нужда от реклама. Освен това е встрани от утъпканата пътека на туристите и не се посещава от толкова много знаменитости. — Той я гледаше изпитателно и очакваше нейната реакция.

Джесика мълчаливо сравни отношението му с това на бившия си съпруг. Да излезеш на вечеря с Брайън означаваше непременно да те забележат в обществото, той никога не би избрал спокойно и закътано местенце. Това бе една от причините рядко да излизат заедно през последните години от брака им. Тя не обичаше вечерята ѝ да бъде прекъсвана от хора, които точно като Брайън бяха в състояние да прескачат от маса на маса.

— Харесва ми тук — тихо изрече тя.

Куин явно се отпусна.

— Надявах се да ти хареса. Имаш ли настроение за приключения тази вечер?

Трябваше ли изобщо да я пита? Тя вече бе тук, облечена съвсем неугледно и въпреки това готова да сподели интимна вечеря с този непознат мъж. Съвсем необичайно за жена, която планира всеки час от деня си.

— Какво имаш предвид? — гласът ѝ прозвуча тихо и гърлено. Господи, помисли си тя, май наистина флиртуваше с него.

Куин реши, че ако бъде съвсем искрен с нея, тя ще го вземе за луд. Не приличаше на жена, която вярва в любовта от пръв поглед. Смътно долавяше, че Джесика О'Нийл е практична и разумна при обикновени обстоятелства. Но тази вечер беше необикновена.

— Специалитетът на заведението е твърде пикантен за американския вкус.

Джесика доволно се засмя.

— Главният готвач умее ли да приготвя ла шисо чао чи? Това е любимото ми китайско ястие.

Откритието, че и Джесика обича пикантното пиле с чушлета, не изненада Куин. Свикнал да действа по инстинкт, той от пръв поглед разбра, че тя е човекът, когото бе търсил.

Още в колежа Куин вече имаше план за живота си. Беше решил след правния факултет да започне работа в престижна фирма и да съсредоточи усилията си да стане един от най-добрите юристи в страната. Макар че нямаше намерение да живее като монах, не искаше и да бъде въввлечен в брак, докато все още овладява професията. Към четирийсет щеше вече да бъде утвърден в професията си и чак тогава можеше да помисли за създаване на семейство.

Е, миналия месец бе навършил четирийсет, бе станал съдружник във фирма и беше време да си потърси съпруга. Куин бе доволен, но не особено изненадан от факта, че Джесика се появи точно по плана. Досега късметът не беше му изневерявал.

— Ще се влюбиш в това място — обеща той.

Джесика плъзна поглед из заведението, усети замайващата ориенталска атмосфера и се обърна към привлекателния мъж:

— Вече се влюбих.

Тя смътно се наслаждаваше на прекрасната вечеря, поръчана от Куин, но едва ли можеше да каже какво точно е яла, ако после я бяха попитали. Цялото ѝ внимание бе насочено към Куин Мастърсън, улавяше и най-малките подробности. Наблюдаваше немирния кичур, който все падаше върху челото му, забеляза ситните ветрилообразни бръчици около зелените усмихнати очи. Плътният му баритон галеше с кадифени нотки. Всичко в мъжа я очароваше и тя не усети кога келнерът прибра празните им чинии и поднесе чая.

Докато отпиваше от ароматната течност, Джесика усети настойчивия поглед на Куин и се напрегна.

— Продължавам да се чудя къде сме се срещали преди — призна той.

— Не сме се срещали.

— Разбира се, че сме се срещали — дружелюбно възрази мъжът. — Винаги запомням лицата. Особено красивите лица като твоето. Дай ми още миг и ще се сетя.

— Губиш си времето, Куин — отсече тя. — Вгледай се в устните ми — никога, повтарям, никога не сме се виждали. Несъмнено си спомняш лицето ми от снимките по време на предизборната кампания на съпруга ми.

— Прекрасно — промърмори той.

— Кое?

— Да гледам устните ти. Вероятно това ще стане другото ми любимо занимание.

И когато ѝ идваше да изкрещи в настъпилото мълчание, Куин промени темата:

— Винаги ли си живяла тук?

— Да. Въпреки че последните години от брака си прекарах в Мил Вали.

Той се престори, че не долавя горчивината в тона ѝ, предизвикан от спомена за онова време, когато играеше ролята на покорна домакиня от покрайнините, съпруга на човек, който със закъснение бе решил, че жените с кариера са по-привлекателни.

— Не, не е това — изрече той повече на себе си.

Джесика разбра, че е безсмислено да спори с Куин, щом вече си е наумил нещо. Пък може и да разбере накрая, че не са се срещали. Защото тя бе убедена, че нито една жена не би забравила този мъж, ако някога го види.

Но Куин бе сигурен, че е срещал Джесика О'Нийл и преди. Смущаваше го нещо, още повече, че човек не би могъл да не запомни жена като нея. Косата ѝ бе светлокестенява, тук-там преливаща в кичури с цвят на старо злато. Сините ѝ очи, замрежени от дълги тъмни мигли, бяха невероятно красиви. Погледът му се плъзна по изящното към пълните чувствени устни.

— Джесика О'Нийл... Вероятно името ме обърква. Не си ли дъщеря на съдията Терънс Маклафлин?

— Да, но от петнайсет години не се наричам Джесика Маклафлин — възрази тя.

Устните му се свиха, после се разтегнаха в унищожително привлекателна усмивка.

— Не се безпокой, така или иначе ще се сетя — увери я той. — Готова ли си да тръгваме?

Джесика би искала да не мърда оттук, но внезапно осъзна, че са единствените посетители, останали в малкия ресторант.

— Колата ти при хотела ли е? — попита на излизане Куин.

— Нямам кола. — В погледа му проблесна интерес. — Скъпо се поддържа кола в града — додаде тя, сякаш да се защити. — Освен това Сан Франциско е идеален за ходене пеша.

— Съгласен съм. Но ми се струва, че нещо друго се крие зад желанието ти да пътуваш с обществения транспорт.

— Е, да, като символ на края на досегашния ми живот на идеална съпруга, който изоставих в стария квартал заедно с тенис корта и бившия ми съпруг — призна Джесика.

— И след като си загърбила покрайнините, се чувстваш, преродена в съвременна работеща жена.

— Точно така — тонът ѝ го предизвикваше, но мъжът нямаше намерение да влиза в спор.

— Колата ми е зад хотела — каза вместо това Куин. — Ако искаш да походиш, можем да я вземем и ще те закарам у вас.

— Няма нужда. Ще взема такси.

— Хей, сигурно не се ухажва дух по този начин, но не искам да те оставя да се прибереш у дома, искам да кажа, обратно в бутилката.

— Ти си луд.

— По теб — съгласи се с усмивка той.

Тръпки я полазиха от топлината в плътния му глас и пламъка в очите му.

— Студено ти е. Спуснала се е мъгла. — И той ѝ подаде сакото си. — Облечи го.

— Няма нужда — възрази тя.

— Не бъди толкова твърдоглава. Или се сещаш за старата ирландска поговорка, че когато един мъж предложи палтото си на красива жена, значи ѝ предлага да се омъжи за него.

— Не заради това — предаде се Джесика и навлече топлото му сако. — Освен това аз не си търся съпруг.

Куин се въздържа да отвърне и в този миг чу звънчето на възжения трамвай.

— Искаш ли да го вземем?

— С удоволствие — съгласи се Джесика.

Мъжът я хвана за ръка и двамата се затичаха да се качат на клатушкащата се и подрънкваща „градска забележителност“.

При един завой Джесика се плъзна по дървената седалка към Куин, но когато опита да се отдръпне, той обгърна раменете ѝ и я притисна към себе си. Твърде скоро стигнаха до хотела.

— Искаш ли да не слизаме и да се повозим още малко? — Проблеснаха зелените му очи.

Джесика се чувстваше като Спящата красавица, събудила се след дългия си стогодишен сън. Не помнеше откога не се бе чувствала толкова млада и безгрижна. Искаше ѝ се тази нощ да продължи вечно. Съзнаваше обаче, че е невъзможно.

— Трябва да се прибирам — продума Джесика, ала тонът ѝ подсказваше, че няма желание да го стори.

— Не спомена ли, че майка ти е при децата?

Джесика въздъхна, докато слизаше:

— Да, така е. Но не знам какво прави там.

Куин въпросително повдигна вежди.

— Джил спомена, че май напуснала татко. Никаква представа нямам какво се е случило и честно казано, не трябваше да закъснявам толкова.

Джесика очакваше спор, но Куин я изненада.

— Тогава по-добре бързо да се прибереш.

— Знаеш ли, животът би могъл да бъде много по-безпроблемен, ако Конгресът прокара закон за премахване на брака като институция.

Пролича си горчивината в тона ѝ, но Куин избегна отговора, защото служителят от хотела докара неговото мазерати. Джесика обясни как да стигнат до дома ѝ и за известно време и двамата се наслаждаваха на непринуденото мълчание.

— Откога си разведена? — попита той, макар да знаеше от говора.

— Малко повече от три години. — Джесика любопитно го погледна. — Защо?

— Не си ли мислила да се омъжиш отново?

Смехът ѝ прозвуча нервно:

— Никога.

— Никога?

— За нищо на света — решително отвърна тя. — Дадох си сметка, че като съпруга трябваше да бъда единствено клакьорка на мъжа си и негова неизменна публика. Брайън се нуждаеше само от доброжелателен и търпелив слушател, на когото да обяснява сделките си с недвижими имоти и последните си успехи.

— Ти нямаше ли собствени цели и желания?

Джесика се замисли как Брайън настояваше тя да напусне факултета по право.

— Разбира се, че имах — рязко отвърна тя. — Но Брайън бе винаги твърде зает, твърде уморен след дългия работен ден, за да се занимава с дребните ми, според него, проблеми. — Тя тръсна глава, сякаш да се освободи от неприятните спомени. — Сега за пръв път в живота си се занимавам с това, което искам. А не с това, което очакват от мен.

— А дъщерите ти? — смело попита Куин.

Джесика учудено го погледна.

— Какво за дъщерите ми?

— Не би ли искала да имат баща?

— Те имат баща. Прекарват по две съботи и недели месечно с Брайън и Дирдри, както и шест седмици всяко лято. И може би виждат баща си повече, отколкото преди, когато бяхме женени. Бившият ми съпруг никога не е предпочитал да стои при семейството си.

— Значи разводът ви наистина е бил цивилизован?

— Напълно цивилизован — сухо отвърна тя. — Точно както и бракът. Съвсем предвидим и без особени емоции.

Какво, по дяволите, я накара да признае това? За хората бракът на семейство О'Нийл бе идеален, дори идиличен. По политически причини Брайън държеше всичко да изглежда така. Това бе причината разводът им да предизвика такъв интерес. Привлекателният кандидат за губернатор напуска съпругата си и трите си деца заради друга жена.

— Ти не се ли разстрои, когато той...

Куин замълча, осъзнал, че е на път да зададе особено неделикатен въпрос. Любопитството му надделяваше, но не бе сигурен дали Джесика ще пожелае да обсъжда изневярата на бившия си съпруг.

— Разбира се, че бях разстроена — призна тя. На устните ѝ бавно се появи горчива усмивка. — Изпочупих всички чинии в къщата.

— И добре си направила — отвърна на усмивката ѝ Куин, пресегна се и стисна ръката ѝ.

Джесика си помисли, че освен на работа, за пръв път от дълго време остава сама с друг възрастен човек. И не издърпа ръка изпод дланта на Куин през целия път.

— Хубава къща — отбеляза той, докато паркираше.

— Много работа има още по нея — каза Джесика. — Първата година, когато учех, успяхме да си позволим само да я боядисаме. Следващата година сменихме водопроводната инсталация. В последния курс се заех с покрива, а другия месец възнамерявам да сменя електрическата инсталация.

— Като че ли цял живот ще довършваш този проект.

— Може би — усмихна се тя. — Но си имам занимание.

Куин също се засмя. После, неспособен да се въздържи, отметна немирен кичур от лицето ѝ.

— Благодаря ти — рече мъжът.

Сериозният му тон смути Джесика.

— За какво?

— Че ме спаси тази вечер. — Куин погали бузата ѝ, която пламна под допира му.

— Не си от мъжете, които имат нужда да бъде спасявани. Онази блондинка те поглъщаше с поглед.

Веселите бръчици се появиха в ъглите на очите му.

— Значи си забелязала.

— Беше твърде очевидно — прошепна Джесика в опит да остане безразлична към ласката.

— Нямаше начин да се измъкна тактично — рече Куин, усетил вълнението ѝ. — Надявах се някой да ми помогне. И тогава се появи ти. Моят красив дух.

Джесика се запита дали Куин усеща ускоряването на пулса ѝ. Дрезгавият глас на мъжа раздвижваше нещо, дълбоко скрито и забравено в душата ѝ.

— Голям фантазьор си — нервно се засмя тя в стремежа си да се отдръпне емоционално и физически от предизвикателството на този миг.

С лека въздишка Куин отдръпна ръка. В този миг му се искаше единствено да сграбчи младата жена в прегръдките си и никога да не я освободи.

Той отвори вратата на автомобила си и светлинката в купето разкри желанието, изписано по лицето на Джесика. Все пак известна награда за тази вечер, реши Куин. Достатъчно му бе да разбере, че в този миг и тя го желае така силно, както той нея.

— Свободна ли си да обядваме утре заедно?

— Имам среща — отвърна Джесика, но се въздържа да уточни, че става въпрос за Ванеса Паркър, също наета от „Бенингтън, Марстън, Уайт и Лоуъл“.

— А какво ще кажеш за едно питие след работа?

— Съжалявам.

— Друга среща ли имаш? — сухо попита той, без да скрие раздражението си.

— Нещо такова.

Джесика разбираше, че Куин подозира най-неприятното, но не беше негова работа дали тя ще се среща с който и да е мъж в Сан Франциско. Реши, че няма да му се отрази зле да осъзнае, че не всяка жена в града тича по петите му и затова не призна, че трябва да избърза да вземе балетните пантофки на Сара от поправка преди пет и половина.

— Вечеря?

Не можеше да не оцени упоритостта му.

— Съжалявам, Куин, но...

— Разбирам — измърмори той и пъкна ръце в джобовете си. — Имаш друга среща.

— Не е точно така — неочаквано призна тя.

Лицето му неуловимо грейна.

— Косата ли ще си миеш?

— Не.

— Ще миеш косата на майка си?

— Не — разсмя се тя.

— Значи на дъщерите?

— Почти позна Сара, най-малката, ще има балетно представление в операта. Седмици наред упражнява пируети.

— Добре тогава — засмя се Куин. — Предполагам, ще трябва да те издебна в съда.

— Като стана въпрос за това... — Джесика едва сега осъзна, че запленена от чара на Куин, съвсем бе забравила да настоява клиентът му да възстанови мерцедеса на Силвия.

— Ясно, все още стои малкият проблем с колата.

— Никак не е малък — рязко отсече тя.

— Защо не ги оставим да си разделят имуществото на половина, както е по закона за собствеността в Калифорния?

— Не е смешно!

— Хайде, Джес! Не виждаш ли колко смехотворна е ситуацията? Когато двамата приключат с безсмислените си номера, няма да е останало нищо за поделяне.

— За теб може и да е така, но аз нямам късмета да съм съдружник в някоя от най-престижните адвокатски фирми в града — натърти тя. — Ужасният ти клиент заплашва работата ми и трябва ме извиниш, че не мога да схвана смешното в тази ситуация.

От начина, по който потрепери гласът ѝ, Куин долови, че Джесика не е толкова самоуверена, колкото изглежда на пръв поглед. И макар това да бе в негова полза, той реши да бъде по-внимателен.

— Ще поговоря с Кийт — увери я мъжът и обгърна скованите ѝ рамене. — Обещавам отсега нататък да се държи прилично.

— И добре ще направи. Защото Силвия се заклани да стреля в мига, когато ѝ се изпречи на пътя. — Тя се обърна да отключи и промърмори сякаш на себе си: — Изобщо не си такъв, какъвто си те представях. — Свали сакото и му го подаде, но се по чувства лишена от мъжественото му ухание. — Благодаря за вечерята.

— Удоволствието беше мое — кимна той.

Джесика трябваше да стисне ръце отзад, за да не посегне да отметне кичура от челото му.

— Лека нощ — тихо изрече тя.

— Лека нощ, Джес. — Той нежно прокара пръсти по бузата ѝ. — Сладки сънища.

Нежното докосване я накара да притвори очи, леко изплашена, да не би Куин да я целуне, но и притеснена, че може да не го стори.

Видял желанието в нежните сини очи, преди тежките клепки да ги скрият, Куин си наложи да се отдръпне. Джесика беше силна и независима жена, но ставаше плашлива като сърна, щом се намесеха чувства. Само един погрешен ход можеше да я накара да побегне.

Колкото и да му се искаше да усети вкуса на нежните розови устни, не биваше да рискува. Приятелски разроши косата ѝ.

— Ще се срещнем в съда, адвокате.

Джесика отвори очи.

— В съда — пошепна като ехо и проследи с поглед как мъжът прескача стъпалата по две наведнъж.

Обзе я странна тъга, когато той подкара колата и се зачуди как е възможно Куин Мастърсън да събужда подобни чувства у нея. Не си и спомняше кога за последен път се беше смяла толкова безгрижно. Или пък бе прекарвала цяла вечер, без да се обади вкъщи да провери дали децата са си легнали навреме. Сякаш тази нощ нещо я бе променило. Джесика погледна към проблясващата над града луна и се запита дали пълнолунието принуждава хората да се държат различно.

Въпросът за противоречивите чувства бе твърде сложен и тя чак сега усети умората си. Денят беше дълъг и изтощителен, а доколкото познаваше Кийт и Силвия Такър и утрешният не се очертаваше като по-спокоен. Влезе в тъмната къща и безпогрешно намери канапето. Отпусна се върху възглавничките и притвори очи.

— Джесика? — чу се глас откъм антрето. — Ти ли си?

Джесика простена.

— Аз съм, мамо. Съжалявам, че те събудих.

— Не бях заспала — непогрешимо прозвуча неодобрението в тона на Елизабет Маклафлин. — Не можех да си легна, преди малкото ми момиченце да се е прибрало живо и здраво у дома.

Джесика обузда изкушението да напомни, че като майка на три дъщери, едната от които е на тринайсет, вече твърде отдавна не е дете.

— Жива — да, но чак пък здрава... — глухо прозвуча гласът на Джесика, докато разтриваше врата си.

— Много работиш.

— Моля те, нека не започваме отново. Точно днес не смятах денят ми да протече така. И тъй като заговорихме за това, ще ми обясниш ли какво става, по дяволите? Джил ми каза, че си напуснала татко.

Елизабет Маклафлин отбягва въпроса на Джесика.

— Сега имаш нужда от чаша чай и се обзалагам, че не си вечеряла.

— Хапнах в града. — Настръхна Джесика, защото не искаше майка ѝ да разбере, че е била с Куин Мастърсън.

— Къде?

Джесика сви рамене.

— Малко китайско ресторантче. Забравих му името.

— И сигурно храната е била пълна с вредни съставки.

— Вероятно — съгласи се Джесика. — И затова вкусът ѝ беше чудесен.

— Дразниш ме, нали? — Поклати глава майка ѝ. — Лоша си като баща си.

— Като споменавах татко... — бързо вметна Джесика с надежда майка ѝ да обясни как е станало така, че се появява в дома на дъщеря си след четирийсет и шест години брак.

— Я ми разкажи за последните лудости на Такърови — отново отклони въпроса Елизабет. — Видя ли карикатурата на господин Такър в днешния вестник? Много е талантлив. — Тя се намръщи. — Знаеш ли, двамата с баща ти бяхме добри приятели с родителите на Кийт. Много жалко, че той започна толкова да пие. Признавам все пак, че не съм изненадана. Мери разглези момчето.

Джесика се въздържа да отбележи, че най-противоречивият политически карикатурист на Сан Франциско има проблеми, много по-дълбоки от влиянието на майка му.

— По-добре да си лягам — каза тя и се надигна от канапето. — Чака ме напрегнат ден.

— Нуждаеш се от съпруг — не за пръв път я посъветва Елизабет. — Някой, който да се грижи за теб и момичетата.

Джесика реши да не започва стария спор, че е способна да се грижи сама за себе си и децата. Повече я интересуваше постъпката на майка ѝ.

— Като говорим за съпрузи...

— Лека нощ, скъпа — рязко я прекъсна майка ѝ.

Джесика безпомощно поклати глава и се наведе да целуне майка си. И нейната коса бе златистокестенява без никакви признаци на побеляване.

— Лека нощ, мамо. — Внезапно ѝ се прииска да се отпусне на леглото и да заспи дълбоко.

Но доста по-късно сънят все не идваше. Джесика не можеше да пропъди Куин Мастърсън от мислите си. Засмените му зелени очи и мъжественото красиво лице се бяха запечатали в съзнанието ѝ. Повече от три години не бе прекарвала вечерта с мъж. Твърде наранена бе след развода, за да ѝ хрумне такава идея.

После се опитваше да съчетае учението с трите буйни дечица, а това изключваше всякаква възможност за развлечения. Сега, когато животът ѝ бе тръгнал по-спокойно, не беше трудно да отклонява поканите от мъже, които срещаше в работата си. А и мъжете обикновено се стъписваха от голямото ѝ семейство.

Тази нощ бе различно. Имаше някаква неизбежност. Ако умееше да фантазира, сигурно би решила, че срещата ѝ с Куин е била предопределена. Но Джесика се гордееше, че стои здраво на краката си и не вярва в някаква съдба, звезди, хороскопи и нумерология. Оставяше това за романтиците.

И все пак трябваше да признае, че тази вечер и тя се чувстваше романтично. Забравила бе колко е приятно да усеща мъжка ръка около раменете си.

Странно. Бе свикнала с определенията за себе си. Разведена, глава на семейство, бивша съпруга, майка, адвокат — това бе портрет на Джесика О'Нийл. Но до тази вечер бе забравила най-важното — че е жена.

Само за няколко бързо отлетели вълшебни часа Куин я бе накарал да се почувства жена. Успял бе да я отведе във вълшебно царство, където тя се усещаше жива, изпълнена с желания, безкрайно очарователна. Благодарна бе за това. Винаги щеше да помни тази необикновена вечер с един много хубав мъж. Беше сигурна. Както бе сигурна и за друго — че подобна вечер никога няма да се повтори.

ТРЕТА ГЛАВА

В ранното утро Джесика долови уханието на пържен бекон. Младата жена изръмжа и се протегна. Долу се чуваше приглушен разговор, но от време на време се извисяваше глас, който прерастваше в писък.

— Мамо! Накарай Малори да спре с проклетата си камера.

Не можеше да пренебрегне настойчивия тон на дъщеря си, която бе застанала на прага. В очите на Джил се четеше едва сдържан гняв.

— Не ругай — машинално отвърна Джесика. — Какво е направила Малори?

— Нарушава ми уединението!

Джесика с въздишка се надигна от леглото и се протегна за халата си.

— Вече цяла седмица го прави, а не съм чула оплакване — изтъкна тя. — А доколкото си спомням, снощи ти репетираше за главната роля.

— Да, но преди да разбере, че тайно записва телефонните ми разговори.

— Не е дошъл краят на света.

— Мамо! Говоря ти сериозно!

Джесика си спомни собствените си вълнения на тази възраст и се опита да запази спокойствие.

— Ще поговоря с нея — обеща тя. — Но след като си изпия кафето.

— Добре — доволно кимна Джил и излезе от стаята. — Хей, Малори — извика тя, — ще си изпатиш!

Джесика поклати глава и отвори гардероба. На вратичката бе залепен списък с възможните комбинации за избор и тя кисело отчете, че след като Брайън я бе накарал да се присъедини към групата на работещите жени, поне се беше погрижил за дрехите ѝ предварително.

Обвинението, че не умее да се облича стилно, също даде тласък на влошаването на отношенията им. Въпреки това, когато болката

утихна, Джесика бе принудена да признае, че списъкът бе увиснал там доста преди появяването на Дирдри Хенсън.

Цялата кампания за избирането на О'Нийл за губернатор бездушно бе отчела, че Джесика не е подходящият образ за съпруга на издигащ се политик. Джинсите и памучните фланелки може би щяха да направят впечатление в артистичните среди на художниците от Норт Бийч и Сосалито, но не предразполагаха юпитата да гласуват за политика. Наложил се общото мнение, че на Джесика определено ѝ липсва стил.

Дизайнер по вътрешно обзавеждане, Елизабет Маклафлин се различаваше от дъщеря си както нощта от деня и би било съвсем естествено Джесика да потърси съвети от майка си. Когато Елизабет предложи да излязат на пазар заедно, Джесика едва ли бе предполагала, че това ще преобърне живота ѝ. Представиха я на трийсетгодишна моделиерка, която трябваше да комбинира несъответстващите ѝ дрехи така, че да се получи стилизиран гардероб. Тъй като Джесика прекарваше повечето си време у дома, наложи се Брайън често да се отбива в модния магазин, за да взема от Дирдри тоалетите на жена си. Сега Джесика имаше ценна колекция от костюми в гардероба, копирени ризи, ленени сака, а Дирдри получи нейния съпруг. Но Джесика реши, че е спечелила по-добрата част от сделката.

Взе си душ и бързо се облече.

— Мамо! — кресна Малори и скочи от стола. — Ще разясниш ли на Джил Първата поправка на конституцията? Заплаши, че ще ми счупи камерата.

Джесика мило се усмихна на семейството си и понечи да си налее чаша кафе.

— Добро утро. Добре ли спяхте?

— Мамо, не ме ли чу?

— Разбира се, че те чух, скъпа — измърмори тя и взе бележник и химикалка от чекмеджето. — Но ако очакваш да ти изнеса трактат на тема Първата поправка, преди да съм си изпила кафето, ще останеш разочарована.

— Казах ти, че няма да те подкрепи — заяви Джил, стиснала юмруци.

— Не е така — натърти Малори. — Имаше предвид да изчакаме, докато си изпие кафето.

— Малори О'Нийл — строго се намеси Елизабет, — не говори така на сестра си.

— Тя не ми е сестра — възрази Малори. — Циганите са откраднали от родилното отделение моята сестра и са подхвърлили Джил на нейното място. А когато мама и татко разбрали, било късно да ги гонят.

Джил обърна гръб и се отправи към хладилника да извади портокалов сок.

— Само вдигаш шум, Малори. Вероятно ще бъдеш чудесна на сцената, стига да нямаше релси вместо зъби.

Джесика знаеше колко е чувствителна средната ѝ дъщеря на тема скоби за зъбите и затова се подготви за надвисналия скандал. Но тъй като това не стана, Елизабет и Джесика размениха любопитни погледи.

— Джил, дължиш извинение на сестра си — строго каза Джесика.

И бе още по-изненадана, когато Малори само сви рамене.

— Няма проблем. — После се ухили. — Тъй и тъй ще разпространя снимки как Джил пробва калната маска на баба. Ще ги лапнат като топъл хляб в училище.

След това изявление излезе заедно с камерата си и остави Джил, зяпнала от изненада. Джесика поклати глава.

— Защо ли родих три деца?

— Защото не пожела четири — подхвърли Елизабет. — Опитай домашно приготвената закуска, може да ти хареса.

— Не трябваше да си създаваш толкова грижи.

— Поне това мога да правя, преди да се установя другаде.

— Що се отнася до това...

Въпросът ѝ заглъхна при вида на въртящото се дервишче, нахлуло в стаята.

— Как беше, мамо? — задъхано попита детето.

Джесика се усмихна на най-малката си дъщеря.

— Страхотно. Никой не би го изпълнил по-добре.

Изпъстреното с лунички личице засия.

— Благодаря. Много се притеснявам за довечера.

— И майка ти се притесняваше — каза Елизабет, докато слагаше закуската пред Сара, която изгледа чинията с подозрение.

— Не ядохме ли същото и за вечеря снощи?

— Разбира се, че не.

— Обаче е със същия цвят. — Сара го подуши и настоя с упоритостта на деветгодишно дете: — И мирише на изгоряло. — После отблъсна чинията. — Така или иначе, днес няма да ям. Балерините не се хранят преди представление. Мамо, нали няма да забравиш да ми вземеш пантофките? — Сбърчи челце тя.

— Това е първата задача от списъка ми за днес.

— Благодаря, мамо, ти си най-добрата. — Сара скочи от масата.

— Сара, трябва да хапнеш нещо — настоя Джесика, макар че усети нежеланието на дъщеря си да опита блюдото на масата.

— Не се тревожи, ще се отбия в деликатесния за сандвич — обеща малката, прати въздушна целувка и изхвърча с балетен скок през вратата.

Елизабет се намръщи.

— Дъщерите ти нямат навици за хранене. И снощи едва докоснаха вечерята.

Джесика се зачуди как тази интелигентна жена е неспособна да схване факта, че е ужасна готвачка. Но предпочете да отговори:

— В трудна възраст са. Мислят, че имат нужда от диети. — И отблъсна чинията пред себе си.

— И все пак не одобрявам — непреклонно заяви Елизабет. — Но не желая да се намесвам в начина ти на отглеждане на децата. Какво ще направиш за обяд?

— Няма да се прибирам.

— Защо? — Подозрително я изгледа Елизабет. — Сега пък какво има?

— Трябва ли да има нещо? Една майка не може ли да си позволи да пропусне обяда с дъщерите си, без някой да я подозира и най-лошото? — Джесика въздъхна. — Не се прави на света вода ненапита, мамо. Какво става? Има ли нещо общо с баща ми?

— Донякъде.

— Не можеш ли просто да ми кажеш, вместо да се налага насила да те разпитвам?

— Искам да дойдеш с мен и да разгледаме един свободен офис наблизо.

— Защо?

— А ти как мислиш? Искам да го наема.

— Но защо? — повтори Джесика.

— За работа, естествено.

— Ти винаги си работила вкъщи — възрази Джесика и си спомни детството, когато наоколо се търкаляха платове и тапети — част от успешната кариера на майка ѝ като дизайнер по вътрешно обзавеждане.

— Вече не живея там, скъпа — спокойно ѝ напомни Елизабет. — И понеже търся ново жилище, предпочитам да наема офис близо до твоя дом. Така ще можем и да обядваме заедно по-често. Как ти се струва?

Само заради уважението си към нея Джесика се въздържа да отговори откровено.

— Татко знае ли?

Елизабет изсумтя и стана от масата.

— Кажу си честно, Джесика, на чия страна си всъщност?

— Малко ще ми е трудно да определя, когато никой нищо не ми е обяснил — изтъкна Джесика.

Елизабет се зае да прибира чиниите от масата.

— Откакто баща ти се пенсионира, изцяло се промени — най-накрая започна тя. — Държи се като диктатор, станал е невероятно твърдоглав и ако искаш ми вярвай, превърнал се е в невероятно досаден тесногръд шовинист по отношение на жените.

— Но татко винаги си е бил такъв.

Елизабет я погледна през рамо.

— Тъй ли? — в тона ѝ пролича непресторена изненада.

— Да.

— Чудя се как не съм забелязала досега — замислено изрече тя. — Странно, да си живяла с един човек години наред, без да виждаш недостатъците му.

Джесика помисли за брака на родителите си, който винаги бе изглеждал идеален.

— Мамо, не го ли обичаш вече?

— Разбира се, че го обичам. Но това няма нищо общо. Просто не мога да живея повече с този човек. — И с лека въздишка Елизабет смени темата: — Какво да приготвя за вечеря?

— Няма нужда да готвиш — побърза да я увери Джесика.

— Глупости. Искам да компенсирам престоя си тук.

Джесика потърси начин да отклони майка си от кулинарните ѝ усилия:

— Хайде да вечеряме навън след представлението на Сара. Тя бездруго ще е развълнувана и преди балета няма да може да хапне нищо. Ще си направим тържество.

— Чудесно, скъпа — весело се съгласи майка ѝ. — Тъкмо ще разполагам с повече време да си потърся офис.

Джесика промърмори нещо в знак на съгласие, после вдигна очи към часовника, подскочи и целуна майка си по бузата.

— Трябва да бягам. Има само две минутки до автобуса.

Когато стигна до спирката, автобусът тъкмо потегляше и се наложи шофьорът раздразнено да отвори вратите отново. Джесика се отпусна на една седалка и мълчаливо се помоли денят да продължи погладко.

Тя по-късно започна да се убеждава, че съдбата не е на нейна страна днес. В офиса бе лудница. Силвия Такър се обаждаше на всеки десет минути с въпроса дали съпругът ѝ ще отиде зад решетките.

След неуспешна среща се наложи да отмени и обяда с Ванеса. Към три и половина следобед главата я болеше, а стомахът и къркореше от глад, когато звънна телефонът. Настроена за лоши новини, тя изпита желание да го захвърли в другия край на стаята.

— Да?

— Охо, май си имала тежък ден — чу се плътният глас на Куин Мастърсън.

— Не е най-приятният — призна тя, зърна отражението си в огледалото на стената и изпита облекчение, че Куин не може да я види.

Кестенявата ѝ коса стърчеше на всички страни, на сивия фланелен костюм изпъкваше голямо петно от кафе. Джесика неволно се сравни с привлекателната блондинка, която изглеждаше запленена от Куин на бала снощи.

— Искаш ли да чуеш добра новина?

— С удоволствие — веднага отвърна тя. — Моля те, кажи ми, че Кийт Такър е купил днес нов мерцедес на жена си.

— Точно това не мога да направя — весело каза той, — но съм готов да предложи компромис.

— Да чуем — на свой ред въздъхна Джесика.

— Той ще ѝ върне едно беемве, ако тя му даде расовия им кон Максимилиан, който бе обявен за първенец на годината. Искаш ли да го обсъдим на едно питие?

— Съжалявам, но...

— Ясно. Пак имаш среща. А аз се надявах, че си променила решението си.

Поканата беше съвсем явна и Джесика хвърли поглед към списъка със задачи, доволна да установи, че има истинска причина да му откаже. Изкушаваше се да го види отново, но промърмори:

— Не мога.

След кратко мълчание Куин каза:

— Добре тогава. Аз ще бъда зает цял следобед, но можеш да оставиш съобщение на секретарката ми, щом се свържеш с госпожа Такър.

— Непременно — тихо отвърна тя и вече съжаляваше, че няма друга причина да поговори с него още. — О, благодаря за вечерята снощи.

— Беше ми приятно — отвърна той. — Обичаш ли индианската кухня? Знам едно местенце, където сервират агнешко с къри, люто като динамит.

— Не съм съвсем сигурна.

— С кърито трябва да се свиква — съгласи се той. — А какво ще кажеш за гръцката кухня?

— Не, не е там въпросът — колебливо отвърна Джесика.

В този миг Куин се зачуди защо не затвори телефона и не отпише Джесика като невъзможно желание. Не бе свикнал да му отказват, нито пък някога бе преследвал жени. Но си припомни, че Джесика не бе обикновена жена.

— Защо да не ти се обадя през седмицата?

Джесика положи неимоверни усилия, за да откаже на изкусителната покана:

— Не.

— Мога ли да ти задам един въпрос? — нетърпеливо извика Куин.

Джесика тежко преглътна и кимна.

— Джесика, там ли си?

— Да.

— Добре тогава. Имаш ли сериозна връзка с някого?

— Не — честно отвърна тя и се приготви да му обясни, че не това е проблемът.

Джесика не смяташе да се обвързва. Трудно бе получила независимостта си и не ѝ се искаше да се откаже от нея, без значение заради кого. Дори заради неговите зелени очи и привлекателна усмивка.

Но Куин не ѝ даде възможност да произнесе грижливо подготвяната си реч.

— Това е най-добрата новина, която чувам днес — заяви той, а тези думи я развълнуваха, въпреки стремежа да остане безразлична.

— Куин... — Джесика се почувства длъжна да обясни.

— Един момент — рязко и делово я прекъсна той, подсказвайки ѝ, че вече не е сам в офиса си. Следващите думи затвърдиха това предположение. — Трябва да затварям. Но скоро ще се видим, нали?

— Не — възрази тя. — Опитвам се да ти кажа, че нямам време да се обвързвам сега. Ти си прекрасен мъж и аз те харесвам, но...

— Джесика — рязко я прекъсна той, — вече закъснявам за среща, нека обсъдим това друг път. Но повярвай ми, скъпа, този опит няма да ти навреди.

Той затвори, а Джесика заби поглед в слушалката. Какъв опит? Точно тогава извън вътрешната линия.

— Да, Пола — с въздишка каза Джесика на секретарката си.

— Госпожа Такър на втора линия — резкият тон издаде раздражението ѝ, а Джесика натисна бутона и се опита да бъде спокойна и сдържана.

— Госпожо Такър — за стотен път днес изрече тя, — наистина имам добри новини за вас!

Джесика излезе от работа рано и взе в последния момент балетните пантофки на Сара. Когато стигна вкъщи, всички вече облечени и готови да тръгват.

— Ето, Сара. — Подаде ѝ плика с пантофките Джесика. — Аз отивам да се преоблека.

— Ще закъснеем — проплака Сара, а сините ѝ очи изглеждаха още по-големи на бледото личице.

— След пет минутки съм готова — обеща Джесика и хукна към стаята си.

Грабна първата попаднала ѝ дреха — блуза с висока яка във викториански стил и пола на цветя, която не бе избрана от Дирдри, защото бе обявена за твърде причудлива за съпругата на един кандидат за губернатор. Но Джесика много я харесваше.

— Лора Ашли — обяви Елизабет, когато видя дъщеря си да слиза по стълбите.

— Моля? — недоумяващо изрече Джесика.

— Моделиерката. Сигурно си чувала за нея.

— Страхувам се, че не — призна Джесика. — Просто харесах тази пола. Не знаех, че е дело на известна дизайнерка.

Елизабет отстъпи назад и я изгледа критично.

— Подхожда ти много повече от дрехите, които ти избираше онази жена.

Джесика скри усмивката си. Елизабет не можа да прости на Дирдри, че разби семейството на дъщеря ѝ, въпреки признанието на Джесика, че разводът е бил неизбежен.

Джесика се обърна към дъщерите си и попита:

— Готови ли сте?

В таксито си пое дъх и реши, че най-последно нещата са тръгнали гладко. Но трябваше да се разочарова още щом заеха местата си в операта — Куин Мастърсън седеше до нея.

— Какво правиш тук?

Той се усмихна, а нелюбезният ѝ тон никак не го притесни.

— Не знаеш ли, че обичам изкуството?

Елизабет вече му хвърляше преценяващи погледи като на бъдещ зет.

— Куин Мастърсън — каза той и ѝ подаде ръка. — Срещали сме се и преди, госпожо Маклафлин.

— Разбира се — съгласи се с усмивка тя. — Няколко пъти. — Присви очи тя. — Обаче не предполагам, че се познавате с дъщеря ми.

— Стари приятели сме — отговори той и не обърна внимание на гнева на Джесика при изричането на тази лъжа. Погледът му се насочи

към дъщерите ѝ. — Вие двете сте красиви като майка си. Жал ми е за мъжете, чиито сърца ще разбиеете.

Джил и Малори се разтопиха от удоволствие. Миг по-късно засвири оркестърът и всички отправиха очи към сцената.

— Сетих се къде сме се срещали — измърмори мъжът.

— Казах ти вече, Куин, никога не сме се виждали — настоя Джесика.

— Не е вярно. Снощи всичко ми изплува.

Тя поклати глава, като не отделяше поглед от сцената.

— Греша.

— Не бих могъл да греша, когато се отнася за най-черния ден в живота ми.

— Прекрасно — изръмжа тя. — Чудесно е да разбере, че възбудям такива приятни спомени.

— Вината не беше у теб. А в проклетия клас по танци.

Джесика се обърна към него, а в очите ѝ проблесна любопитство.

— Клас по танци? Не ми казвай, че си посещавал Академията на мадам Соренсън.

— Всички я посещавахме. Поне така казваше баба ми, когато ме завлече там. — Съзрял недоумението ѝ, той отвърна: — Родителите ми починаха същото лято, когато торнадо отнесе фермата ни. Изпратен бях да живея тук с баба и дядо.

— Съжалявам.

— Беше тежка година — призна той. — Баба ми бе ужасена да открие, че единственият ѝ жив наследник е фермерско момче от Мисури без всякакви обноси и светски блясък. — Куин потръпна и Джесика долови, че тези спомени все още са болезнени.

— Както и да е — продължи тихо Куин, така че само тя да го чува. — Баба ми уговори мадам Соренсън да ме приеме в класа си, макар да бях пет години по-голям и цяла глава по-висок от останалите.

Джесика опита да си спомни високото красиво момче — младия образ на Куин Мастърсън, но не успя.

— Първия път трябваше да танцувам със слабичко момиченце пламтящи с рижави плитчици и чип нос, обсипан с лунички.

Изведнъж споменът нахлу.

— Спомням си! — възкликна Джесика и привлече върху себе си неодобрителните погледи на околните. После снижи глас: — Тогава ме

изплаши до смърт, Куин Мастърсън. Цели два часа ми се мръщеше и ме ругаеше, когато се случеше да те настъпя.

Куин сви рамене.

— И Джинджър Роджърс щеше да се затрудни да следва непохватните ми стъпки. Както и да е, беше унижително преживяване. Когато се прибрах, казах на баба, че повече няма да стъпя там. — Внезапно в очите му проблесна копнеж. — Но ако знаех в каква красавица ще се превърне онова луничаво момиченце, сигурно нямаше да могат да ме откъснат от уроците по танци.

Джесика благодари на тъмнината в салона. Куин не можеше да забележи как се изчерви при тези негови думи.

— Някоя вечер трябва отново да опитаме — каза той, приближил устни до нея.

Инстинктът на Джесика ѝ подсказа да не се обръща, но Куин сякаш управляваше движенията ѝ като на кукла на конци.

— Да опитаме какво? — само шепотът разделяше устните им, когато се извърна към него.

— Танците. Да проверим дали някой от нас е напреднал.

— Куин, това наистина е невъзможно — възрази Джесика и наоколо се чу хор от раздразнени възклицания.

Тя усети задоволството му, когато мъжът нежно я потупа по бузата и обърна поглед към сцената. И не посмя да възрази, когато пръстите му се вплетоха в нейните под прикритието на тъмнината. Постепенно ѝ се стори естествено той да гали ръката ѝ, докато наблюдаваха танцьорите в лъскави костюми да се носят под ритъма на музиката.

Когато най-накрая се появи Сара, изпълнявайки пируети с останалите, Джесика бе обхваната от майчинско вълнение. Чак при блясъка на лампите тя разбра как силно е стискала ръката на Куин.

— Господи — промърмори младата жена при вида на следите от нокти по дланта му. — Защо не каза нищо?

Куин сви рамене.

— Всъщност ми беше наистина приятно — отвърна той. После се обърна към Малори и Джил: — На някого да му се яде двоен сандвич с бекон и пържени картопки?

Въпросът му бе посрещнат с ентузиазъм от дъщерите на Джесика, доволни да се отърват от готвенето на баба си тази вечер.

— Не можем всички да се съберем в колата ти — каза Джесика, понеже все още не ѝ се искаше да прекара вечерта с Куин.

— Вече съм помислил за това — търпеливо се усмихна той. — Една лимузина обикаля наоколо.

Наистина не му липсва самоувереност, помисли си Джесика, докато търсеше друг предлог да му откаже. Но преди да успее да измисли нещо, се появи Сара все още в балетния си костюм.

— Мамо, виж какво ми изпратиха! — Очите ѝ изглеждаха още по-големи заради тежкия грим. Държеше елегантна кристална вазичка с рози. — От обожател — гордо заяви тя.

— Обожател? — недоверчиво повтори Малори.

— Виж какво пише. — Със сияещо лице Сара показва и картичката. — Никога досега не бях получавала цветя след представление. Чувствам се като прима балерина.

Джесика имаше подозрение кой е този обожател. Обърна се към Куин, но срещна невинния му поглед.

— А какво ще каже прима балерината за един сандвич? — попита той с усмивка, която според Джесика можеше да плени всяка жена от осем до осемдесет години.

Но Сара не се изкушаваше лесно.

— С картопки?

— Разбира се.

— И с пържен лук?

— А как иначе?

Сара го изгледа изпитателно.

— Той с нас ли е? — Обърна се тя към майка си.

— Така се оказва — отвърна Джесика с въздишка.

Малката ѝ дъщеря погледна първо нея, после Куин.

— Време беше да доведеш мъж вкъщи. — И съвсем не принудено продължи: — Искам да тръгна с костюма. Как иначе ще се разбере, че тази вечер е по-специална?

Стомахът на Джесика внезапно се сви и ѝ припомни, че цял ден не бе слагала троха в устата си. Не ѝ беше до спор.

— Не можеш да се разхождаш в този вид из града. Но ако искаш, не изтривай целия грим до часа за лягане.

— Мъдро соломоново решение — измърмори Куин. — Още една страна от сложната загадка Джесика О'Нийл.

Джесика вече бе тръгнала след Елизабет, Малори и Джил, но при думите му спря и се обърна:

— Не съм чак толкова сложна.

— Напротив — възрази той и подръпна един от кичурите ѝ. — Ти си най-предизвикателната, най-очарователната и най-загадъчната жена, която някога съм срещал. Тъкмо когато реша, че знам какво се крие в прекрасната ти глава, ти се променяш и ме оставяш на сухо. — Зелените му очи блестяха, докато се впираха в лицето ѝ. — Но аз обичам загадките, Джесика. А не съм се натъквал на по-интересна от тази.

Джесика почувства как главата ѝ се замая, но се опита да го отдаде на глада, а не на топлия поглед.

— Хайде да настигнем другите. Ако наистина имаш намерение да вечеряш с нас.

— Никога не съм бил по-сериозен в живота си. — По тона му Джесика разбра, че говори за нещо далеч по-сериозно от сандвичите и пръстите ѝ стиснаха вазичката.

Сърцето ѝ заблъска в гърдите. Непреодолим копнеж се разля по тялото ѝ и я накара да потръпне. Дори Брайън през първите дни на брака им не беше предизвиквал такова усещане в нея.

— По-добре ми дай това — каза Куин и опита да откопчи вазичката от стегнатите ѝ пръсти. — Не се притеснявай, Джес. — Пръстите му се плъзнаха по бузата ѝ. — Няма да те насилвам. — После я накара да го погледне. — Но и няма да се откажа — предупреди я той с нежно, но решително изражение. После по момчешки привлекателно ѝ намигна. — Хайде, скъпа. Трябва да нахраним гладниците. — И окуражаващо я побутна.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

По-късно, когато седяха в ресторанта, Джесика бе принудена да отдаде дължимото на Куин. За неженен мъж той се справяше отлично с несвързаните разговори, които се водеха на масата. Самата Джесика беше свикнала с непрекъснатото прескачане от тема на тема на дъщерите си и това не ѝ правеше впечатление. Сега обаче се удивляваше на Куин, който успяваше също да се справи. Даже не го притесняваше и бръмчащата камера на Малори.

Отговаряше на въпросите на Елизабет за едно дело, което миналата година бе водил пред съдията Терънс Маклафлин и Джесика не бе изненадана, че майка ѝ си спомня прекрасното му представяне. Никой не можеше да стане съдружник във фирмата на Куин, ако не беше блестящ адвокат. Не ѝ убягваше и неговия чар, както и удоволствието, с което говореше за работата си.

В същото време той отвърщаше на въпросите на Сара, която проявяваше голям интерес към този мъж, неочаквано нахлул в живота им.

— Женен ли си?

— Не.

— И мама е разведена. — Кимна разбиращо малката.

— Аз обаче не съм се женил — поправи я Куин.

— А защо? — настоя да узнае Сара.

— Сара — предупредително се обади Джесика, — този въпрос е твърде личен.

— Нямам нищо против — каза Куин, облегна се назад и скръсти ръце. — Виж, Сара, когато бях в колежа, направих план за живота си.

— И мама прави така — намеси се Малори. — Световна шампионка е по списъците със задачи.

Куин замислено погледна Джесика, а после се обърна отново към Сара:

— Не че не съм искал жена и деца, но смятах, че първо трябва да се съсредоточа върху кариерата си, да започна работа в престижна

адвокатска фирма, а когато стана на четирийсет, да обърна внимание и на личния си живот.

— На колко си сега, Куин? — попита Джил, пренебрегвайки предупредителните погледи на майка си.

Куин многозначително се обърна към Джесика:

— Преди три седмици навърших четирийсет.

Важността на това изявление не им убягна и Джесика се по чувства неудобно под настойчивите погледи на майка си и дъщерите си. И въпросът на Сара наистина донесе облекчение.

— Значи нямаш деца?

— Още не. — И се усмихна на Джесика, която нервно си играеше с приборите.

— Значи не ходиш на такива тържества? — продължи Сара.

— Това ми беше първото — весело призна Куин. — Но ми хареса много. Ти си талантива. Мислиш ли за кариера?

Сара се поизпъчи.

— Ще стана професионална балерина. Ще уча още пет години и после ще се включа в балета на Сан Франциско. После, преди да стана на двайсет, ще танцувам в нюйоркския балет.

— Като солистка ли? — Тъгълчетата на устните му потрепваха в усмивка.

— Никой не започва като солист. Може би когато стана на двайсет и две.

— Май и ти си планирала живота си — засмя се мъжът.

— Сара е точно като Джесика — намеси се Елизабет. — Започва всеки ден с подробен план.

— Не виждам нищо лошо в организацията — процеди Джесика.

Тонът ѝ прозвуча в дисонанс с общото настроение и пет глави се извърнаха към нея.

— Аз пък ще се занимавам с кино — наруши неловкото мълчание Малори.

— Досетих се — усмихна се Куин и премести поглед върху Джил. — А ти?

— Аз пък ще се оженя и ще имам голяма къща и много, много деца.

Изречението на Джесика бе непроницаемо и сурово.

— Време е да тръгваме — отсече тя и стана. — Утре сте на училище. — И ледено изгледа Куин. — Благодаря, но трябва да се прибираме.

— Добре, ще ви закарам.

— Можем да вземем такси.

— Снощи обсъдихме този въпрос, Джес. Не изпращам гостите си след вечеря с такси.

— Ти си била на вечеря с Куин? — недоверчиво попита Малори.

— В оня ужасен анцуг? — додаде Джил.

— Ясно — замислено промърмори и Елизабет.

Сара ги гледаше втренчено.

Джесика прониза с поглед Куин, който сякаш изобщо не се притесняваше от неочаквания интерес към техните отношения.

— Хайде, момичета, докато майка ви не е приложила закона — усмихнато ги подкани Куин.

Това предизвика смях и Джесика вдървено се отправи към изхода.

Ако си мислеше, че ще се измъкне, без да покани Куин, жестоко се беше излъгала. Когато лимузината спря пред дома им, бяха четирима срещу един в спора и раздражението ѝ надхвърли всякакви граници, когато Куин се присъедини към мнозинство.

След дълги увещания момичетата бяха предумани да си легнат, а възрастните останаха да пият кафе в гостната, докато отгоре се дочуваха възбудени крясъци. Джесика не се учуди, но се ядоса, когато Елизабет използва възможността да полюбопитства майчински.

— Съпругът ми винаги е казвал добри думи за теб, Куин — каза с усмивка тя. — Но не очаквах, че се познаваш с дъщеря ми.

— Стари приятели сме — каза Куин и си навлече гневния поглед на Джесика.

В очите на Елизабет проблесна интерес и Джесика се досети какво се върти в главата на майка ѝ.

— Познаваме се служебно — поправи го младата жена. — Куин представлява Кийт в бракоразводното дело на семейство Такър.

— Забравяш паметната вечер, когато танцувахме заедно, Джеси. Неочаквано Елизабет се надигна с усмивка.

— Много съм изморена и ще си лягам. Лека нощ, Джесика. Куин, беше удоволствие за мен да се запознаем.

— За мен също, госпожо Маклафлин — думите бяха отправени към майката, но очите не изпускаха дъщерята.

Елизабет излезе, като остави Джесика и Куин сами в притъмнената стая.

Джесика скочи с ръце на кръста.

— Защо постъпи така?

— Как? — учуди се той.

— Накара майка ми да мисли, че между нас има нещо.

— А няма ли?

— Няма — издума на един дъх Джесика, защото съзнаваше, че това е чиста лъжа. Без да забележи, се озова в прегръдката му.

— Джеси — промърмори той, — майка ти никога ли не те е учила да не лъжеш?

Тя не можеше да разсъждава под погледа му и наведе глава.

— Джес — той изрече само името ѝ, но гласът му ѝ подежда като милувка. И като заповед.

Тя бавно вдигна очи и потрепери от копнежа, изписан на лицето му.

Куин хвана ръката ѝ, бавно разтвори пръстите ѝ, свити в юмрук. После ги преплете със своите и вдигна дланта ѝ към гърдите си, за да усети ритъма на сърцето му. Очите му не се отделяха от нея, а тя усещаше как с всяка фибра на тялото си копнее за неговото докосване. Той поднесе ръката ѝ към устните си и нежно я целуна, като вдъхваше лекото ухание на кожата ѝ. Езикът му дразнеше дланта ѝ.

— Познавам те от осемгодишна. Нямах ли една китайска поговорка, че щом жена настъпи мъж, той става неин завинаги?

— Не съм я чувала — дъхът ѝ секна.

Очите му жадно я поглъщаха. Джесика гледаше като хипнотизирана как устните му с копнеж приближават до нейните. Твърде бързо, каза си тя, но потръпна от желание.

Смутено притисна длани към гърдите му.

— Не — прошепна, но знаеше, че очите ѝ казват точно обратното.

Протестът ѝ не разколеба Куин.

— Не се бори, Джеси — тихо каза той. Устните му се плъзнаха по брадичката ѝ и потърсиха нейните, когато Джесика се извърна, обзета от внезапна паника.

— Казах не, Куин! — Но не можа да се измъкне от ръцете, които държаха раменете ѝ.

— Защо не? — дрезгаво прозвуча гласът му. Никоя жена не го беше карала да се чувства по този начин, едва се удържаше да не я отнесе към леглото, но знаеше, че не трябва да постъпва така. И все пак я желаше толкова силно!

— Не ти дължа обяснение — хладно отвърна тя и се освободи от ръцете му.

Той преглътна разочарованието си.

— Вероятно е така. Но няма да е зле да разбере защо толкова рязко промени решението си. Признай, Джес, само преди миг и ти ме желаше така силно, както и аз теб.

— Дори да е вярно, но не е — побърза да добави тя, видяла победната светлинка в очите му, — аз не търся авантюра, Куин.

— Страхуваш ли се?

Куин четеше отговорите в очите ѝ. Беше отгатнал чувствата ѝ, когато погледите им се срещнаха за първи път. Защо тогава упорито му играеше тези номера?

Но тя наистина се страхува, внезапно осъзна той.

— Това ли е същата Джесика О'Нийл, която сама се справя живота и се гордее със своята независимост? Тази жена ли си печели прозвището „желязната дама“ миналата година в съда?

— Измисляш си. — Погледна го тя през рамо.

— Така те описват, ако искаш да знаеш истината. Имаш репутация на самотничка, Джес. Жената, в чиито вени тече лед, вместо кръв и чието сърце е от камък.

— Защо никой не задава въпроси на мъж, който не желае да ожени, а се гледа лошо на жената, която се бори за свободата си?

— Вероятно защото горчивината ти личи — тихо изрече той и приближи към нея. — Харесвам тази блуза. Днес изглеждаш различна. По-нежна. — Ръцете му изгаряха кожата ѝ под дантелата.

— Не искам да изглеждам нежна — възрази тя. — И не искам да бъда нежна.

Въпреки думите си, Джесика не се противопостави, когато той я извърна към себе си.

— Знам, че си наранена, Джес — тихо каза той. — Но не позволявай чувствата ти да провалят щастието на твоите дъщери.

Джесика безпогрешно разбра за коя от дъщерите ѝ говори той.

— Джил. — Тя тъжно поклати глава.

— Джил — съгласи се той. — Тя крие много любов в себе си и няма на кого да я даде. Не ѝ позволявай да я затваря в душата си като в бутилка само защото ти се струва, че така е по-лесно в живота.

Джесика поклати глава, сините ѝ очи бяха изпълнени с тъга.

— Ти не разбираш... — прошепна тя. — И аз бях същата на нейната възраст. Не искам да бъде наранена.

— Разбира се, че не искаш. Но това не следва от желанието ѝ да има семейство. Поне половината от семействата не се разбиват, все пак.

— Но с другата половина не е така — припомни му тя.

— Мила, не съм очаквал, че си такъв песимист.

Не бях, тайничко си помисли тя. Имаше време, когато винаги бе очаквала най-доброто от живота. Но после разбра какво се случва на заслепените.

След като тя не продума, Куин рече:

— По-добре да тръгвам.

Тя бавно извърна глава и се опита да пренебрегне копнежа в очите му.

— Благодаря ти за вечерята. Ти изпрати цветята на Сара, нали?

— Признавам се за виновен, адвокате.

— Беше много мило. — Опита да се усмихне Джесика. — Съжалявам, че те заблудих за... — не успя да продължи. — Ти знаеш.

— Някой друг път — сви рамене той.

— Няма да има такъв.

— Не се обзалагай, мила. — С усмивка я предупреди той и погали бузата ѝ. — Защото ще загубиш.

И си тръгна, а Джесика остана загледана след него.

На другата сутрин Джесика отказа да отговаря на всякакви въпроси, свързани с Куин и изобщо да обсъжда личния си живот. Даже Сара замълча, въпреки че погледът ѝ бе твърде проникателен за едно деветгодишно дете. Макар да бе най-малка, тя понякога изглеждаше много по-зряла от сестрите си. Джесика си мислеше, че по погрешка е родена с разсъдък на възрастен.

Джесика бе успяла да уговори отново обяда си с Ванеса и след по-спокойно работно утро сега седеше в живописно място, истинска ботаническа градина с цъфтящи растения и палмови дръвчета. Успокояващият ромон на фонтани се извисяваше над разговорите на обядващите.

— И така — каза Ванеса и стрелна Джесика над очилата си, — чувам, че двамата с Куин Мастърсън сте темата на деня.

— Откъде, по дяволите, научи това?

— Снощи бях на едно събиране, където Памела Стюарт негодуваше, че си успяла да отвлечеш най-желания ерген на Сан Франциско от бала.

— Памела Стюарт? — не можа да си спомни Джесика.

— Познаваш я. Съпругата на Флетчър Стюарт. Висока, стройна, руса — добави Ванеса, за да я подсети.

Изведнъж Джесика си припомни елегантната жена, която с такъв собственически жест държеше ръката на Куин. Прониза я тръпка, която много приличаше на ревност.

— Още ли са женени? — Тя се опита да скрие липсата на самоувереност.

Приятелката ѝ повдигна вежди.

— Значи наистина има нещо между вас двамата? — недоверчиво прозвуча въпросът ѝ. — Мислех, че е само клюка. Или грешка. Нека бъдем честни, малката, ти не си от неговата среда.

— Какво точно имаш предвид? — смразяващо я попита Джесика.

— Хей — бързо отвърна Ванеса, — не исках да те обидя. Но дори не си падаш по авантюри, а Куин...

— Знам — смънка Джесика. — Той е олимпийски шампион в това отношение.

— Човекът си има репутация — внимателно подхвърли Ванеса. — Май не се е показвал с една и съща жена повече от два пъти.

— А защо Памела толкова се интересува? — Учуди се, че я заболя само при мисълта за Куин и друга жена. — И ти не ми отговори още ли е омъжена?

— Да, но това не я възпира особено. Колкото до Куин, набелязала си го е за съпруг номер три. Даже често подхвърля, че пръстенът с големия аквамарин е годежен подарък от него.

Джесика осъзна, че мачка салфетката до скъсване и скри ръце под масата.

— Виж какво, не ми се говори за него. Наистина се срещнахме на бала, но само за да разговаряме за поведението на един от клиентите му.

— Ще се изправите един срещу друг на делото ли?

— Да. И това е всичко.

— О! — промърмори Ванеса. — Ако има нещо по-опасно от връзката с него, това е да го срещнеш в съда. — Тъмните ѝ очи изпитателно и с подновен интерес се спряха на Джесика. — Защо, по дяволите, си се хванала с такова сериозно дело? Обикновено ги поемат някои от съдружниците.

— Не е голямо дело. Развод е. Аз представлявам Силвия Такър.

— Сега разбирам — засмя се Ванеса. — Тази жена е страшна напаст, а мъжът ѝ — още повече. Не ти завиждам — весело довърши тя и се зае с обяда, който келнерът току-що бе сервирал.

Джесика не успя да прогони от ума си образа на Куин и Памела Стюарт. Смешно бе да ревнува така един мъж, с когото нямаше намерение да се обвързва. Непрекъснато си го повтаряше през останалата част на деня, но сърцето ѝ не се подчиняваше на разума.

По някое време секретарката съобщи, че на телефона е майката на Джесика.

— Здравей. Как върви търсенето на офис? — Надяваше се, че като заговори за проблемите на майка си, ще избегне споменаването на Куин.

— Добре. Въпреки че ми хрумна и друга идея — да наема малко местенце в някоя административна сграда.

Господи, помисли си Джесика. Елизабет се готвеше да се прибере в дома си.

Но майка ѝ пусна бомбата:

— Възнамерявам да се присъединя към Корпуса на мира.

— На твоята възраст?

Тя почти усети вцепенението на майка си.

— Лилиан Картър беше по-възрастна от мен, когато го направи. Какво ще кажеш за Аляска? — неочаквано добави Елизабет. — Макар че може би за мен е по-подходяща Африка... Но баща ти спомена нещо за преместване в Аляска. Представяш ли си само?

— В Аляска?! Татко?! Защо?

— Купил златна мина. Честно ми кажи, Джесика, виждаш ли баща си като златотърсач?

Представата за баща ѝ като златотърсач бе толкова нелепа, колкото и за майка ѝ като декораторка на колиби нейде из Африка.

— Искаш ли да поговоря с него? — попита тя.

— Не си губи времето — отсече майка ѝ. — Не можеш да се разбереш с този човек напоследък. Но дълбоко се лъже, ако си мисли, че само той ще се впусне в приключения.

Това обяснява идеята за Корпуса на мира, каза си Джесика и се запита дали родителите ѝ не изживяват закъсняла младост. Скалите, върху които се крепеше семейство Маклафлин, винаги ѝ се бяха стрували толкова стабилни. Тя въздъхна. Сигурно в модата на Сан Франциско бе проникнало нещо, което караше хората да се държат странно. Точно както и тя онази вечер с Куин.

Тази мисъл върна спомена за Памела Стюарт и годежния ѝ пръстен.

— Виж, мамо, трябва да затварям, но ще се върна за вечеря — припряно рече тя. — Не предприемай нищо прибързано, преди да разговаряме.

— Честно казано, Джесика, не знам откъде ти идват тези налудничави идеи. Понякога ми приличаш на баща си. Аз никога постъпвам прибързано. И съм единственият разумен човек в семейството, в края на краищата.

Джесика тръсна глава. Родителите ѝ я подлудяваха, но обичаше и двамата и се надяваше да разрешат проблемите си. Миг по-късно телефонът иззвъня отново.

— Куин Мастърсън на първа линия — съобщи гласът на секретарката.

Джесика потисна вълната на удоволствие, която се надигна в нея и си припомни, че е пълна лудост да се обвързва с този мъж.

— Ало — сухо каза тя. — С какво мога да бъда полезна?

— О, Джес — подразни я той, — не знаеш ли?

Интимните нотки в гласа му разляха необикновена топлина по тялото ѝ.

— Предполагам, обаждаш се, за да поговорим за господин Такър — рязко отвърна тя.

— Значи ще ни свързва само работата?

Джесика опита да открие съжаление в тона му, но не успя.

— Вече ти го казах. И то няколко пъти.

— Права си — дружелюбно се съгласи той. — Господин Такър изказва задоволство, че госпожа Такър му достави Максимилиан бързо.

— В такъв случай и аз съм доволна, че той е доволен — измърмори Джесика, учудена, че Силвия е изпълнила своевременно и без възражения желанието на съпруга си.

— Е, не може да се каже, че доволен е точната дума. И в такъв смисъл те известявам, че той има намерение да я подведе под отговорност за накърняване на лична собственост.

— Какво имаш предвид?

— Обръснала е кончето, Джес. До кожа.

— О, не! Това е невъзможно!

— Мога само да те информирам, че сега прилича на тлъст плъх, а не на кон, първенец на годината.

— Съжалявам.

— А ако искаш професионален съвет, предупреди госпожа Такър да изчезне задълго от града.

— Ще говоря с нея.

— Не е зле да го направиш — отвърна Куин. — И, Джес?

Започва се, помисли си тя, а по гърба ѝ полазиха тръпки. Сега ще ме покани да се срещнем и аз няма да мога да му откажа.

— Моля? — отвърна тя, а гласът ѝ издаваше надежда.

— Ще се видим в съда — каза той и затвори.

— Поне можеше да ми пожелае приятен ден — измърмори тя и набра номера на Силвия Такър.

Заради Силвия се бе забъркала с Куин Мастърсън и ако семейство Такър не се вразумяха, тя щеше да се оттегли от делото. Джесика отказваше да признае, че раздражението ѝ всъщност бе предизвикано от внезапното охладняване в отношението на Куин.

ПЕТА ГЛАВА

Макар да мислеше, че денят ѝ предлага най-лошото, Джесика не очакваше нещата да се превърнат от мрачни в отчайващи. Силвия Такър изобщо не се разкайваше за вандалската си постъпка, отсичайки, че не е честно да получи беемве за мерцедес.

— Тогава защо изобщо приехте предложението на съпруга си?

— Защото, скъпа, беемвето е все пак по-добрият вариант от градския транспорт, а и не можех да устоя на изкушението да си представя физиономията на Кийт при вида на Макс.

Джесика мълчаливо реши, че единствено отсъствието на Силвия Такър от местопроизшествието е предотвратило попадането на Кийт Такър в затвора по обвинение в убийство.

— Той сигурно ще ви съди — почувства се длъжна да предупреди тя.

— Нека — безгрижно отвърна клиентката ѝ. — Тогава и ние ще го осъдим за мерцедеса. — И внезапно добави: — Трябва да затварям. Кийт пристига с колата.

— Госпожо Такър, не трябва... — но не довърши, надявайки, че госпожата не притежава пушка.

— Не се тревожете, госпожо О'Нийл, положението е изцяло под контрола ми.

Джесика можеше само да се надява. Зачуди се дали да не обади в полицията, но не искаше да си създава излишни неприятности.

Бе се заела с работа, когато телефонът отново иззвъня.

— Да? Ако ми кажеш, че е Силвия Такър, ще си прережа вените.

Пола се засмя.

— Съдията Маклафлин е. Бързо, защото е на път да избухне. Какво става със семейството ти, Джесика? Последните три дни проведохте повече разговори, отколкото цялата минала година.

— Кажи му, моля те, че ще му звънна по-късно. Имам среща с господин Бенингтън.

— Добре, но ако видиш пламъци и дим в небето, не се учудвай.

Джесика разтри слепоочия и се помъчи да събере сили за предстоящата среща. Това бе месечният отчет, процедура, на която се подлагаха всички адвокати през първата година от работата им.

В сравнение с проблемите, струпали се на главата ѝ до момента, отчетът ѝ се стори почти безболезнено преживяване. Когато се върна в офиса си, Пола загрижено ѝ каза:

— Баща ти се обади още три пъти.

Джесика разбра, че не може да избегне разговора и вдигна телефона.

— Добре ще е да си ти, Джеси Маклафлин О'Нийл — рязко прозвуча гласът на баща ѝ.

— Да, аз съм. Какво има?

— Какво ли? Очаквах ти да ми кажеш. Не чу ли за последната идиотска сензация покрай майка ти?

— За Корпуса на мира ли?

— Значи знаеш.

— Но, татко, ти пък се гласиш да заминеш за Аляска. Купил си златна мина. Не можеш да забраниш малко приключения и на мама.

— Наел съм — поправи я той.

— Как така наел?

— Златните мини не се купуват, Джесика. Наемат се от държавата.

— Добре де, все едно. Щом заминаваш, как очакваш да постъпи мама? Да стои вкъщи и да ти плете дебели пуловери?

— Може поне да ме подкрепи — изръмжа той.

— Както и ти, разбира се — отбеляза Джесика. — Всъщност покани ли я в Аляска?

— Защо да го правя, по дяволите? Тя не може да търпи съжителството с мен в нашата къща, която прилича на мавзолей, как ни виждаш двамата в колибата на север?

Дори да се опитваше, Джесика наистина не можеше да си представи как ще живеят двамата в Аляска.

— Татко, но защо поне не ѝ предложи?

— Само за да ѝ дам възможност да ми откаже ли?

— Толкова лошо ли щеше да бъде?

— Предполага се, че мъжът е глава на семейството, Джесика. Време е и Елизабет да осъзнае това.

Джесика загуби търпение.

— Татко, ако бързо не предприемеш нещо, няма да съществува семейство, на което да бъдеш глава. — И му затвори телефона.

Джесика посрещна края на работния ден с облекчение. Въпреки аспирините, главата продължаваше да я боли. Младата жена беше раздразнителна и не се чувстваше във форма. Настроението ѝ се развали още на обяд, когато Ванеса ѝ каза за Куин и Памела Стюарт. Неприятно ѝ беше, че Куин е обвързан с друга жена, и то омъжена, но я поразя и самият факт, че изпитва разочарование.

Реши, че няма да е честно да прехвърли лошото си настроение у дома и затова тръгна пеш. Искаше да се успокои и веднъж завинаги да изтрие от съзнанието си образа на привлекателния адвокат.

Тя обмисляше отношението си към Куин по свойствения си внимателен и методичен начин, по който решаваше и останалите си проблеми. Наистина бе привлечена от този мъж. Но коя жена би могла да му устои? Той е красив, преуспяващ и трябваше да признае, че репутацията му създаваше особения ореол, който допада на жените. Беше и безупречен джентълмен. И на истина успя да очарова майка ѝ и момичетата. Три поколения жени не бяха устояли на неговия магнетизъм.

Както си вървеше, Джесика вдигна очи и дъхът ѝ секна. Срещу се задаваше висок мъж, в русата му коса проблясваха златистите отблясъци на залязващото слънце. Той беше строен, с широки рамене и дълги крака. Тя понечи да продума, когато той щракна пръсти и внезапно зави, сякаш се беше сетил за нещо.

Сърцето ѝ се сви, когато осъзна, че очите на този мъж бяха кафяви, а не зелени и че имаше мустаци. Не беше грозен, но не чертите му предизвикаха тръпката. Джесика трябваше да признае тъжната истина — Куин Мастърсън беше пленил сърцето ѝ.

Елизабет я посрещна на вратата с думите:

— Баща ти се обади следобед.

— Много хубаво — безучастно отвърна Джесика.

— Хубаво? Как си позволяваш да кажеш това, след като предаде собствената си майка по такъв начин!

Джесика въздъхна и изхлузи обувките си.

— Не съм те предала.

— Искаш да кажеш, че не ти си го предумала да ме завлече в онази забравена от бога пустош? Хайде, Джесика, ако просто желаяш да се махна от дома ти, кажи ми. Няма нужда да ме пращаш в Аляска като бяла робиня.

— Само предложих, не съм настоявала. — Джесика се помъчи да скрие усмивката си.

— Има ли разлика? Казаха си на баща си, че имам нужда някой да се грижи за мен. И той великодушно предложи услугите си. Стар козел. Много добре знам какво има предвид.

— Не си права, мамо — каза Джесика на път за кухнята.

— Кой? Аз ли не съм права? А баща ти? А знаеш ли какво прочетох? Че там си разменяли жените. За това му трябва, да има какво да предложи на гостите си — потрепери от възмущение гласът ѝ. Джесика сви рамене.

— Виж, мамо, днес имах тежък ден и не желая и вкъщи да разрешавам проблеми. Казах на татко, ще кажа и на теб. Ако и двамата не започнете да се държите като разумни възрастни хора, ще свършите в самота. Това ли искаш?

— По-добре самотна, отколкото прехвърлена в ръцете на някакъв трапер в кожи през дългите зимни нощи там.

— Виж какво ще ти кажа. И двамата си го заслужавате — внезапно избухна Джесика, блъсна летящата врата и излезе на малката тераса зад къщата.

— Лош ден ли? — чу се плътен глас.

Джесика застина и се втренчи изумено в Куин, който се бе разположил като у дома си на плетения бял стол.

— Какво правиш тук?

— Донесох на Малори една книга за монтаж на филми.

— Купил си на дъщеря ми книга?

— Не, вече я имах. Преди време изкарах курс по кинематография в Лос Анджелис. — Мъжът я огледа от глава до пети. — Защо не седнеш? — предложи той, сякаш дворът бе негов. — Изглеждаш изтощена.

— Благодаря. Приятно е да разбере колко съм привлекателна. Съмнявам се обаче, че ще достигна Памела Стюарт.

Куин стисна зъби и я изгледа изненадано, после отпи от уискито, което очевидно Елизабет му бе сервирала.

— Сега разбирам защо беше толкова рязка по телефона днес. Клюкарите не са си губили времето, както изглежда.

Изведнъж Джесика се почувства смъртно уморена, отпусна се в стола и протегна крака. Отпи от виното, което си беше наляла в кухнята и се втренчи в оградата отсреща.

— Вярно ли е? — попита накрая тя.

— Има ли значение?

— Не знам... Може би.

Куин разсеяно разклати кубчетата лед в чашата си.

— Ако отношенията ни са само служебни, какво значение има с кого спя?

— Всъщност няма. — Скочи тя. — Забрави, че изобщо споменах за Памела. Къде са момичетата?

— Изпратих ги за пица. Седни, Джес. Нека изясним нещата.

— Няма какво да изясняваме. — Но въпреки това тя седна, без да съзнава, че бледото ѝ лице издава цялата ѝ уязвимост.

— Какво да правя с теб? — въздъхна тежко Куин. — Не спираш да повтаряш, че не желаяш да имаш нищо общо с мен, а всеки път, когато ме погледнеш, сините ти очи, големи и дълбоки като морето, издават как ме лъжеш. Ти ме желаяш, Джес. Така, както и аз копнея за теб.

— И Памела Стюарт ли те желае, Куин? — кисело попита тя.

— Ревнуваш ли?

— Ни най-малко. — Тръсна глава Джесика. — Но не смятам, че мъж, който се сгодява за омъжена жена, може да има добро влияние върху дъщерите ми.

Куин понечи да отвърне, но се въздържа и допи уискито.

— Ти ме побъркваш. — После се наведе, подпря лакти на коленете си и каза: — С Пам сме израснали заедно. Тя си е такава открай време. Всеки път, когато скъса с някого, си въобразява, че е влюбена в мен. Това ѝ дава увереност да превъзмогне проблемите... Някои хора не са способни да уредят живота си като теб, Джесика.

— Но защо е избрала теб? — тихо попита тя.

— Вероятно по стар навик. Въпреки че винаги съм се чувствал като неин по-голям брат.

— Тъжно е.

— И аз мисля така понякога, затова не се оплаквам. Продължавам играта с мисълта, че може би Пам ще се вслуша в съвета ми и ще потърси професионална помощ. Сега прощаваш ли ми?

Топлият му поглед и обезоръжаващата усмивка я замаяха. Изведнъж ѝ се стори, че пропада в бездънни дълбини и опита да възвърне самообладанието си.

— Как да не простя на мъж, който ме спасява от готвенето тази вечер? — каза тя и измъчено се усмихна.

— Джил ме убеди, че вероятно ще умре, ако хапне нещо, приготвено от баба ѝ — весело додаде Куин и се отпусна на стола си.

— Преувеличава. Но високо оценявам кавалерската ти постъпка.

— Още не съм се проявил — каза той, наведе се и бързо хвана глезена ѝ.

— Куин!

— Излиза ти мехур. Свали тези чорапи и сложи лепенка. Искам да си в прекрасна форма за събота вечер.

— Събота вечер?

Пръстите му приятно галеха глезена ѝ, мъжът се усмихваше.

— Да забравиш такова важно мероприятие като годишнината от сватбата на шефа си?

— О, господи — изръмжа Джесика. — Наистина бях забравила. Ще трябва да отида, предполагам.

— Най-малко да отбележиш присъствие.

— Как мразя подобни празненства — измърмори Джесика и наум си отбеляза още една разлика между себе си и Куин.

Той очевидно обичаше шумните обществени изяви. Това ѝ напомни за Памела Стюарт. И на другите ли жени бе определял срещи само от човеколюбие?

Куин не разбра какво я натъжи. Но си каза, че тази силна жена по свой начин е крехка и уязвима също като Пам. Бе наранена и болката все още не беше затихнала. Но засега той нямаше намерение да обсъжда преувеличенията по отношение на репутацията и личния си живот.

Куин се изправи и Джесика вдигна очи към него. Залязващото слънце топло проблясваше в косата ѝ и той едва се въздържа да не зарови пръсти в гъстите ѝ кичури. Но за миг си ги представи разпилени върху гърдите му и някъде дълбоко го проряза болка.

Джесика трябваше да е съвсем сляпа, за да не забележи копнежа, пламнал в погледа му. Очите ѝ потъмняха като сапфири, а лицето ѝ поруменя като късна лятна роза.

— Ела. — Протегна ръка Куин.

Джесика я пое като в транс. Куин изправи младата жена, притегли я в прегръдките си и притисна устни към огнената ѝ коса. Уханието ѝ му напомни за пролет, за ливади и потънали в цвят дръвчета, за топлината на слънцето след дълга зима.

— О, Джес — въздъхна той, — обещах си да не настоявам, но мисля, че ще полудея, ако не те целуна.

— Какво те спира? — тихо попита тя и вдигна глава.

— Мила моя — простена той, — боях се, че никога няма да поискаш.

Главата ѝ се замая от уханието на гора след дъжд. Ръцете ѝ обгърнаха кръста на мъжа и тя се облегна на силното му тяло.

Той жадно впи устни в нейните. Джесика очакваше да е понежен, по-предпазлив, понечи да възрази, но лекият ѝ вик бе заглушен от езика му, който се плъзна между зъбите ѝ в кадифената тъмнина, където предизвика хаос от усещания.

Той целува прекрасно, мина ѝ през ум. Би останала в прегръдките му до края на живота си. Дъхът му бе топъл и изкусителен. Джесика се повдигна на пръсти, за да зарови ръце в позлатената му от слънцето коса.

Това движение позволи на тялото ѝ да се притисне по-плътно до неговото, тя почувства топлината, която се излъчваше от мъжа и сгръбваше кръвта ѝ, гърдите ѝ с болка се напрегнаха.

Сърцето ѝ подскочи, когато дланите на Куин обхванаха гърдите ѝ. Тя опита да възвърне последните остатъци от здравия си разум и да не губи контрол, защото майка ѝ или момичетата скоро можеха да се появят и не трябваше да видят как двамата с Куин се любят на терасата.

Склони глава на гърдите му и дълбоко пое въздух.

— Още миг и щях да се задуша — опита да се пошегува.

Куин усети как я възбуди пламенната му целувка. Днес бе говорил с Памела, която му каза, че след развода си Джесика живее като монахиня. Но тя бе невероятно страстна жена, как ли бе успявала да задържа този огън в себе си.

Той ѝ даде време да се овладее и също опита да се пошегува, макар и не съвсем сполучливо:

— Очакваше се да дишаш през носа. Но не се притеснявай, с малко практика ще се справиш.

— Не ми трябва повече практика. — Предупредително проблеснаха очите ѝ.

— Права си — съгласи се той. — Справяш се прекрасно.

Коленете ѝ се подкосиха под погледа му и тя не можа да измисли какво да му отговори. Външната врата се хлопна и двамата разбраха, че момичетата се връщат.

— Идват си — ненужно обяви Джесика.

— Така изглежда. — Куин я принуди да вдигне очи. — Толкова дълго те чаках — внезапно изрече той, а дрезгавият му глас проряза тишината.

— Познаваш ме само от три дни, Куин — сухо отвърна младата жена. — И ако мислиш, че ще направиш впечатление с въздържанието си, горчиво се лъжеш.

— Точно тук грешиш — сериозно възрази той. — Цял живот те чакам, Джеси О'Нийл. И ако мислиш, че ще те изпусна, горчиво се заблуждаваш. — Куин бързо я целуна по устните. — Хайде да ядем. — Усмихна се той. — И по-добре пооправи ризата си, иначе ще се наложи да измисляш обяснения.

Пръстите ѝ трепереха, докато се опитваше да провере коприната през колана си. Най-последно успя, придаде си безгрижно изражение и се отправи към кухнята. Нямахше намерение да издаде пред никого колко силно я развълнуваха думите на Куин.

ШЕСТА ГЛАВА

Джесика се извини и изтича нагоре по стълбите, за да се преоблече. Когато се върна в кухнята, Елизабет вече разрязваше пицата.

— Този път май ще рискуваш с малко вредна храна — подхвърли Джесика.

— Куин е много убедителен — спокойно отвърна майка ѝ. — Увери ме, че пицата е хранителна.

Джесика не се изненада, бе изпитала неговата убедителност на свой гръб. А това можеше да ѝ навлече неприятности, печално отчете тя. Нямаше намерение да се обвързва. До момента всичките ѝ усилия бяха насочени към семейството и кариерата.

Джесика отпъди тези мисли и извади диетична кола от хладилника.

— Ако продължаваш да ме храниш така, скоро ще се изтърколкам по хълма на път за работа.

— Мама бяга всяка сутрин — обади се Малори. — Казва, че уморителната работа в офиса я състарява.

Джесика се ядоса на дъщеря си, че разкрива това пред Куин, в погледа му пролича одобрение.

— Възхитително се прикрива — отбеляза Куин, а очите му плъзнаха по тялото ѝ, очертано под изтърканите джинси.

— Спрете да ме обсъждате, сякаш не съм в стаята.

Разговорът се насочи към случките от деня и Джесика искрено се изненада от интереса, който Куин проявяваше към разказите на дъщерите ѝ.

Очевидно добре се разбираха. Тя мълчеше и се питаше как ще прогони Куин от живота си, след като не успяваше да го държи далеч дори от дома си.

Потънала в мисли, разсеяно слушаше разговора. Резкият звън на телефона я накара да трепне.

— Джесика — прозвуча познат глас. — Как си?

— Добре съм, Брайън — отвърна тя и привлече погледите на останалите. — А ти?

— Прекрасно. Дирдри също.

Много важно, раздразнено си помисли Джесика.

— Как са момичетата? — попита мъжът.

— Добре са. Искаш ли да говориш с тях?

— С удоволствие — отговори бившият ѝ съпруг. — Но тъкмо излизам. Искях да те попитам мога ли да ги взема тази събота, вместо идната седмица.

— Не виждам причина да ти откажа. — Сви рамене Джесика.

— Страхотно. Благодаря ти, Джес. Утре ще ги взема след училище, става ли?

— Ще им приготвя багажа — разсеяно се съгласи тя, притеснена от замисления поглед на Куин, който не откъсваше очи от лицето ѝ. Обърна му гръб и започна да си играе с кабела на телефона.

— До утре тогава. Ще си бъдеш ли вкъщи?

— Не знам. — Настръхна тя. Стремеше се да поддържа приятелски отношения с Брайън заради децата, но не се чувстваше добре в негово присъствие. — Може би ще съм на работа.

— Не се преуморявай.

— Само така мога да покривам разходите — рязко възрази тя. — Другия месец ще идва електротехник, а той не работи без пари.

— Все още не разбирам защо не задържа къщата, нали ти предложих?

— Имах нужда от промяна. Харесва ни да живеем в града.

— Не съм убеден, че е добре за момичетата.

— Нещо друго да желаете? — попита тя, за да не влиза в спора, който водеха през последните три години.

— Твърдоглава, както винаги, нали? — Той не се опита да скрие раздразнението си.

— Точно така — съгласи се тя. — Ще приготвя момичетата. Дочуване. — Джесика затвори телефона с каменна физиономия и съобщи: — Тази събота и неделя ще прекарате при баща си.

— Аз не мога — проплака Малори. — Обади се да му кажеш.

— Невъзможно — отказа Джесика. — Освен това той вече е излязъл.

— Няма да отида — заяви Малори и скръсти ръце.

Джесика знаеше, че тя още се сърди на баща си, задето бе изоставил семейството заради друга жена. Макар да се стараяше да не говори лошо за него пред децата, отношенията на Брайън и Малори бяха обтегнати. А за беда, Малори бе любимката на Брайън. Джесика подозираше, че дъщеря ѝ страда, но никога не обсъдиха въпроса открито.

— Миличка, винаги си прекарвала добре там.

— Но сега имах друг план за почивните дни.

— План ли?

— Фестивалът на филмите на Чарли Чаплин — припомни ѝ Малори.

Вярно, че цял месец дъщеря ѝ беше говорила за това, със закъснение се досети Джесика. Малори наистина очакваше с нетърпение да гледа тези филми.

— Забравила бях — призна младата жена. — Ще се опитам да направя нещо.

— Баба може да ме заведе.

— Съжалявам, скъпа — каза Елизабет. — Ще трябва да отида до Монтерей. Обзавеждам нов хотел и собствениците пристигат от Хюстън.

— Прекрасно! — изръмжа Малори и сълзи напълниха очите ѝ. — Всеки си има планове, а никой не пита какво искам да правя и аз. — Тя блъсна стола си и избяга от стаята.

— Извинете ме — каза Джесика и я последва.

Докато успокояваше дъщеря си, ѝ мина през ум, че това ще реши проблема с Куин. Той сигурно вече си тръгваше, благодарен, че не се е обвързал с жена на средна възраст с три буйни дъщери.

Но Куин отново успя да я изненада. Тя долови лек шум, вдигни очи и го видя на прага на стаята.

— Може ли да направя едно предложение?

— Не е необходимо — бързо отвърна Джесика, досещайки се какво ще бъде то.

Малори вдигна поглед, изтри мокрите си от сълзи бузи и с надежда попита:

— Какво предложение?

Господи, помисли си Джесика, дано не започне да разчита на Куин. Достатъчно болка е насъбрала. Той влезе в малката спалня и

приседна на ръба на леглото.

— Защо не отидем двамата с теб, докато майка ти е на работа?

— Мамо?

— Вече обещах на баща ти да прекараш почивните дни при него — опита да възрази Джесика.

— Това не е проблем — увери я Куин. — Нека утре вечер отиде при баща си, в събота сутрин ще я взема, после ще я откарам обратно в Мил Вали.

— Мамо!

— Не мога да допусна да си разкъсваш времето заради нас — поклати глава Джесика.

— Това е най-практичното разрешение, Джес — възрази той. — Освен това няма нищо по-прекрасно от възможността да имам среща с две хубави жени в един ден.

— Две? — подсмръкна Малори.

Куин извади кърпичка от джоба си и ѝ я подаде.

— Две — потвърди той. — Вечерта съм поканил майка ти на танци.

В този миг се оказа, че не са сами. Джил беше влязла в стаята, следвана от Сара. Елизабет остана на вратата.

— Мама никога не ходи на танци — обади се Сара.

— Грещиш, скъпа, вече съм танцувал веднъж с нея.

— Наистина ли? — любопитства Малори, възвърнала доброто си настроение. — След като се разведох с татко ли?

— Преди да се оженят — отвърна Куин. — Много сбърках, че не се възползвах от тази прекрасна възможност навремето. Не трябваше да позволявам баща ви да ме изпревари.

— Господи! — възкликна Джил с широко отворени очи. — Най-романтичното нещо, което някога съм чувала!

— На твоята възраст всичко е много романтично — сухо каза Джесика. — За твоя информация, бях на осем години.

— Колко отдавна е било! — подсвирна Сара и Джесика се почувства на сто години. — И още помниш? — Обърна се малката към Куин.

— Всеки миг — отвърна Куин и топло погледна Джесика.

— Само защото още не може да се съвземе — заяде се тя и стана от леглото, за да се отдалечи от Куин. — През цялото време го

настъпвах. Пак ли искаш да се подложиш на това мъчение, Куин?

Устните му бавно се разтегнаха в усмивка, която я накара да пламне отново.

— Ще си купя железни обувки — обеща той и погледна Малори.
— Уговорихме ли се?

— Мамо?

Джесика не намери сили да възрази и само сви рамене.

— Като че ли нямам избор, след като всички сте срещу мен — с нежелание се съгласи тя.

Куин стана и доволно потърка ръце, сякаш не бе очаквал друг изход.

— Страхотно. А сега, Джил, да ти помогна ли за домашното упражнение?

Миг по-късно Джил влетя отново в стаята и прегърна Джесика.

— Не знам къде го намери, мамо. Но се радвам, че си го открила.
— После засия в усмивка и хукна навън.

— Не е това, което си мислите — настоя Джесика, почувствала се неудобно в присъствието на другите две дъщери и майка си, които разменяха многозначителни усмивки. — Между Куин и мен няма нищо. Така че не си правете прибързани заключения.

— Не бих и посмяла, скъпа — промърмори Елизабет и тайничко се подсмихна.

Джесика не можеше да издържа повече на изпитателните им погледи.

— Имам работа — заяви тя и излезе от стаята.

Прекара остатъка от вечерта в спалнята си, като се опитваше да оформи документите по делата, които водеше. Не се показва дори когато Елизабет почука да ѝ каже, че Джил е разкрила тайната на Питагоровата теорема, а Куин си тръгва.

— Мисля, че не е нужно да го изпращам — промърмори тя и остави майка си да се справи със задачата заедно с децата.

За голямо облекчение на Джесика, следващата сутрин протече без произшествия. С чувство на задоволство тя зачертаваше една след друга задачките си от списъка. Малко преди обяд се почуди дали да не пропусне следващия ангажимент, който бе добавила сутринта.

Най-много мразеше да купува дрехи. Това нежелание се бе подсилило от провала ѝ с Дирдри Хенсън. Три години по-късно Джесика все още разчиташе единствено на тоалетите, които втората жена на бившия ѝ съпруг бе избирала за кампанията. Последния път, когато Елизабет бе подмамила Джесика в магазин за дрехи, беше преди година и половина. Ужасно се притесни тогава и не искаше да ѝ се случи същото отново.

Замислено почука с химикалката по бюрото. Бе усетила възхищението на Куин снощи и споменът за чувствения му поглед я изпълваше с копнеж. Отдавна не се бе случвало някой мъж да спре очи на нея по този начин. А и тя да усети вълнение.

Джесика се замисли дали не бе съвсем естествено да ѝ се иска да изглежда по-красива, ако отношенията им с Куин се задълбочат? Да се чувства желана?

Тя прехвърли наум съдържанието на гардероба си. Вечерните ѝ рокли наистина бяха скъпи, елегантни и винаги модни. Дирдри се бе погрижила за това. Но принадлежаха към друго време. Подхождаха на другата Джесика О'Нийл. А ако бе готова да се отдаде на авантюра с един мъж със заплашителната репутация на Казанова, искаше ѝ се да облече нещо ново. Нещо, което сама си е избрала.

Каза на Пола, че излиза на обяд и ще позакъснее, след което се отправи с автобуса към Юнисън Скуеър. Там бе пълно с елегантни магазини, някои от които твърде престижни.

Изведнъж я обзе предателска тревога и тя усети как се задушаваше, въпреки че автобусът не бе претъпкан. Веднъж слязла на тротоара, Джесика пое дълбоко дъх и опита да се успокои.

Повтори си, че е силна и независима жена, която е напълно способна да обиколи магазините в обедната почивка, но като тръгна по Пост Стрийт, улицата ѝ се стори ужасно тясна, хората — твърде много, сградите — заплашително високи.

Джесика отчаяно закопня за безопасността на своя офис, където се чувстваше уверена и по-сигурна. Но нещо ѝ пречеше да се върне.

Когато влезе в магазина, към който се беше отправила, главата ѝ бучеше и я побиваха тръпки — за миг затвори очи, усетила класическите симптоми на атаката от нервно напрежение и се подпря на близката стена. Състоянието ѝ привлече вниманието на млада продавачка.

— Добре ли сте, госпожо?

Гласът долетя сякаш от много далече, но Джесика се насили да се овладее.

Тревогата ѝ бе заменена от смущение, когато тя успя да кимне:

— Да, добре съм. Бихте ли ми казали къде мога да намеря моделите на Лора Ашли?

— Лора Ашли? — Погледът на момичето се плъзна по строгия ѝ костюм.

— Точно така. — Опита да се усмихне Джесика. — В настроение съм за нещо романтично.

Час и половина по-късно Джесика се чувстваше така горда, сякаш бе изкачила Еверест. Без ничия помощ беше успяла да избере прекрасна колекция от дрехи, които носеха романтичния дух на отминали времена. И още по-важно — бе преодоляла глупавите си тревоги, последно наследство от проваления ѝ брак. Нареди тоалетите да бъдат изпратени в дома ѝ и тръгна обратно към офиса така, сякаш ѝ бяха израсли криле.

— Обядът трябва да е бил страхотен — подхвърли Пола, забелязала поруменялото лице на Джесика. — Познавам ли го?

— Бях на пазар — през смях отвърна Джесика.

— Сигурно си направила прекрасни сделки.

— По-вероятно задлъжнях за следващите две години. Добре че дъщерите ми обичат хотдог.

— Списъкът с телефонните обаждания е на бюрото ти.

— Има ли нещо важно?

— Силвия Такър те търси четири пъти, майка ти — веднъж — да пита дали ще се прибереш за вечеря. После бившият ти съпруг напомни, че в шест и половина ще вземе момичетата и накрая се обади господин Мастърсън, но не остави съобщение.

— Би ли набрала номера на господин Мастърсън? — помоли Джесика и се изчерви от удоволствие.

Пола присви очи, но замълча.

— Разбира се.

Джесика изхлузи обувките и подгъна крака под себе си, докато изчака съобщението на Пола, че Куин е на телефона.

— Здравей — почти без дъх изрече тя.

— Здравей. Изглежда си в по-добро настроение от снощи.

— Да, наистина съм в прекрасно настроение.

— Тогава едва ли ще искаш да чуеш моите новини — нерешително предупреди Куин.

За миг Джесика се ужаси, че той ще отмени срещата им. Не можеше да го обвинява, снощи наистина се беше държала детински.

— Казвай — издума тя и затаи дъх.

— Кийт Такър отново е войнствено настроен.

Облекчението на Джесика се изсипа в звънлив смях.

— Това ли било? И какъв е проблемът сега?

— Ти наистина си в прекрасно настроение днес, нали? — засмя се Куин.

— Да — отвърна тя. — Дори Такърови не могат да ми го развалят.

— Хрумна ми нещо. Защо не отидем да наемем яхта? — внезапно предложи той. — Пролетта вече се усеща във въздуха и разпалва мечтите на хората.

— Може би само въображението.

— Мечти, въображение, не е ли едно и също? Мечтая за теб, Джеси О'Нийл. Наистина, мила моя, ти разпалваш мъжкото въображение.

Сладостна топлина се разля по тялото на Джесика.

— Не бъди толкова тесногръд. И ние, жените, си имаме въображение и мечти.

Куин явно беше доволен да чуе това.

— Надявам се да не прозвучи нахално, ако попитам дали моят образ се появява в мечтите ти?

Джесика осъзна, че флиртува с него. Но се наслаждаваше на всеки миг.

— О, ти си в главната роля — призна тя, а гласът ѝ прозвуча дрезгаво и подканящо.

— Разбираш ли какво ми причиняваш? — изръмжа той.

— Мога само да се надявам.

— Отказвам се от плаването. Имам по-добра идея.

Джесика се усмихна, изумена от начина, по който успяваше да предизвика такъв копнеж у Куин. За пръв път в живота си се почувства като Йезавел, Далила, Саломе, всички тези съблазнителки и фатални жени, които владееха тайнствените умения да подлудяват мъжете.

— Запази я за себе си — съблазнително измърка тя.

Стонът на Куин бе твърде красноречив.

— Значи ли това, че днес няма да се видим?

— Заета съм — и в нейния глас прозвуча разочарование. — Но ни остава утре вечер.

— Утре вечер — повтори той. — Предполагам, трябва да отидем на онова проклето тържество.

— Ти каза, че присъствието ми е задължително — подразни го Джесика.

— И колко ще останем там?

Джесика замълча, наслаждавайки се на мисълта, че забавянето на отговора причинява страдание на Куин. Никога не бе изпитвала това усещане за женска сила с Брайън.

Всъщност тя бе изградила самочувствието си така трудно и бавно, както и своята независимост, но през последните три години бе решила, че харесва новия си образ. Очевидно и Куин го харесва, с усмивка помисли тя.

— Достатъчно, за да ни забележат — каза накрая Джесика.

— Момичетата в Мил Вали ли ще бъдат?

— Да.

— А майка ти отива в Монтерей, нали?

— Да.

— И цялата къща остава празна за теб?

— За нас — поправи го тя.

— Ще умра, докато чакам утрешния ден.

— Недей — засмя се Джесика. — Разчитам на обещанието да заведеш Малори на кино.

— Сигурна ли си, че не можеш да дойдеш сега?

— Наистина имам работа. Съжалявам.

— Е, значи до утре вечер — шумно въздъхна Куин.

Той тъкмо щеше да затвори, когато Джесика си спомни, че се беше обадил заради последното оплакване на Кийт Такър.

— Куин, почакай — бързо изрече тя.

— Промени ли решението си?

— Кажу ми за господин Такър.

— О! — тонът му подсказа, че и на него не му се говори за това. — Готов е да убие Силвия, задето е обръснала животното.

— И вчера се канеше — сви рамене Джесика.

— Не, вчера смяташе да ѝ извие врата — поправи я Куин. — Днес вече иска да я нареже на парченца.

— Не ми казвай, че е кастрирала коня — дъхът ѝ спря.

— Е, не е чак толкова лошо. Просто някаква женска не иска вече да се доближи до него.

Джесика се разсмя.

— Не е смешно — оплака се Куин. — Той сега е един нещастен мъжкар — гласът му галеше като кадифе. — И аз прекрасно го разбирам.

— Ще страда само докато му порасне козината, предполагам — игриво подметна Джесика.

— Ами аз?

— Ти имаш прекрасна коса, Куин. Гъста и блестяща като злато. Едно от нещата, които най-много ми харесват у теб.

— Какво още ти харесва?

Чувствените нотки в гласа му сякаш преминаха по телефонната линия и докоснаха младата жена.

— Утре вечер ще ти кажа — прошепна тя и внезапно потръпна при мисълта какво предизвиква.

— Ще те принудя да го направиш, скъпа — дрезгаво предупреди той.

— Надявам се... О, знаеш ли как да стигнеш до къщата, за да вземеш Малори?

— Тя ми обясни снощи — разсеяно отвърна Куин. И после изрече на един дъх: — Наистина ли ще работиш до късно или просто се криеш от бившия си съпруг?

— По малко и от двете — призна Джесика, без особено да се изненада от неговата проникателност. Често бе доказвал тези дни, че сякаш чете мислите ѝ.

— И сигурно няма да искаш да вечеряш по-късно с мен?

— Трябва да съм в офиса много рано утре сутринта.

— Дали съзнаваш на какво ме обричаш тази нощ?

— Съжалявам.

— Тя съжалява — измърмори той. — Май по-добре да те оставям да работиш.

— Довиждане, Куин.

— Довиждане, Джес. — Гласът му я погали като милувка. — Искам да знаеш, че ще прекарам останалите часове до утре вечер с мисълта за теб.

— И аз — преглътна Джесика.

Е, направи го! Джесика О'Нийл, известна с внимателното планиране на своя живот, се бе съгласила да преживее авантюра. Докато опитваше да се съсредоточи върху работата си през останалата част от деня, младата жена не спираше да се чуди защо все пак това я караше да се чувства и малко тъжна.

СЕДМА ГЛАВА

Джесика се изнервяше все повече, докато се приготвяше за тържеството на Джордж Бенингтън. Повтаряше си, че е смешно на нейната възраст така да се вълнува от предстоящата среща с мъж. Но бе изминало много време, откакто не беше излизала с никого. Петнайсет години, ако трябваше да бъде точна.

Самата ситуация беше глупава. Жените на тези години не „ходеха по срещи“. Трябваше да назове по друг начин това, което се канеше да направи. Тя съзнаваше, че времената са различни и няма нищо нередно в копнежа, който изпитва по Куин Мастърсън. Но възпитанието ѝ заплашваше да отнеме мъничко от удоволствието.

Добрите момичета не лягат с мъж, за когото не са омъжени, каза си Джесика. Е, не беше девствена, когато се омъжи за Брайън. Но тя го обичаше или поне мислеше, че е така, а първия път се любиха вследствие на избухналата страст. Определено не беше планиран така хладнокръвно, както възнамеряваше да стори с Куин довчера.

Докато лежеше във ваната и отпиваше бяло вино, Джесика осъзна, че всъщност цял живот се бе стремил към одобрението на другите. Като дете беше покорна и прилежна, ревностно търсеше похвала или усмивка от баща си. Терънс Маклафлин не прекарваше много време в дома си, погълнат от своята работа. Но в редките случаи, когато отделяше време за Джесика, тя се стараше да не го разочарова.

В годините на брака това саморазрушително поведение се задълбочи, тя даже напусна по време на втората година факултета по право заради настояването на Брайън той да издържа семейството. Съпругът ѝ гледаше на желанието ѝ да се развива професионално като на заплаха за собственото си мъжко самочувствие. Смяташе, че мястото ѝ е вкъщи при децата.

И Джесика, копнееща да бъде обичана, се примири и изгради удобно царство, в което Брайън да властва и всичко да се върти около неговите желания и стремежи. И ако понякога негодуваше, Джесика се

утешаваше, че това е цената, която трябваше да плати за любовта. Доста по-късно откри, че поведението ѝ бе причинило загубата на самочувствие и така е прахосала немалко години.

Докато бавно отпиваше от виното, Джесика си каза, че още не е обявена награда за съпруга на годината. Нито пък за „примерна жена“. Попаднала в бързия ход и напрежението на света отвън и открила колко различен е той от спокойното съществуване в предградията, включително и в Мил Вали, тя отначало се бе почувствала като в непозната земя, чийто език и правила ѝ бяха напълно чужди.

Джесика не си бе представяла стремежите и успеха по този начин. За нея те се бяха изчерпвали с искрящите от чистота прозорци, белите яки, добре сготвеното суфле. Единственото, което не изгуби стойността си по време на промяната, бяха дъщерите ѝ.

Дори сега, преди сън, Джесика изричаше молитва на благодарност, че децата ѝ растат здрави. И макар да не бяха така прекрасни и покорни, както романтично си бе представяла, преди да стане майка, те не ѝ бяха давали сериозни поводи за тревоги. В това отношение Джесика се чувстваше щастлива.

Както имаше щастието да срещне мъж като Куин Мастърсън, реши тя, а виното и топлината в банята леко замаяха главата ѝ. Всяка жена имаше право поне на една безразсъдна постъпка в живота си, а Джесика я беше заслужила.

Тя отдели твърде дълго време за грима си, искаше ѝ се да бъде женствена и привлекателна, както си представяше, че са изглеждали жените, с които Куин обикновено излизаше.

Когато на вратата се позвъни, Джесика бе възвърнала самообладанието си и бавно тръгна надолу по стълбите, като опитваше да скрие нетърпението си.

Възнаградена бе от погледа на Куин, който се плъзна от прическата надолу по очертаните от елегантната рокля извивки на тялото, до нежните обувки, които напомняха стъклените пантофки на Пепеляшка.

— Мисля, че наградата си струваше дългото чакане — дрезгаво прозвуча гласът му.

— Радвам се, че ти харесва. — Леко се завъртя тя в приглушената светлина, а бузите ѝ пламнаха от удоволствие, че я намират привлекателна.

— Харесах те и в анцуг — възрази той и я притегли в прегръдките си. Очите му горяха. Телата и на двамата пламнаха при допира, макар вечерта да бе хладна. Мъжът обсипа с нежни целувки устните ѝ.

— Така никога няма да излезем оттук.

Пръстите ѝ си играеха с косата му, бедрата ѝ прелъстително се притискаха в неговите.

— Знам.

Този път целувката му бе дълга и бавна. Замаяна, Джесика почувства как тялото му се изпълва с неустойимо желание. Тя се топеше под ласките на дланите му, които се плъзнаха по бедрата ѝ.

Твърде скоро прекрасните и изкусителни ръце я хванаха за раменете и леко я отблъснаха.

— По-добре да тръгваме — решително изрече той.

Тя кимна и прокара треперещи пръсти по бузата му.

— Направи ми една услуга — каза той в колата, на път към дома на Бенингтън, а гласът му още потрепваше от вълнение.

— Каквото поискаш.

— Не ме гледай така, докато сме там, защото не съм сигурен колко дълго ще успея да се въздържа.

Джесика се усмихна.

Куин паркира и облегна глава назад със затворени очи.

— Нужно ми е малко време — измърмори той.

Джесика се загледа в красивото лице само на сантиметри от нейното, забеляза как веждите му се свъсиха в опит да се съсредоточи, гъстите мигли хвърляха сянка върху скулите му, а плътните му устни все още бяха разтегнати в усмивка. Почувства как я изпълва топлина, по-различна от чисто физическия копнеж и за миг си помисли, че вероятно това е любовта.

Джесика опита да потуши непознатото усещане. Може би просто търсеше извинение за необичайното си държание. Все още част от нея имаше нужда да чувства, че обича, за да може да се люби с един мъж. Точно това странно усещане я бе обзело сега и тя реши, че всичко е наред.

Тържеството беше в разгара си, когато Джесика и Куин пристигнаха. Младата жена си помисли, че всред толкова много хора, ще успеят без проблем да се измъкнат незабелязано.

— Госпожо О'Нийл! — поздрави я Джордж Бенингтън. — Чудесно, че намерихте време да дойдете.

— Благодаря за поканата. — Пое ръката му Джесика. — Надявам се подаръкът ми да е пристигнал.

— Сигурно — разсеяно отвърна той. — Глория има грижата за всичко. — После се обърна към Куин и леко присви очи. — Радвам се да те видя, Куин.

— И за мен е удоволствие. Поздравления!

— Е, идеята за тържеството е на Глория. Вече изгубих броя на годините. Още се учудвам, че толкова дълго издържахме заедно.

— Да, удивително постижение за тези времена — съгласи се Куин.

— Щом стана дума за това — добави Джордж, — нали ти се занимаваш с делото на Кийт Такър?

— Да, за нещастие.

— Госпожо О'Нийл, вие не представяте ли Силвия Такър?

Джесика се подведе от любезния му тон.

— Точно така.

— Не мислите ли, че връзката ви с Куин ще се отрази на интересите на страните?

— Връзка? — недоумяващо повтори Джесика.

Отново се убеждаваше, че работодателят ѝ не бе благосклонен към жените адвокати. Как можеше да допусне, че тя няма да си свърши добре работата само защото не е безразлична към Куин?

— Госпожа О'Нийл чудесно представя клиентката си — намеси се Куин. — Смятам, че изборът на Силвия Такър е най-добрият. Няма защо да се притесняваш, Джордж — тонът му подсказа, че въпросът не подлежи на обсъждане.

Дори да не го бе грижа за чувствата на Джесика, Джордж Бенингтън очевидно не искаше да засегне Куин.

— Доволен съм да чуя това — заключи той. — Защо не си налеете по едно питие?

— Чудесна идея — каза Куин и поведе Джесика към бара в другия край на огромната зала.

— Как може да е толкова тесногърд! — процеди Джесика. — Да допусне, че ще намесе личния си живот в работата.

— Не му се сърди — успокой я Куин. — Винаги се държи така с адвокатите, които са за първа година във фирмата му.

— С жените адвокати, искаш да кажеш.

— С всички адвокати — поправи я Куин.

— Ти пък откъде знаеш? — Погледна го тя.

— И аз съм работил след колежа за „Бенингтън, Марстън и Уайт“. Лоуел още не беше съдружник. Наричахме тази година „годината на ада“. Мисля, че с мен той беше още по-груб.

— Защо?

— Предполагам заради семейните отношения. — Сви рамене Куин. — Не желаете да се чувствам привилегирован.

— Семейни отношения? — учуди се Джесика.

— Не знаеш ли, че Джордж Бенингтън ми е чичо? Мислех, че всички от гилдията са наясно с този дребен факт.

Думите му само напомниха на Джесика, че докато Куин е граждал кариерата си, тя се е занимавала с пелени. Макар сега да се стараете да компенсират, за миг и се стори, че Куин би имал повече общи интереси с жени като Ванеса. Или Памела Стюарт.

— Не ми ли предложихте питие, господине? — Отклони тези мисли тя.

— По-скоро ми идва да отвлека някъде прелестното ти тяло.

— Това сигурно ще допадне на чичо ти — щастливо се засмя Джесика. Но нещо ѝ дойде наум, докато си пробиваха път към бара. — А защо напусна фирмата му?

— Мислиш ли, че бихме могли да работим заедно с Джордж?

Не, мълчаливо си призна тя. И двамата притежаваха изключително силна воля.

— А и ти не си единствената, която се стреми към независимост — тихо добави той.

Джесика прочете разбиране в очите му и опита да смени темата, за да разкъса тънката паяжинка, която започваше да ги обвива. Точно тогава до ушите ѝ долетя познат глас, който я викаше.

— Татко — изненадано възкликна тя, когато забеляза високия мъж с посребрена коса да си пробива път към тях. — Какво правиш тук?

— Един от недостатъците на кариерата ми — да ме канят на всички тези сбирцини — недоволно отвърна той. — Здравей, Куин.

Щастлив съм, че дъщеря ми най-после се сближи с някой, достоен за нея.

— Говориш като обожаваш баща — отговори Куин и се усмихна широко. — Как ти се отразява пенсионирането, Мак?

— Отвратително — призна Терънс Маклафлин. — Никога не се пенсионирай, Куин. Ако знаех, че това ще промени живота ми, нямаше да могат дори да ме изритат от съдийския стол. — Той отпи голяма глътка от бърбъна си и внезапно се обърна към Джесика: — Къде е майка ти?

— В Монтерей.

Терънс Маклафлин тихо изруга.

— Мислех, че ще бъде тук. Иначе нямаше да се появя изобщо. — Старецът разхлаби колосаната яка. — И без това мразя тези маймунски костюми.

— А защо трябва да е тук? — полюбопитства Джесика.

— Нали са стари приятелки с Глория Бенингтън.

— Вероятно не е искала да празнува годишнина от сватбата на приятелката си, след като нещата между вас двамата не вървят — каза Джесика с надежда баща ѝ да признае, че е дошъл тук да уговори майка ѝ да се върне у дома.

— Винаги е била твърдоглава — изръмжа Мак. — Напоследък е станала още по-ужасна.

— Тя казва същото за теб.

— Ясно, ти си на нейна страна. Жените винаги се поддържат, нали?

Джесика въздъхна и хвана ръката му.

— На ничия страна не съм — твърдо заяви тя. — Само искам най-после да се съберете и да обсъдите заедно проблемите си.

— Изморен съм. А и тя изобщо не иска да ме чуе... Знаеш ли, каза ми, че съм я подлудявал? Че съм се изпречвал на пътя ѝ. Дори ми заяви да напусна дома ни и да я оставя на мира — той изруга, изгубил търпение. — Надявам се, че Аляска е достатъчно далеч и няма да я безпокоя повече.

— Не мога да повярвам, че мама е казала това — възрази Джесика.

— Обявяваш за виновен собствения си баща, без дори да го изслушаш, така ли?

Джесика объркано погледна Куин, който до момента бе запазил мълчание. Но заговори, прочел безмълвната молба в очите ѝ.

— Нека си налеем още по едно, Мак — предложи той. — И поговорим по мъжки. — Погледна Джесика и се усмихна. — Нямах нищо против да се позабавляваш сама, нали, мила?

— Не — с благодарност отвърна Джесика и целуна баща си бузата. — Радвам се, че те видях, татко. Трябва по-често да срещаме.

— Обаждай се, като минаваш през Аляска — измърмори той се остави Куин да го отведе.

— Значи „мила“?

Тръпки я полазиха от нескрития сарказъм в гласа, който се обади зад гърба ѝ. Младата жена бавно се обърна и се озова срещу Брайън О'Нийл.

— Не знаех, че си тук.

— Любезна, както винаги.

Джесика реши да не отговаря на заяжданията му.

— Мислех, че искаш да си с децата през почивните дни. Кой се занимава с тях сега? Дирдри ли? — Не успя да прикрие раздражението си.

— Дирдри е в Ню Йорк. Момичетата пожелаха да се видят с децата на семейство Франклин и не им бях необходим. Госпожа Уилсън е вкъщи.

— Да, Бони и Лори им липсваха — съгласи се Джесика. — А ти какво правиш тук?

— Знаеш, че Бенингтън се занимава с правните дела на моята фирма — припомни ѝ Брайън. — Миналата седмица получих покана. Нямах намерение да се възползвам, но цяла вечер снощи и днес слушам за господин Чаровник. Реших, че е по-добре да те предупредя за грешката, която си на път да извършиш.

— Не съм на път да извърша грешка — хладно възрази Джесика. — Но дори да е така, не си ти този, който ще ми дава съвети за собствения ми живот. Ти повтаряше навремето, че трябва да стана по-независима. Ето ме сега — съвременна работеща жена с кариера.

— Достатъчно съвременна, за да спиш с чужд мъж до стайте на дъщерите ми? — подигравателно изрече той.

Джесика усети, че се изчервява.

— Не че ти влиза в работата, но не съм направила нищо, което да навреди на момичетата.

— Но си оставила Мастърсън хитро да им завърти главите с чара си. Как ще се почувстват те, когато той те изостави заради някое ново завоевание?

Джесика стисна устни, погледът ѝ затърси Куин из залата. Имаше нужда и да пийне. Той сякаш бе изчезнал заедно с баща ѝ. Помъчи се да заговори спокойно.

— Предполагам по същия начин, както когато ме изостави ти.

Тъмните му очи се присвиха.

— Никога не си била толкова самоуверена. Само преди няколко години щеше да хукнеш разплакана навън.

— Преди няколко години ти щеше да успееш да ме нараниш — възрази тя.

— А сега?

Тя сви рамене, изненадана, че въпреки раздражението не изпитва болка.

— Сега съм зряла жена.

Погледът му потъмня и се плъзна по гъстата ѝ коса, елегантната рокля, стройните крака. Джесика не помръдна, уверена, че изглежда прекрасно.

— Наистина — измърмори той. — Мастърсън, както изглежда, ще се забави, защо да не ти сипя едно питие и да поприказваме за доброто старо време?

Поканата беше недвусмислена, но вместо да остане доволна, че бившият ѝ съпруг я намира привлекателна, Джесика по-скоро се изненада, че е напълно безразлична към Брайън.

— Това е тържество, Брайън, а не бдение над мъртъвци. — Тя обгърна с поглед залата и забеляза Куин, който идваше към тях. — Приятна вечер. — Усмихна се Джесика и тръгна да посрещне Куин, като остави Брайън да гледа след нея.

— Видях, че не си сама — не скри Куин раздражението си.

Тя го изгледа с любопитство.

— Да не би случайно да ревнуваш?

— Отгатна. Оставих те само за миг, за да видя как бившият ти съпруг те изпива с поглед. Как очакваш да се чувствам?

Тя го хвана за ръка и започна да си пробива път през тълпата.

— Имам нужда от глътка свеж въздух.

— Паднала е мъгла. Сигурно е студено — предупреди я той.

— Значи ще ме топлиш.

Мъглата наистина се беше спуснала над града като дебело покривало, само няколко звезди слабо проблясваха на нощното небе. Луната чезнеше над моста Голдън Гейт. Шумовете от празненството заглъхнаха, Джесика и Куин се почувстваха сами в целия свят.

— Радвам се, че Брайън е тук тази вечер — тихо каза Джесика. — През всичките тези години, докато градях собствения си живот, дълбоко в себе си исках да заприличам на жените като Дирдри Хенсън. Тези модерни жени, които могат да бъдат интересни на мъжете на висотата на тяхното равнище.

— И сега откри, че си успяла. Поздравления. Можеш да си откраднеш съпруга обратно от новата му жена и пак да си станете щастливо семейство.

Леденият му тон не изплаши Джесика.

— Брайън наистина прояви интерес към мен — призна тя. — Но изненадата бе, че това не ме интересува. — Тя поклати глава, а гласът ѝ потрепери. — Толкова години мечтаех за този миг, представях си как ще се чувствам, когато успея да спечеля одобрението му. Не че съм мислила да го върна при себе си. Просто ми се щеше той да осъзнае какво е захвърлил.

Куин мълчаливо се загледа в светлините на града, после каза:

— И как се чувстваш?

Джесика се засмя.

— Това е най-чудното. Чаках да усетя нещо — удоволствие, реабилитиране, удовлетворение. Но единственото, което почувствах, бе нуждата да те потърся.

— О, Джес. — Той погали бузата ѝ. — Бях готов да убия този негодник, когато забелязах как те гледа. Ти си моя, Джес. Твърде дълго чаках и не възнамерявам да те загубя.

Тя нямаше време да помисли над думите на Куин, защото устните му се впиха в нейните и я лишиха от възможността да разсъждава.

Нощният ветрец си играеше с косите ѝ, влажните пръсти на мъглата лепнеха по бузите ѝ, но тя усещаше единствено горещите

устни на Куин, силното му тяло, което се притискаше в нейното и събуждаше първичния вечен инстинкт.

Джесика не можеше да мисли, само лек вик се изтръгна от устните ѝ, когато Куин се отдръпна.

— Стори ми се, че преживяхме земетресение — успя да промълви той.

— Не ме интересува — прошепна Джесика и докосна с устни пламналата му кожа. — Искам да се любя с теб, Куин.

— Тук? Опасно е, мила моя, дори да не мислим за земетресението.

— Искам да бъда безразсъдна тази нощ. Искам да живеем опасно, Куин.

— Ти си безразсъдна, Джеси — промърмори той, повдигна дланта ѝ към устните си и се взря в младата жена. — Не мисля, че разбираш какво започваш сега.

Тя предизвикателно вдигна очи към него.

— Защо не се приберем да проверим твърдението ви, адвокате?

Куин внезапно осъзна как трябва да се е чувствал Адам, когато Ева е размахала лъскавата червена ябълка под носа му. Джесика все още не разбираше. Той я желаше, не можеше да отрече. Но желаше и нещо повече от красивото ѝ тяло. Искаше сърцето ѝ. И, проклет да бъде, искаше душата ѝ.

Бе разбрал колко мъчително е преживяла развода си. Осъзна през какви промени е минала, за да се превърне в самоуверената адвокатка, каквата беше сега. Болеше го за нейната загуба, но страдеше и от неспособността на младата жена да разбере, че любовта не означава непременно слабост, нито, че бракът е само подчинение.

Куин искаше да прекара остатъка от живота си с Джесика. За себе си, но и заради нея самата. И заради дъщерите ѝ. Знаеше, че могат да бъдат семейство, стига тя да оставеше събитията да се развият естествено. Ако успееше да отвори очи за любовта, която ѝ предлагаше той?

Ако тази нощ се поддадеше на изкушението да се люби с нея, само щеше да провали всичко и да ѝ позволи да обърка секса с любовта. Ако искаше да постъпи разумно, трябваше да изчака готовността ѝ да признае чувствата си към него и да разбере, че това е любов. Но как я желаше. Господи!

ОСМА ГЛАВА

Докато Куин шофираше по потъналите в мъгла улици, сърцето на Джесика се свиваше в очакване, което досега не бе познавала. Все пак щеше да го направи. Готова бе хладнокръвно да се впусне в тази авантюра.

Тайно наблюдаваше Куин. Той излъчваше толкова силна мъжественост, така пламтяща и властна, понякога ѝ се струваше, че заплашва да я погълне. Потръпна при мисълта как изгаряше от докосванията му.

— Студено ли ти е?

Нищо не убягваше от пронизателния му поглед. Тя поклати глава:

— Не. — И шепнешком додаде: — Мисля, че изгарям.

По устните му се плъзна чувствена усмивка.

Ръката на младата жена лежеше на коляното му и той я покри с длан, преплете пръсти в нейните, а палецът му нежно погали чувствителната ѝ кожа. Джесика усети как сладостна топлина облива тялото ѝ.

— Баща ти доста трудно свиква с пенсионирането. — Куин умишлено смени темата, за да облекчи напрежението.

— За това ли говорихте?

— Да. И за други неща. Той много те цени. Наложих се да го убедя, че намеренията ми са почтени.

Джесика се смути и беше благодарна, че мракът скри червенината по бузите ѝ.

— Не е било необходимо да го заблуждаваш — измънка тя. — Но може да е за добро.

— Какво те кара да мислиш, че не съм казал истината?

Джесика бе ужасена от начина, по които тези обикновени думи проникнаха под защитната ѝ обвивка. Не, не можеше да допусне копнежът по този мъж да надвие решимостта ѝ. Ще бъде само авантюра. За една нощ, за няколко дни, най-много за месец.

Привличането сигурно ще отслабне през това време. Дребните навици ще започнат да предизвикват раздразнение, страстите ще се уталожат. Джесика бе реалист, знаеше, че щастието за цял живот е само романтичен мит от приказките.

— Той спомена ли защо мама го е напуснала? — попита тя.

Куин едва потисна желанието си да я раздруса така, че хубавите ѝ зъби да изтракат. Винаги бе смятал себе си за праволинеен, но нейната неотстъпчивост минаваше всякакви граници.

— Изглежда в стремежа си да се почувства полезен, той препоредил офиса ѝ.

— О, не! — изстена Джесика, спомнила си в какъв хаос работеше Елизабет, но как винаги успяваше безпогрешно да открие това, което ѝ трябва.

— Докато била в Хюстън миналата седмица, той поставил лавици на стените и „поподредил малко“. По думите му, тя десетина минути само гледала резултата, след което напуснала, даже без да си разопакова багажа.

— Не вярвам, че мама е способна да разбие четирийсет и шест годишен брак само заради някакви лавици, колкото и ядосана да е била.

— Може да е било последната капка в чашата. Мак, разбира се, се опитвал да помогне. Сега се чуди какво да прави.

— Горкият татко. Знаем какво е да се чувстваш безполезен.

— Сега ще ти доверя нещо, но ако обещаеш да не предупреждаваш Елизабет. Той е на път за Монтерей.

— Надявам се да действа по-кротко, докато я убеждава да се върне. Не мисля, че мама би издържала на смазващата му тактика.

— Каквато майката, такава и дъщерята — измърмори Куин, докато паркираше пред дома ѝ. Остана неподвижен с ръце на волана, загледан в тъмнината навън. Когато накрая извърна очи към Джесика, погледът му бе обезпокояващо мрачен. — Не искам да те принуждавам насила, Джес — тихо каза той, а зелените му очи не се отместваха от лицето ѝ. — Ако ще се любим тази нощ, нека и твоето желание е така силно, както моето.

Тя се наведе и нежно го целуна.

— Нека ти покажа колко много те желая, Куин — пошепна, а топлият ѝ дъх погали лицето му, сякаш го обсипа с хиляди целувки.

От гърдите му се изтръгна стон, мъжът нямаше нужда от друга покана.

Когато влезе в спалнята на Джесика, очите му се разшириха от учудване — по стените висяха прекрасни пана.

— Ти ли си ги рисувала? — попита той, вече отгатнал отговора при вида на ярките абстрактни форми.

— Когато бях омъжена. Мама не ги харесва. Не подхождали на тапетите.

— Но подхождат на теб. Много скрита страст се таи у теб, Джеси.

Тя бе така притеснена от желанието в пламтящите му очи, та забрави убедеността си, че е силна и независима жена. Искаше само да му се харесва.

— Щастлива съм, че това си ти — тихо каза тя и се сгуши в прегръдката му.

Куин въпросително я погледна.

— Толкова много време мина — обясни тя. — Не исках да го направя просто с някого. Беше важно това да е човек, когото...

Гласът ѝ заглъхна в търсене на точната дума. Не, не любов, твърдо си каза тя. Любовта означаваше отдаване, изисквания, слабост. Не можеше да си го позволи.

Куин търпеливо чакаше, почувствал вътрешната ѝ борба. Част от него искаше да убие Брайън О'Нийл, който бе оставил Джесика така наранена, така недоверчива. Друга част бе благодарна, че онзи глупак не бе осъзнал какво притежава. Ако този идиот не бе напуснал Джесика, Куин никога нямаше да я срещне.

— Който да ме интересува — немощно додаде тя и отпусна чело на рамото му.

Е, не точно това бе очаквал да чуе. Но беше достатъчно. За сега.

Той измъкна седефените гребени от косата ѝ.

— Харесвам я разпусната. Така ми приличаш на излязла от роман от осемнайсети век.

Джесика усети как краката ѝ се подкосяват, когато Куин бавно започна да разкопчава роклята ѝ. Обсипваше с целувки всеки сантиметър разголена кожа, вдъхваше топлината и уханието ѝ на люляк през април. Бавно освобождаваше перлените копчета от копринените илици, сякаш развиваше скъп подарък.

— Идеята не беше добра — прошепна Джесика и пръстите ѝ се впиха в раменете му.

В един кратък и ужасяващ миг Куин реши, че тя се е разколебала. Но тялото ѝ се отпусна в обятията му.

— Коя идея? — Езикът му изгаряше плътта ѝ.

— За тази рокля — оплака се тя и отметна глава, сякаш да му даде достъп до нежната си кожа. — Трябваше да намеря някоя с цип.

Роклята най-последно се свлече около кръста ѝ.

— Очакването е част от удоволствието — промърмори той и устните му заиграха с втвърдените зърна на гърдите ѝ.

Главата ѝ се замая, стори ѝ се, че ще припадне. Внезапно тя вплете пръсти в гъстата му коса и притисна лицето му към овлажнялата си кожа.

— Куин, моля те! — Ръцете ѝ нетърпеливо разтвориха ризата му и се притиснаха към пламналата кожа. Никога не бе желала някого по-силно.

Роклята се свлече по бедрата ѝ и падна на пода. Като в транс младата жена пристъпи и потръпна от докосванията на Куин. Очите му изгаряха от копнеж. Той бавно я повали на леглото.

— Прекрасна си. Всичко, за което съм мечтал.

— Желая те — дрезгаво пошепна тя. — Не мога да чакам повече. Желая те сега.

Куин усещаше как тялото ѝ се предава. Можеше веднага да я обладаете, но през последните дни бе открил, че иска всичко, иска цялата Джесика О'Нийл.

Внезапно тя се изви под него, разкъса дрехите му, обзета от отчаян копнеж, силен като неговия. Движенията ѝ пораждаха невероятни усещания, болка, която носеше удоволствие.

С последно усилие Куин изрече:

— Джес? Наред ли е всичко? Не искам да си мислиш, че съм от онези мъже, които...

В този миг тя усети, че се влюбва лудо и безвъзвратно. Прокара пръсти през косата му и тихо го увери:

— Да, Куин.

И двамата престанаха да разсъждават, отдадоха се всецяло на чувствата, на своето желание. Той проникна в нея като огън, който

разпали страстта ѝ и двамата потънаха в забравата на удоволствието и екстаза.

Изгубила представа за времето, Джесика лежеше в прегръдките на Куин, а тялото ѝ сякаш се топеше от топлината на неговото. Никога не се бе държала така, не бе предизвиквала един мъж с толкова копнеж, но не изпитваше и сянка от угризение. Това бе най-красивото нещо, което бе преживявала някога. Нямаше да съжалява, дори да се окажеше нетрайно.

Куин леко я целуна.

— За земетресението ли мислиш? Или за нас?

— Не знам — промълви тя. — Но се обзалагам, че стигна десета степен по скалата на Рихтер.

— Най-малко... Господи, колко си красива.

Тя се подпря на лакът и погледът ѝ пробяга по прекрасното му тяло.

— Ти също.

Куин се засмя и тя видя играта на мускулите по стегнатия му корем.

— Мъжете не са красиви.

— Ти си красив — настоя Джесика. — Най-красивият мъж, когото познавам.

— Толкова ли са много мъжете, които познаваш?

— Ревнуваш ли? А аз не те питам за многото жени в твоя живот.

— Питай тогава — подкани я Куин, завъртя се и се отпусна върху нея. — Но няма да има значение, защото ти си единствената, която ме интересува, Джес.

Очите му срещнаха нейните и тя прочете посланието в изумрудените им дълбини. Той не изрече думата „завинаги“, но тя бе там, в нежния му поглед. Внезапно Джесика се изплаши от това обещание.

Очакванията на Джесика, че с утрото магията ще изчезне, се оказаха погрешни. Куин бе проникнал до всички кътчета на

всекидневието ѝ и макар нещо дълбоко в нея още да се съмняваше, тя не можеше да си представи как бе живяла, преди да го срещне.

Родена и израснала в Сан Франциско, Джесика преоткриваше любимия си град. Никога не се бе чувствала по-щастлива на пролетния фестивал, никога не бе съзнавала колко е романтично да се разхожда по кея на рибарите. Куин се изненада, че тя никога не бе извеждала децата на разходка с корабче по залива. И въпреки че след това приключение Джесика се прибра, обрулена от вятъра и измръзнала, щастието ѝ нямаше граници.

Постепенно в Сан Франциско дойде най-топлата пролет и в един слънчев ден Куин заведе Джесика на опера на открито. Тя не разбираше ариите на италиански и не успяваше да следи развитието на действието, но това нямаше значение. Цялото ѝ внимание бе приковано върху Куин, върху всяка негова дума и движение.

Джесика все още се носеше в облаците от щастие, когато отиде на работа. Късно следобед звънна телефонът и тя весело вдигна слушалката. Но бързо се разочарова, когато Пола съобщи, че в приемната чака Силвия Такър.

— Покани я да влезе — каза Джесика и пое дълбоко въздух.

Миг по-късно в кабинета ѝ пристъпи висока, елегантно облечена, жена и царствено се отпусна на стола срещу бюрото ѝ. Прическата на пепеляворусата ѝ коса и гримът бяха безупречни. Само пламъците в кафявите очи и червените петна по бузи те издаваха гнева ѝ.

— Този път надмина всякакви граници! Първо искам да бъде уволнен. После ще натикаме този негодник в затвора. До края на дните му!

— Какво е направил пак господин Такър? — спокойно попита Джесика.

Силвия бръкна в чантичката си от крокодилска кожа, извади някакви смачкани вестници и безцеремонно ги остави върху бюрото ѝ.

— Вижте това!

Джесика изглади хартията и осъзна, че това е заглавната страница на „Сан Франциско Стар“. Вниманието ѝ бе привлечено от умело изрисувана карикатура, която представяше хвърлянето в затвора на местен политик за вземане на подкупи.

— Страхувам се, че не разбирам — каза Джесика, като се мъчеше да проумее какво бе предизвикало яростта на Силвия.

Показалецът с идеален маникюр се заби върху телефонния номер, напечатан по райетата на затворническия костюм на политика.

— Този номер не ви ли говори нещо? — заядливо попита тя.

Джесика се загледа и не може да сдържи смеха си.

— О, господи, та това е вашият телефонен номер!

— А знаете ли колко идиоти ми се обадиха днес заради тази карикатура? И представа не съм имала, че толкова много извратени четат тези страници! — Силвия скръсти ръце и закрачи из кабинета. — Телефонът ми не спира да звъни! Трябва да направите нещо!

— Веднага ще се свържа с господин Мастърсън — обеща Джесика. — Междувременно ви предлагам да се обадите в телефонната компания и да поискате да ви сменят номера.

— Вече го направих. Обаче можете ли да си представите на колко хора трябва да съобщя новия си телефон? Искам Кийт да плати за всичко, включително и за изгубеното ми време. Ще уредя да го уволнят. После ще осъдим негодника.

Настроението ѝ сякаш се пооправи при тази идея, тя злобно се засмя и напусна офиса.

— Любовта е велико нещо, нали? — пошегува се Пола, появила се на вратата.

Джесика се усмихна в отговор.

— Ще ме свържеш ли с господин Мастърсън?

— Той вече е на линията — отговори Пола и Джесика още веднъж отчете колко съобразителна секретарка има.

— Куин, възникна проблем — каза тя, щом вдигна слушалката.

— Знам. След толкова приятен обед. И аз не успявам да работя. Навън грее слънце, птичките чуруликат и аз копнея да бъда с дамата на сърцето си... Хайде да излезем на разходка. А после цяла вечер да се любим.

— Куин — прекъсна го Джесика, — сериозно е.

— И чувствата ми към теб са сериозни, Джес.

— Имаш ли днешния „Стар“? Погледни карикатурата на първа страница.

— Момент. — Тя чу как Куин шуми с вестника, а гръмкият смях ѝ показва, че се е ориентирал.

— Не е смешно. Телефонът ѝ не спрял да звъни. Обади се на Кийт — сухо каза тя. — Аз отлично знам защо поех случая, но не

разбирам защо ти все още се занимаваш с този цирк?

— С Кийт сме приятели от университета. Нямам представа какво ме накара да се запиша в курс по история на изкуството. Не можех да различа Рембранд от Матис. Бях доста обезсърчен, когато се появи Кийт и започна да ми помага. Дори успях да завърша курса добре.

— И сега му се отплащаш като адвокат на развода му?

— Кийт не е толкова лош, когато не го гони махмурлук. И не можеш да отречеш, че е гениален карикатурист.

— Ако не спре да пие, ще праща карикатурите си от затвора.

— Ще говоря с него — обеща Куин. — И, Джес? — гласът му прозвуча неочаквано дрезгаво. — Пожелавам ти приятен ден.

Толкова обикновени думички, помисли си тя. Постоянно ги чуваше от продавачи, шофьори, непознати. Защо сега така я развълнуваха?

— Благодаря. И на теб.

— Ще мисля за теб.

Усмивката остана на лицето ѝ дълго след като затвори телефона. Куин беше променил живота ѝ.

Дърветата потънаха в цвят под ласките на пролетта, всеки ден носеше на Джесика незабравими преживявания, а съмненията ѝ, че тази връзка ще се окаже крехка и нетрайна, отстъпиха в далечно кътче на съзнанието ѝ.

Дъщерите ѝ бързо свикнаха с присъствието на Куин. И трите го обожаваха.

Отношенията на родителите ѝ изглеждат също се подобряваха, въпреки решението на Елизабет да даде урок на Мак, като го накара отново да я ухажда след толкова години брак.

Куин и Джесика бяха заедно вече шест седмици, когато търпението му сякаш започна да се изчерпва. Когато Елизабет не беше извън града, а децата не прекарваха почивните дни при баща си, Джесика и Куин се любеха в неговия апартамент, а после се налагаше той да я откарва в дома ѝ в хладните часове преди зазоряване.

— Искам цяла нощ да бъда с теб — каза той, когато една нощ паркираше пред къщата. — Да те прегръщам, преди да заспя, а на сутринта да се събудя до теб.

— Нали идва събота — обеща тя.

— По дяволите, Джес! Омръзна ми да получавам само късчета от теб. Искам да бъда неразделна част от живота ти. Да знам, че означавам нещо за теб.

Тя обгърна лицето му с длани.

— Но аз много държа на теб, Куин.

— Тогава нека заживеем заедно — предложи той, сякаш му е хрумнало в момента. Всъщност очакваше този миг дни наред. Сега или никога, помисли си той.

Тя се отдръпна и тъжно поклати глава.

— Знаеш, че не мога да го направя, скъпи. Не и с момичетата. Няма да им повлияе добре.

— А ако нямаше деца? — настоя той.

— Да не искаш да кажеш, че трябва да ги изпратя да живеят с Брайън?

— Не, разбира се. Това бе само предположение. Щеше ли да се обвържеш и да живееш с мен, ако бяхме сами?

Джесика искаше да потвърди. Копнееше да отвори и къщата, и сърцето, и живота си за него. Но дълбоко в себе си признаваше, че това не бе цялата истина. Щастлива беше и така. Нищо, че когато се вмъкнеше в студените завивки сама, леглото ѝ се струваше ужасно празно. Куин бе на другия край на града, а ѝ се приискваше да се обърне и да му каже нещо.

Но тези неудобства бяха съвсем незначителни в сравнение с проблемите, които съвместното им съжителство би създавало. Разделени, но равноправни. Това бе девизът на новата Джесика О'Нийл.

— Не подлежи на обсъждане — най-сетне отговори на въпроса му тя. — Имам три чувствителни дъщери. И ти го знаеше, когато започна нашата връзка, Куин.

В този миг Куин реши, че ще е по-добре да тръгне, отколкото да каже нещо, за което после би могъл да съжалява.

— Права си — неохотно се съгласи той и я изпрати до врата. — Ще трябва да се справя и с това препятствие.

Джесика не разбра какво имаше предвид той, но не ѝ хареса решителният блясък в зелените му очи и начинът, по който лицето му се изопна. Цяла нощ тя не мигна при мисълта, че странното му поведение вещае опасност.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Страховете на Джесика се потвърдиха, когато сутринта влезе в кухнята и намери Куин, седнал удобно до масата с чашка кафе в ръка. В друг случай би се зарадвала да го види, но още беше ядосана от настойчивостта му снощи. Очакването, изписано по лицата на майка ѝ и момичетата, предизвика подозрението на Джесика. Не беше забравила прикритата заплаха за справянето с някакви препятствия.

— Какво правиш тук?

— Добро утро и на теб! — с усмивка отвърна той.

Джесика изпусна гневна въздишка. След два часа трябваше да е в съда, а се чувстваше уморена, преди работният ден да е започнал, заради безсънната нощ, която прекара в мисли за Куин. Главата ѝ бучеше. Нямаше настроение да бъде любезна.

— По дяволите, зададох ти въпрос, Куин.

— Джесика! — Елизабет недоумяващо погледна дъщеря си.

— Няма проблеми — усмихна се Куин. — Вече знам, че сутрин Джеси не е в прекрасно настроение.

— Точно така — услужливо се обади Малори, насочила камерата си към полето на действието. — Мама не говори с никого, преди да си е изпила кафето.

— Е, не трябва да очакваме да бъде свършена — отбеляза Куин и се надигна от масата, за да налее кафе. — Заповядай, скъпа, изпий го. — Потупа я леко по бузата той и ѝ предложи стол.

— Какво правиш тук? — за трети път попита тя. После се обърна към средната си дъщеря. — Малори, не съм в настроение за твоите занимания тази сутрин.

— Да, но после ще искаш това да се запази за поколенията.

— Какво ще искам да се запази?

— Тъкмо обсъждахме сватбата ти — любезно обяви Куин.

Джесика се задави с кафето си.

— Сватба! — Успя най-накрая да си поеме дъх.

Куин ѝ подаде салфетка и повтори:

— Да, сватба.

— Ще бъде най-романтичната — каза Джил и дълбоко въздъхна.

— Ще ти хареса — добави Сара и поклати русата си главица. — Дори баба се съгласи.

Куин кимна.

— Майка ти предлагаше изискана църковна сватба, но понеже ти наистина си романтична, помислих, че ще предпочетеш в градината на японската чайна.

Елизабет побърза да изпревари гневния отговор на Джесика и сервира закуската, а строгият ѝ поглед подканваше дъщеря ѝ да започне да се храни.

Но Джесика не ѝ обърна внимание.

— И за кого всъщност ще се омъжа?

— Ами за Куин, разбира се — разсмя се Елизабет. — Щях ме да се обидим, че не си ни казала по-рано, Джесика. Но той обясни, че си искала да дадеш възможност на момичетата да свикнат с него, преди да ни съобщиш новината.

— Страхотно, мамо! — възкликна Малори.

— Наистина — съгласи се Джил.

— И беше време — не остана назад и Сара. — Не е здравословно за жена на твоята възраст да живее сама.

Джесика предупредително изгледа дъщерите си.

— Не се нуждая от съветите ви — процеди тя. — И, Малори, за последен път ти казвам да махнеш тази камера!

Джесика хвърли убийствен поглед към Куин. Момичетата притеснено се размърдаха по местата си. Само Елизабет сякаш долавяше раздражението на дъщеря си.

— Трябва да призная, скъпа — весело започна тя, — че когато Куин предложи сватбата да стане в градината, ми се стори доста авангардно. Но като ми описа цветята, твоята рокля и музиката, намерих идеята за прекрасна.

— Благодаря, Лизи — усмихна ѝ се Куин.

— Лизи? — Джесика въпросително повдигна вежди. Майка ѝ никога не допускате да я наричат така.

— Според Куин баба Елизабет ще звучи старомодно, когато се ожените — обясни Малори.

— И пък аз не мога да си представя такъв привлекателен мъж като Куин да ми казва „мамо“ — добави Елизабет.

— Още повече, че изглеждаш толкова млада — елегантно вметна Куин.

— Куин предложи да ме нарича Лизи и като опитахме няколко пъти, мисля, че започна да ми харесва.

— Трябва да поговорим — твърдо заяви Джесика и ядно изгледа самодоволната физиономия на Куин.

— О! Закъснявам за училище — каза Джил.

— И аз! — извика Малори и скочи от стола си.

— Чакайте ме! — Сара побърза да се измъкне от кухнята. — Приятен ден, мамо. — И добави през рамо: — А на теб късмет, Куин!

— Разбира се, че ще обсъдим подробностите, скъпа — с готовност се съгласи Куин, докато махаше на момичетата за довиждане. — Избрала ли си вече къде да прекараме медения месец?

— Никакъв меден месец няма да има!

— Ще има, разбира се. Нали не мислиш, че ще се лиша от това удоволствие? Знам, че и двамата имаме работа, Джес, но малко ще променим служебните си ангажименти.

— Аз няма да променя ангажиментите си заради теб, Куин Мастърсън, така че си избий тази идея от главата. И няма да има меден месец, защото няма да се омъжа за теб. Преди време се споразумяхме и ти не можеш да променяш правилата. — Джесика се беше изправила и гневно го пронизваше с поглед.

— Ако ще се карате, качвам се да гледам телевизия в спалнята — измърмори Елизабет, а на вратата се обърна и добави: — Като говорим за спални, скъпа, ако решите да живеете тук ще донеса някои десени за тапети. Тези цветни мотиви са твърде женствени за Куин.

Джесика изгледа гневно майка си, после се завъртя и яростно процеди на Куин:

— Нямах никакво право да постъпваш така!

Куин не побърза да отговори и отхапа парченце бекон.

— Знаеш ли, беконът не е толкова лош, като свикнеш. Сега чак осъзнавам, че се храним само по ресторанти и не съм имал възможност да установя дали си възприела кулинарните умения на майка си — с широка усмивка изрече той. — Освен това домашната храна се цени високо. — После хвърли кисел поглед към чинията. —

И, разбира се, да не забравя да спомена колко ще е хубаво на вратата да те посреща обожаващата те съпруга, препасана с розова престилка. Казвал ли съм ти за мечтите си, които...

— Защо правиш това? — рязко го прекъсна тя.

— Кое? — Изражението му бе самата невинност.

— Караш семейството ми да мисли, че ще се оженим. Какво ще правим, когато разберат, че това е лъжа?

— Защо да е лъжа? — Той стана и понесе чинията си към умивалника. — Ти ще ядеш ли?

— Знаеш, че не закусвам.

Той поклати глава.

— За интелигентна жена имаш много лоши навици. Твърдоглава си, измъкваш цялата завивка към себе си в редките нощи, когато сме спали заедно, не се храниш правилно... — Усмивката му все повече вбесяваше Джесика.

— Идиотска лъжа е и ти го знаеш!

Куин не отговори веднага, а се зае с почистването на масата. Гневът на Джесика се разгаряше, докато го наблюдаваше как зарежда миялната машина.

Тя рязко приближи до него, хвана го за ръка и го завъртя с лице към себе си.

— Ще проявиш ли любезността да обсъдим всичко това разумно? Обичам децата си и няма да допусна някой гад да ги нарани!

— Много е неприятно да наричаш с такива думи годеника си, Джесика — каза Куин и тъжно поклати глава.

— Престани! — изсъска тя. — Никак не е смешно.

— Не съм и смятал, че може да е смешно. Напоследък много мислих за нас двамата, Джес, и стигнах до извода, че ми омръзна този затворен кръг, в който ни въвлече ти.

— О!

Джесика се извърна и опита да запази присъствие на духа. Проклетата да бъде, ако му позволи да види сълзите ѝ. Е, ето го и това сбогуване, което отдавна очакваше. Но защо се чувстваше смазана и останала без дъх?

Куин протегна ръце и я прегърна през раменете, успокояващо и интимно едновременно.

— Не е това, което мислиш. Просто онази уговорка се оказа нелепа. Аз те обичам. Искам да се ожения за теб.

Тя поклати глава.

— Няма да се омъжа за теб, Куин. Казах ти го от самото начало.

— В началото — поправи я той. — Преди да разбереш, че съм идеален за теб. Че сме родени един за друг.

— Защо постъпваш така? — немощно попита тя и се изплъзна от прегръдките му, за да го погледне.

— А ти как мислиш?

Тя трескаво затърсим възможен отговор. Не можеше да пренебрегне факта, че Куин не е лесен противник.

— Няма да оттеглим обвинението срещу Кийт за онази карикатура — предупреди го тя. — Наистина съжалявам, че го уволниха от редакцията на вестника, но трябва да признаеш, че той си го заслужи.

— По дяволите, Джесика! Пет пари не давам за онези двама побъркани идиоти. Освен това развод няма да има.

— Нима знаеш нещо, което не ми е известно?

— Не. Но това е петият път, в който Силвия подава молба за развод с Кийт през последните четири години. А досега не е стигала докрай.

— Но тя го мрази или поне така изглежда.

— Да — съгласи се той. — И Кийт вече не си пада много по нея. Но те са двама луди, които не могат да живеят един с друг, но не биха се и разделили. Сега не ми се говори за тях, Джес. Време е да поприказваме за нас двамата. Вече седмици отбягваме този въпрос. Посочи ми поне една основателна причина, поради която да не можем да се оженим.

— Не те обичам — през зъби изрече лъжата тя.

Запази самообладание, каза си Куин. Не искаше да притиска Джесика в ъгъла, но търпението му вече се беше изчерпало, не можеше да продължава да живее така, както тя го принуждаваше.

На Джесика не ѝ допадна, че Куин стоеше неподвижно и за мислено я наблюдаваше.

— Какво има пък сега? — не издържа и попита тя.

— Носът ти — измърмори той.

— Какво ми е на носа?

— Чакам да видя дали ще порасне, след като ти изрече така голяма лъжа. — Той замълча и настойчиво я загледа. — Май е расте. Все си е хубав. Всъщност аз съм влюбен в него. Очарователен е. — Джесика се намръщи, а Куин продължи: — Знаеш ли, Лизи наистина е прекрасна жена, винаги съм уважавал и съм се възхищавал от съдията, но ми се струва, че родителите ти са те разглезили. Трябвало е добре да те понатупват време на време. За да си по-сговорчива.

Усмивката му скърши и последното ѝ усилие да се въздържа. Не можеше да понесе мисълта, че Куин превръща в шега най-важния разговор, който някога бе водила в живота си.

— Не те обичам — твърдо повтори тя.

Тихо изречените ѝ думи нараниха Куин и той трескаво опита измисли нещо, за да спре неочаквания развой на разговора.

— Не го казваш сериозно.

Джесика се канеше да извърши най-трудната постъпка в живота си, но болката, която вярваше, че е преодоляла, нахлу обратно от миналото. Намери се там, откъдето бе започнала. Куин беше чудесен мъж. Но притежаваше и силна воля. Колко време би ѝ оставил свободата на собствен избор? Свободата да явява личността си?

Това, че днес си бе позволил да оповести предстояща сватба пред семейството ѝ, доказваше, че ако наистина заживеят заедно, тя трябва да се подчинява на правила, наложени от него. Дори не беше я попитал дали иска да се омъжи за него. Тя преглътна, следващите думи бяха заседнали като буца на гърлото ѝ, когато прошепна:

— Говоря напълно сериозно.

Куин видимо потръпна.

— Добре тогава. Щом аз не искам отношенията ни да бъдат такива, а ти не желаеш да се оженим, значи попадаме в задънена улица.

— Може би. — Тя се извърна, защото не можа да понесе болката, изпълнила нежните му зелени очи.

Мълчанието ги задуши като мъгла.

— Значи се разделяме?

Тя кимна, неспособна да продума.

Куин не искаше да приеме случилото се. Не можеше да повярва, че Джесика е готова така лесно да захвърли всичко само за да не

престъпи глупавия си принцип. Да не се съобрази с чувствата и на двама им.

— Слагаш край, така ли? След всичко, което преживяхме заедно? — в дрезгавия му глас се прокрадна тъга и недоверие в неочаквания обрат на нещата.

Очите ѝ плувнаха в сълзи и тя не посмя да се обърне към него, за да не се отрече от думите си, като срещне погледа му. Желаше този мъж. Искаше да бъде с него. Защо не оставеха всичко както досега?

Разочарованието му достигна връхната си точка, Куин се завъртя и излезе, вратата хлопна зад гърба му. Джесика чу мотора на колата му и едва тогава заплака.

Дните се нижеха бавно, Куин не се обаждаше. Десет много дълги дни и още толкова безсънни нощи. Джесика се мъчеше да мисли само за работата си, но непрекъснато правеше грешки, които водеха до неприятни мигове в кабинета на Джордж Бенингтън.

Първата година бе изтекла, но тя усещаше, че е още в пробен период. Макар да бе приятел на баща ѝ, Джордж Бенингтън непрекъснато ѝ подхвърляше, че ако не издържа на напрежението, по-добре да не се занимава с тази работа. Бе решила при следващото подобно подмятане да му спести неудобството да я уволнява и да напусне сама. Имаше предложение за работа от районния съдия, което от ден на ден започваше да ѝ се струва все по-примамливо.

Кийт Такър сякаш бе потънал вдън земя и Силвия звънеше по няколко пъти на ден, ядосана, че Джесика не може да го открие. Безплодни се оказаха и непрекъснатите опити да се свърже с Куин във връзка с клиента му. Секретарката му повтаряше, че е по работа извън града.

И в дома ѝ нещата не вървяха по-добре. Малори скоро щеше да предава проекта си и избухваше по най-незначителен повод. Караше Джесика всяка вечер да гледа новите версии на филмчето ѝ, докато сърцето на младата жена се свиваше при спомена за щастливите дни, които бяха прекарали с Куин.

Сара бе необичайно мълчалива, но донесе вкъщи бележка от учителката, която предупреждаваше, че най-добрата ѝ ученичка е на път да се провали по английски и математика.

След като прекара нощта при новата си приятелка, Джил се прибра с боядисана в яркозелена коса и с по три дупки на всяко ухо.

Джесика разбираше, че дъщерите ѝ я обвиняват за изчезването на Куин от живота им. Подозираше, че необичайното им поведение е в резултат на скъсването ѝ с Куин, но нищо не можеше да направи, дори да искаше. Куин сякаш също беше изчезнал, точно както Кийт Такър.

Единственият светъл лъч във всекидневието ѝ бе късният следобед, когато Елизабет се появи заедно с Мак.

— Джесика — прогърмя гласът на баща ѝ, — радвам се, че си вкъщи, защото с майка ти идваме с добра новина.

— Да не би мама да се е върнала при теб? — опита да познае Джесика.

— И това е вярно. — Весело проблеснаха сините му очи. — Но има нещо още по-вълнуващо.

— Какво?

— Току-що платихме първата вноска за прекрасна яхта, скъпа — не издържа и първа обяви майка ѝ.

— Яхта?

— Да — потвърди Мак. — И тръгваме да обикаляме света. Само двамата. — И погледна с любов съпругата си, която му се усмихна в отговор.

— Това е най-идиотското ви хрумване от всичко, което чух напоследък — процеди Джесика, необяснимо подразнена от топлината и любовта в погледите, които двамата си разменяха. Нали искаше родителите ѝ да се сдобрят? Защо новината не я зарадва? Причината бе ясна. Джесика ревнуваше! Собствените си родители. — Поне се надявам, че разбирате какво вършите — въздъхна накрая тя.

— Да — отвърна Елизабет. — Но се чудим дали ти съзнаваш собствените си постъпки.

— Предполагам, намекваш за Куин. — Джесика нямаше желание да обсъжда раздялата с никого. Особено пък със своите родители.

— По дяволите, Джеси — намеси се Мак. — Виждаше се, че човекът до уши е влюбен в теб. Майка ти каза, че и ти си била влюбена в него. Какъв е проблемът тогава?

— Много е сложно за обяснение. — Джесика се престори, че е заета с работа, за да отклони въпроса.

— Трябваше да си по-строг с нея, когато беше малка, Мак — заяви Елизабет. — Ти си виновен.

— Аз?! Ти отговаряше за дисциплината, скъпа. Освен това този магарешки инат не е наследен от мен.

— Не ме обвинявай. — Стегна се Елизабет. — Всички знаят за прочутия инат на фамилия Маклафлин.

— Кънингам да не бяха по-добри? Ти си копие на майка си в това отношение.

— Мислех, че я харесваш. — Настръхна Елизабет.

— Не съм казал, че не я харесвам. Само подчертах, че Марион Кънингам е предала цялата си непреклонност на дъщеря си. — Погледът му се премести върху Джесика. — И на своята внучка.

— И вие възнамерявате да прекарате месеци наред сами на яхтата? — сухо попита Джесика. — Любопитна съм да видя кой кого ще изхвърли зад борда.

— Ние с майка ти се разбираме — твърдо заяви Мак. — Което май не мога да кажа за теб и Куин.

— Не искам да говорим за Куин.

— Точно като една Кънингам — измърмори Мак и прокара пръсти през посребрената си коса.

— Истинска Маклафлин — изрече едновременно с него Елизабет.

Двамата се спогледаха и избухнаха в смях.

— Виж, миличка — започна Елизабет, — само след месец яхтата ще бъде готова за плаване.

— Не забравяй, че трябва да се пребоядиса — прекъсна я Мак.

Елизабет продължи с щастлива усмивка:

— Казва се „Чайка“. Но Мак ще я прекръсти на „Елизабет“.

— Много мило — призна Джесика.

— Нали? — съгласи се майка ѝ.

— Джеси — поде Мак, — ние ще бъдем тук още месец, така че има време да организираме сватбата в онази японска градина.

— Ти пък откъде знаеш?

— Аз му казах — намеси се Елизабет. — Все още мисля, че идеята е прекрасна.

— Няма да има никаква сватба — отсече Джесика. — А дори да съм променила решението си, вече две седмици не съм виждала Куин.

Очевидно е изгубил интерес към мен.

По лицата на родителите ѝ се изписа разочарование, но тъй като добре познаваха дъщеря си, само поклатиха глави и се отказаха да я убеждават повече в собственото ѝ безразсъдство.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Джесика безцелно драскаше по тефтера си една сутрин три седмици след раздялата с Куин и си блъскаше главата да открие разумна причина, която все още я задържа в офиса ѝ. Изпитваше силно безпокойство. А имаше време, когато работата за фирмата ѝ се струваше най-важното нещо след дъщерите, разбира се.

Сега бавно откриваше, че светът на закона също може да бъде скучен. Единственото истински интересно дело, с което се бе занимавала от месеци, беше разводът на Такърови. Въпреки ужасното им поведение, поне предлагаха някакъв род преживяване.

— Надявам се този поглед да не е насочен към някого, когото познавам.

Джесика вдигна очи. На вратата стоеше Ванеса.

— Лош ден ли имаш?

— Лоша година.

— Единственото, което би ми развалило настроението за толкова дълго време, колкото на теб, е някой мъж.

Джесика само сви рамене. Ванеса влезе в стаята и седна на стола срещу бюрото.

— Да си виждала Куин Мастърсън скоро? — преднамерено небрежно попита тя.

— Не, защо?

Ванеса отмести поглед, сякаш излиза неудобство да срещне очите на Джесика.

— Само питам... Памела Стюарт наскоро се върна от Мексико.

— Прекрасно — измърмори Джесика, а пръстите ѝ стиснаха тънката позлатена писалка.

— Тенът ѝ е прекрасен.

Джесика изпусна писалката, подпря лакти на бюрото и склочи пръсти под брадичката си.

— И ти дойде дотук само за да ми съобщиш, че Памела Стюарт е придобила хубав тен — обвинително изрече тя. — Какво има?

— Там е получила развод, Джесика — каза Ванеса, като нервно въртеше пръстена си.

— Радвам се за нея — сухо отвърна Джесика.

— Има и нещо друго.

— Така и очаквах — сподави въздишката си Джесика. — Дошла си да ми кажеш, че е била с Куин.

— Страхувам се, че да.

Ето къде е бил, значи. В Мексико — да държи ръчичката на Памела, докато се развежда. Тази мисъл я прободеше като нож.

— Не че има някакво значение, но те са стари приятели — Джесика опита гласът ѝ да прозвучи нормално.

— Много си личеше снощи, съгласна съм.

— Не желая да разговарям за Памела Стюарт и Куин — отсеке Джесика.

Ванеса грациозно се надигна от стола си.

— Добре. Исках само да знаеш. Не бих понесла някой да те нарани, Джесика.

Предупреждението идва твърде късно, помисли си Джесика. Когато Ванеса излезе от стаята. Болката вече бе непоносима. И ако навремето бе мислила, че е преживяла истински ад с развода си, дълбоко се бе заблуждавала.

Миг по-късно Пола съобщи, че на телефона е Куин.

Джесика онемя и се загледа в примигващия червен бутон, сякаш там се криеше змия, готова да я нападне.

— Ало? — По дяволите, трябваше да звучи рязко.

На Куин сякаш не му беше трудно да поддържа делови тон.

— Джесика — започна той, — искам да знам дали Силвия Такър ще се съгласи на една среща.

— Къде, по дяволите, беше Кийт? Силвия ме подлуди.

— В центъра за лечение на алкохолизъм във Финикс.

— О! Как е сега?

— По-добре. Още не е оздравял напълно, но не е в онова отчайващо състояние.

Джесика би желала да каже същото и за себе си.

— Ще потърся Силвия и ще ти се обадя — каза тя, като се стараяше гласът ѝ да звучи безразлично. — Ще бъдеш ли в офиса си следобед?

— Имам среща на обяд, която може да продължи по-дълго. Можеш да оставиш съобщение на секретарката ми.

Джесика не можа да пропъди мисълта, че обядът сигурно ще бъде с разведената наскоро Памела Стюарт.

— Добре — бързо отвърна тя. — Е, приятен ден.

— Ако наистина ми го пожелаваш — измърмори той, — може би има какво да си кажем.

И с тези думи той побърза да затвори, а в ушите ѝ остана да отеква само писукането в слушалката. Джесика тръсна глава и веднага набра номера на Силвия Такър.

— Червеят иска да пропълзи обратно, така ли? — весело каза Силвия.

— Не знам. Господни Мастърсън се обади и каза, че съпругът ви би желал да се срещнете. Не ми съобщи подробности.

— Е, ако му се ще да бъде приет обратно в този дом, доста е трябва да се извинява.

— Госпожо Такър — нетърпеливо я прекъсна Джесика, — да уговоря ли срещата?

— Да. Но не веднага. Нека се измъчи малко. Между другото, де е бил?

— В центъра за лечение на алкохолизъм във Финикс.

Другата страна отвърна с мълчание.

— Искате да ми кажете, че Кийт е спрял да пие?

— Куин... Господин Мастърсън смята, че засега се справя.

— Проклетата да съм. Вижте дали не можете да уговорите срещата за утре.

Джесика реши да се обади късно следобед с надеждата да разговаря с Куин. Но секретарката му отвърна, че още не се е върнал. Уговориха срещата за десет часа на другата сутрин.

На вратата отново се появи Ванеса и любопитно изгледа Джесика.

— Хайде, малката, време е да си тръгваме.

— Имам още работа — каза Джесика. Надяваше се, че Куин може да се обади, за да потвърди часа на срещата утре. Отчаяно се нуждаеше отново да чуе гласа му.

— Сама ли си тази вечер?

— Да. Децата са в Мил Вали. Малори завърши филма си за семейството и иска да го покаже на Брайън.

— Хайде да пийнем по едно тогава. В „Козмик Китън“, страхотно местенце.

— Не си падам по баровете, особено по тези, където се завързват запознанства.

— Е, да, ама не можеш да стоиш тук и да страдаш по Куин Мастърсън цял живот.

— Не страдам, а работя.

— Джесика — твърдо изрече Ванеса, — да преживееш несполука в любовта е като да паднеш от кон. Длъжна си да станеш и отново да го яхнеш.

— Алергична съм към конете.

— Знаеш какво имам предвид. По начина, по който се държиш, изглежда, че си алергична към мъжете. Повярвай ми, миличка, ще ти се отрази добре, ако малко се позабавляваш. Пък и няма да навреди на репутацията ти.

— Какво искаш да кажеш?

— Че хората те обсъждат, макар да не вярвам на думите им.

— И какво точно приказват?

— Че освен кратката ти авантюра с Казанова, не си обръщала внимание на други мъже. А си привлекателна жена, при това разведена. Хората мислят, че не е съвсем нормално, ако ме разбираш.

Да, Джесика много добре я разбра. Очите ѝ станаха ледени.

— Личният ми живот си е моя работа, Ванеса.

— Да не кажеш, че не съм те предупредила.

Когато Ванеса си тръгна, Джесика си спомни думите на Куин, че хората я смятат за желязна дама с ледена кръв и каменно сърце. Хубаво би било, ако това беше вярно, помисли си тя. Каменните сърца поне не се разбиват.

По-късно, докато пътуваше към къщи, Джесика гледеше хората по улиците, засмените влюбени, които се държаха за ръце, смееха се и си разменяха целувки. Сан Франциско наистина бе идеален за влюбените, но цялата му романтичност сега я потискаше.

Когато най-после се прибра, реши да напълни ваната, да вземе книгата и да си налее чаша вино. Успя да задържи вниманието си върху

сюжета, въпреки че непрекъснато се сецаше за Куин. В този миг лампата премигна и токът спря.

— По дяволите! — измърмори Джесика, докато излизаше от ваната и опипом се загърна с хавлията. Взе свещ и отиде да огледа бушоните. Смени изгорелия и остана доволна, че поне едно нещо днес не беше завършило неприятно. Не ѝ се щеше да прекара вечерта в четене на свещ.

На другата сутрин се успа, защото след смяната на бушона бе забравила да свери часовника. После сешоарът ѝ изгоря. Нямаше време да го поправи и като хвърли последен поглед в огледалото, се ужаси от стърчащата си на всички страни немирна коса. Така ѝ се искаше днес да изглежда по-добре от всякога, а се очертаваше да се появи на срещата с Куин във възможно най-неугледен вид.

Денят ѝ продължи още по-ужасно. Докато пътуваше с автобуса, шофьорът рязко натисна спирачки, за да не връхлети върху едно дете и кафето на пътника до Джесика се разля от пластмасовата му чашка право върху роклята ѝ. Докато наблюдаваше как кафявото петно се разстила по синята материя, Джесика реши, че злото е започнало да владее света и използва всяка възможност да обърква и влошава неща наоколо.

Когато се появи на вратата, семейство Такър и Куин вече я чакаха. Сърцето ѝ подскочи, щом той погледна към нея и очите му се присвиха, оценявайки раздърпанието ѝ. Джесика изправи рамене и опита да се усмихне.

— Съжалявам, че закъснях — промълви тя, докато заемаше мястото си до Силвия. — Часовникът ми не извъня, бушоните изгоряха, сешоарът — също... Е, това всъщност не ви интересува. — Опита отново да се усмихне. — Започваме ли? Кой ще говори пръв?

Господи, какви ги дрънкам, помисли си Джесика. Ще ме сметнат за пълна глупачка. В същия миг срещна недоумяващия поглед на Куин и сърцето ѝ спря.

Той обаче изобщо не слушаше, защото кръвта бучеше в ушите му. Колко се бе променила през последните няколко седмици. Лицето ѝ беше изопнато и побледняло. По скулите ѝ бяха изпъкнали луничките, съвсем незабележими преди. Погледът издаваше нервността ѝ, а под очите ѝ личаха тъмни кръгове. И беше отслабнала, макар да не бе по-малко прекрасна.

Джесика се надяваше веднага да пристъпят към работа, но явно намеренията на Такърови бяха съвсем различни. Двамата започнаха да сипят обвинения един върху друг, да се упрекват и да спорят, връщайки се чак към първите години на брака си.

Джесика хвърли предпазлив поглед към Куин. Изглеждаше уморен. Имаше прекрасен тен явно в резултат на разходката до Мексико с Памела, но кожата му се бе изопнала и подчертаваше високите му скули. Зелените му очи бяха изгубили блясъка, за който често бе мислила, а две бръчки се бяха очертали около устните му. Тези прекрасни изкусителни устни...

Внезапно почукване по вратата привлече вниманието ѝ и миг покъсно се появи секретарката ѝ, очевидно притеснена.

— Търсят ви по телефона, госпожо О'Нийл.

— Моля те, приеми съобщението, Пола.

— Спешно е! — Тонът на Пола смрази кръвта във вените на Джесика. — О, Джесика, наистина съжалявам...

Децата, мина ѝ през ум, докато приближаваше към телефона в другия край на стаята. Буца се надигна в гърлото ѝ и младата жена изрече негласна молитва. Господи, не позволявай да им се случи нещо!

Куин скочи на крака и безпомощно загледа как лицето на Джесика посивява, а очите ѝ се затварят.

— Разбирам — едва успя да пошепне тя. — Тръгвам веднага.

Но остана като вкопана, с поглед, зареян някъде навън през прозореца. Куин изтича към нея и пое слушалката от ледените ѝ ръце.

— Джес? — Той я хвана за раменете и я разтърси. — Какво има? Децата ли?

Тя бе готова да се разридае, прочела загрижеността в очите му.

— Не, децата са добре.

— Слава богу! — Дълбоко въздъхна той. — Какво има?

— О, Куин. — Изплака тя. — Къщата ми. Пламнала цялата. Всичко е изгоряло, Куин. Всичко.

Той знаеше какво означава тази къща за нея. Символ на трудно извоюваната ѝ независимост. Привлече младата жена в прегръдките си и нежно започна да гали косата ѝ.

— Слушай сега — нежно каза той. — Чуваш ли ме? Всичко ще бъде наред.

Тя го погледна недоумяващо.

— Чуй ме, Джес — повтори той. — Сега ще отидем заедно. Обещавам ти, че всичко ще бъде наред. Трябва да ми повярваш, мила.

Тя се отпусна в прегръдките на мъжа и склони глава на гърдите му. После пое дълбоко дъх, сякаш да вземе от неговата сила. Когато вдигна глава, очите ѝ блестяха от сълзите.

— Радвам се, че си тук, Куин — пошепна тя.

— И аз се радвам, скъпа. — Целуна я той. После я поведе към вратата и подхвърли през рамо: — Вие двамата измислете нещо, за да се справите сами. Ние имаме по-важна работа. — И без да обърне внимание на изненадата, изписана по лицата им, изведе Джесика от стаята и каза на секретарката: — Госпожа О'Нийл ще отсъства няколко дни. Бихте ли отложили ангажиментите ѝ?

— Разбира се — отвърна с готовност Пола.

— И, моля ви — добави след кратък размисъл той, — обадете се в моя офис и предайте, че днес няма да се върна на работа.

— Вече го направих.

Куин ѝ се усмихна и си помисли защо всички други виждат това, за което Джесика остава все още сляпа. Както и да възразяваше тя, двамата бяха родени един за друг.

И той щеше да я принуди да разбере това.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Много зяпачи се бяха събрали на тротоара и Куин си запробива път към обгорелите останки на това, което някога бе любимият дом на Джесика.

Външните стени на викторианската къща още се крепяха, но рамките на прозорците бяха излетели навън под напора на огъня и невероятната горещина. През зейналите дупки можеше да се види, че вътре не бе останало нищо.

— Какво искат всички тези хора? — тихо попита Джесика. — Защо са тук?

— От любопитство, предполагам. И чувство на облекчение, че бедата не е сполетяла тях самите.

— О, Куин — изхлипа тя. — Сега откривам, че съм ужасен човек.

— Глупости. Какво те кара да мислиш така?

— Това, че ми се иска да се е случило на някого от тях. Не на мен. — Тя поклати глава и скри лице в дланите си.

Куин я прегърна и нежно погали гърба ѝ.

— Това е съвсем естествено, скъпа. — Погледна измъченото ѝ лице и предложи: — Нека те заведа у дома. Нищо не можеш да направиш тук.

— Не, Куин — тръсна глава Джесика, — искам да видя всичко.

— Сигурна ли си, мила? Бихме могли да позвъним от къщи на застрахователната компания. А ти трябва да си починеш. — После се сети още нещо: — А момичетата? Не можем да ги оставим да видят това тук.

При мисълта за дъщерите си, които бяха в безопасност при Брайън, Джесика усети как я облива вълна от облекчение. Все пак лошото се случи само с къщата. Можеше да се поправи.

— Те са добре. Днес не са на училище. Малори искаше да покаже филмчето на баща си.

— Значи ролките не са изгорели?

Усетила облекчението в гласа му, Джесика отново осъзна колко добър човек беше Куин.

— Не, слава богу. Малори е твърде малка и нямаше да разбере, че не е дошъл краят на света.

— А ти разбираш ли?

Джесика пое дълбоко въздух.

— Аз съм преживяла много лоши неща. Мисля, че ще мога се справя и с това.

— Не се съмнявам — съгласи се той и изтри сълзите от бузите й.
— Но сигурна ли си, че точно сега искаш да влезеш в къщата?

— Трябва. Поне за да проверя дали не е останало нещо.

Куин погледна над рамото й. Не вярваше, че може да е оцеляло каквото и да било в този ад. Господи, мина му през ум, ако се беше случило през нощта, докато Джесика е спяла горе... Бързо прогони тази ужасна мисъл от главата си.

— Хайде да действваме тогава — мрачно предложи той и отвори вратата на колата.

Джесика го хвана за ръка и тръгнаха към още димящата къща. Когато приближиха, тълпата се раздели и ги пропусна да минат. Джесика не осъзнаваше, че Куин говори нещо с пожарникарите, които почистваха развалините наоколо.

Тя мрачно се втренчи в царящата навсякъде разруха. Всичко бе погълнато от огъня — ексцентричните дрехи на Джил, дневникът на Сара, паната в спалнята. Всичко. Джесика неволно простена.

Тихият звук, изтръгнал се от устните й, привлече вниманието на Куин.

— Сигурна ли си, че не ти е лошо?

— Не знам — отвърна Джесика и леко се олюля.

Черни кръгове заиграха пред очите й и тя се помоли да не припадне. Не й се беше случвало досега. Но и никога не бе виждала как целият й живот изчезва в пламъци.

— Ще те заведа у дома — рязко каза Куин и в тона му прозвуча, че няма да допусне повече възражения.

— Аз нямам дом.

Лицето й бе пепелявосиво. Сенките под очите й бяха станали потъмни и по-големи.

— В моя дом.

— О!

Джесика не помнеше почти нищо след това. Всичко се губеше в мъгла. Едва осъзна кога Куин я заведе до колата си. Изобщо не протестира, когато той по-късно я сложи да си легне. Потънала в шоколадовокафявите чаршафи, Джесика затвори очи. Погледна едва когато чу, че Куин излиза от спалнята.

— Къде отиваш?

— Да повикам лекар.

— Няма нужда.

— Ти си в шок. После ще се почувстваш много потисната. Искам да вземеш лекарства.

— Няма да пия успокоителни — немошно възрази тя, беше й трудно дори да говори. — Към тях се привиква.

— Едно проклето хапче не може да ти създаде зависимост, Джес — ядоса се Куин. — По дяволите, веднъж поне ще спреш ли да се инатиш и да оставиш човек да ти помогне?

— Не ми трябва хапчета — повтори тя. — Имам нужда от теб, Куин.

Той разбираше, че Джесика не е на себе си. Иначе никога не би признала това. Поклати глава и седна на леглото, с треперещи пръсти отметна косата от лицето й.

— Тревожа се за теб, мила.

— Знам. Но не ме оставяй, Куин — пошепна тя, а широко отворените й сини очи приличаха на езера.

Внезапно Куин усети как потъва в дълбините им.

— Нека поне се обадя на застрахователната компания.

— Добре. Куин?

— Какво има, мила моя? — обърна се той на прага.

— Върни се бързо.

— Не се тревожи. Няма да те оставя сама.

Тя кимна и затвори очи, после тихичко заплака. Малко по-късно усети как Куин се отпуска до нея на леглото. Нямахте сили да погледне, но пръстите й потърсиха ръката му.

— Ти се върна.

— Разбира се. — Куин притисна устни към дланта й.

— Не знам какво щях да правя днес, ако те нямаше — измърмори тя. Чувстваше се изтощена. Как можеше така да й се спи по

обяд?

— Винаги ще бъда до теб, Джес. Обещавам.

Дишането ѝ стана по-дълбоко. Бузите ѝ постепенно започваха да възвръщат руменината си. Куин я притисна в прегръдките си. Със загриженост наблюдаваше заспалата жена, а погледът му ставаше все по-замислен.

Когато няколко часа по-късно Джесика се събуди, слънцето залязваше и лъчите изпълваха стаята с меко сияние. За миг младата жена изгуби представа къде се намира. Озърна се и погледът ѝ срещна очите на Куин.

— О, господи. Не е било кошмар.

— Съжалявам, Джес.

— Момичетата — внезапно си спомни тя. — Трябва да им се обадя.

— Вече го направих. Добре са. Тревожат се за теб, но ги успокоих. Обадиха се и от застрахователната компания. Пожарът бил предизвикан от електрическата инсталация.

Тя прегърна Куин и притисна буза към гърдите му.

— Толкова празна се чувствам. Не мога дори да заплача.

— Съвсем нормално е — успокой я той, а дългите му пръсти погалиха разрошената ѝ коса, която миришеше на дим.

— Искаш ли да вземеш душ? Сигурно ще се почувстваш по-добре.

— Може би ще ми помогне — кимна Джесика.

— А аз ще ти приготвя нещо за хапване. Малко супа, сандвич. Има и пиле.

— Не си създавай грижи заради мен, Куин.

— Приятно ми е — възрази той. — Ти никога не ми позволи да направя нещо за теб. Нека поне те нахраня. — И преценяващо плъзна поглед по тялото ѝ. — Отслабнала си. Някой трябва да се погрижи за теб, все пак.

— Добре — въздъхна тя, останала без сили.

— Можеш ли да отидеш сама до банята?

— Ще се справя.

— Не се съмнявам — съгласи се той. — Оставил съм хавлията си в банята. Ще ти е голяма, но дрехите ти миришат на дим, а имаш и петно на полата.

Нима тази сутрин петното от кафе бе най-големият ѝ проблем? Сякаш бе изминала цяла вечност оттогава.

— Благодаря, Куин. Много си мил.

Мил ли? Той искаше да бъде най-голямата ѝ страст. Искаше тя да е обсебена от него, така както той бе обсебен от нея.

Имаше чувството, че ще полудее, докато беше във Финикс с Кийт. Много усилия на волята му бяха необходими, за да не вдигне телефона и да се съгласи с всяко предложение на Джесика. Острието на ножа опасно проблясваше, докато Куин режеше пилето.

Но раздражението му се стопи, когато Джесика се появи на вратата на кухнята и колебливо се усмихна.

— Идеята беше прекрасна. Чувствам се по-добре.

— Изглеждаш чудесно — каза той, загледан в хубавата жена, загърната в огромната синя хавлия.

Влажната ѝ коса се спускаше по раменете, кожата ѝ бе порозовяла, сякаш дълго я беше търкала, за да изтрие следите, а дори и спомените от пожара. Изглеждаше нежна и уязвима, но и неудържимо привлекателна. Внезапно хрумналата му мисъл като че ли беше съвсем неподходяща за този момент.

— Гладна ли си? — попита той с гръб към нея, за да не издаде напрежението, обхванало тялото му.

— Да.

Той си напомни, че Джесика има нужда от грижи и спокойствие. Че желанието, което изпитва, трябва на всяка цена да бъде потиснато.

— Добре. Направил съм сандвичи и затоплям супата.

Джесика се загледа в гърба му и се зачуди как да постъпи. Забелязала беше как очите му потъмняха от желание преди малко. Разбра, че каквото и да се беше случило помежду им, привличането си оставаше все така силно.

— Гладна съм, Куин. — Тя пристъпи боса зад него и обви ръце около кръста му. — Но не искам сандвичи и супа. — Тя се притисна към тялото му.

— Джес — дрезгаво я предупреди Куин, — разбираш ли какво вършиш?

— Да — спокойно отвърна тя.

Той се завъртя и я привлече към себе си.

— Проклетата да си, Джеси, проклетата да си, задето ме караш така да те желая!

Устните му жадно се впиха в нейните, езикът му се движеше ненаситна страст, която заплашваше да я погълне, силните му пръсти притиснаха тила ѝ, за да не ѝ позволи да се изплъзне от изгарящата му целувка.

Стонът, изтръгнал се от устните на Джесика, само разпали страстта на мъжа. Той я вдигна и я отнесе в спалнята. Ръцете му галеха тялото, гърдите ѝ, а удоволствието граничеше с болката. Пръстите ѝ затърсиха копчетата на ризата му и след миг дланите ѝ докоснаха влажната му кожа.

Обсипа с целувки гърдите му и усети как тялото му потръпна. Горещият ѝ дъх се спусна надолу по корема му, докато ръцете ѝ сръчно свалиха панталоните му. Джесика съзнаваше, че го желае отчаяно.

Нежността отстъпи пред ненаситния глад на плътта. Страстта ги влудяваше. Дъхът му изгаряше кожата ѝ, устните и ръцете му бяха навсякъде по тялото ѝ, дразнеха я, докосваха я, хвърляха я във водовъртежа на насладата.

Джесика изследваше с устни стегнатото тяло на Куин, възбудена от потръпването му при нейните докосвания. Неговата страст заплашваше да я погълне. Тя не можеше да разбере какво у него я кара така да полудява, да губи контрол.

Тялото ѝ тръпнеше от екстаза на удоволствието, докато накрая тя извика името му. Този вик изплува сякаш от дълбините на душата ѝ.

Последната мисъл, проблеснала в главата на Куин, бе, че Джесика О'Нийл е неговата жена. Единствено негова. Завинаги.

По-късно Джесика бе долепила буза до гърдите му и се вслушваше в бавно успокояващия се ритъм на сърцето му.

— Ти ще ме убиеш — долетя гласът му.

— Не съжалявам — въздъхна тя. — Не съжалявам за това, което направихме. Обичам да се любя с теб, Куин. — После леко се усмихна. — Всъщност няма друго, което да ми харесва повече. — Пръстите ѝ нервно погалиха гърдите му. — Ти си ми наркотик.

— Не ти ли харесва?

Джесика въздъхна, отпусна се по гръб до него и безцелно зарея поглед към тавана.

— Когато бях малка, целият ми живот се въртеше около семейството. Първо бях дъщерята на Елизабет и Мак, после — съпругата на Брайън, след това — майката на Джил, Малори и Сара. Гледах на себе си само като на част от живота на другите. Сигурно не можеш да ме разбереш. Когато Брайън ме напусна, няхах никаква представа коя точно е Джесика О'Нийл.

— Мисля, че мога да го почувствам.

— Не, Куин, можеш да ми съчувстваш, но не и да го почувстваш — погледна го нежно. — А ти сякаш още от раждането си знаел кой точно си, какво искаш и към какво се стремиш в живота.

Той седна и мускулите му се стегнаха.

— Тук грешиш. Имаш ли представа колко пъти ми се е струвало, че играя роля? Че все още съм мърлявото и бедно момче от Мисури? — Зелените му очи излъчваха леден отблясък. — По дяволите, разбира се, че го чувствам, Джес, но думите не са толкова важни! Обичам те! И това е всичко, което има значение.

— Де да беше така просто — продума тя, все още втрещена в тавана.

— Обичаш ли ме? — неочаквано изрече той.

— Защо непрекъснато ме питаш?

— Трябва да знам, Джесика. Обичаш ли ме или не?

Когато се извърна към Куин, лицето ѝ излъчваше отчаяние. Очите ѝ се замъглиха от сълзи.

Какво искаше този човек? Отдаде му тялото си, сподели най-съкровените си чувства, съмненията и страховете си. Позволи му да нахлуе в живота на дъщерите ѝ — нещо, което се бе заклела да не прави.

А той искаше още и още. Печално си каза, че и той прилича на другите мъже. Защото искаше всичко. Повече, отколкото тя би могла да му даде.

— Попитах те нещо, Джес — тихо напомни той. — И чакам да ми отговориш.

— Защо постъпваш така? — изкрещя тя и изтри сълзите си. — Не ми ли стигаше мъката днес?

Куин затвори очи, не можеше да понесе страданието, което разкривяваше чертите ѝ.

— О, Джес — простена той, а по лицето му се изписа болка. — Не исках да те наранявам. Не исках и двамата така да ни заболи.

Единственото, което Куин желаше сега, бе да я притисне в прегръдките си, да вдъхне уханието на кожата ѝ. А тя да го погали и милувката ѝ да успокои болката му.

Искаше да я люби вечно, да потъне в тялото ѝ, в любовта ѝ. Да я помоли да остане при него, да я увери, че заедно ще могат да разрешат всички проблеми. Но разбираше, че макар да се нуждаеше от него, тя още не беше готова да му се отдаде изцяло.

Тя иска да бъде силна, ядосано си помисли Куин. Никоя жена не бе го разтърсвала така. Джесика не разбираше, че е по-независима, отколкото тайно се надява да бъде. Достатъчно уверена в себе си, за да може да се омъжи за него и да не изгуби тази своя трудно постигната независимост.

— Супата сигурно е извряла — каза той и стана.

Джесика закопня да прокара ръце по силните му рамене, но се въздържа, за да не би той да схване погрешно жеста ѝ.

— Не съм гладна. Поръчай ми такси, ще отида в хотел.

Куин стисна зъби и гневно я прониза с поглед.

— Не се дръж като неразумно дете, нямаш дори дрехи. Тази нощ оставаш тук. Утре Елизабет ще ти донесе да облечеш нещо, а после ние, о, извинявай, ти ще решиш какво да предприемеш.

— Да, така е по-разумно — полугласно изрече тя. — Благодаря, Куин. Много си мил.

Той сви юмруци. Един ден, след като се оженят с Джесика, щеше да поприказва надълго и нашироко с Мак, за да разбере как бе живял той през всичките тези години с нейната майка. Крушата не падаше по-далеч от дървото, а Джесика имаше магарешки инат.

— Не правя това от любезност — изрева той, изгубил търпение. — И ако бях на твое място, Джес, щях да си затворя устата. Готов съм обаче да заключа вратата и да се любя с теб, докато останеш без сили. Може би това ще се окаже единственият начин да те задържа тук, където ти е мястото.

Джесика се стресна от гнева му, но я разтърси и копнежът, който излъчваха очите му. Тя нервно прехапа устни.

Куин изръмжа и прокара пръсти през косата си. Толкова много неща искаше да ѝ каже. Имаше нужда да говори. Да започне с това колко много я обича. И да завърши с обещанието, че любовта му никога няма да угасне.

— По-добре да проверя какво стана с вечерята ти — рече вместо това и излезе от стаята.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ако трябваше с една дума да определи настроението на следващата утрин, Джесика би го нарекла „предпазливо“. И двамата с Куин внимаваха да не подновят снощния спор.

Джесика се обади на Елизабет да ѝ донесе дрехи. За щастие майката бе запазила младежката си фигура, а дъщерята носеше същия номер. После Джесика се обади на момичетата и с облекчение откри, че пожарът не ги е разстроил особено. А оставането при баща им удължаваше непредвидено ваканцията и им даваше възможност да поплуват в новия басейн.

— Трябва да призная, че съм изненадана. Очаквах да се разплачат.

— Децата са много издръжливи.

— За щастие — съгласи се тя.

— Ти как си?

— Сякаш ме е прегазил камион. — Сви рамене Джесика.

Погледът му се плъзна по синината на ръката ѝ, резултат от бурната им любовна нощ.

— Съжалявам.

В очите ѝ за пръв път след вчерашната случка проблеснаха весели искрици.

— Аз пък не съжалявам. Пък и не за това ставаше дума.

— О!

И двамата замълчаха, докато в тишината се усети напрежение.

— Искаш ли няколко страници от днешния вестник? — любезно попита Куин.

Джесика се възползва от подхвърлената възможност.

— Да. Благодаря.

— Какво ще четеш? За разпродажбите ли?

— Бизнес страниците, ако нямаш нищо против. Ужасява ме мисълта, че сега след пожара ще трябва да се купуват дрехи... Освен ако ти не предпочиташ тези страници?

— Не, не, заповядай — подаде ѝ той вестника и се подразни, че продължават да си говорят учтиво и сдържано.

— Благодаря — повтори тя.

— Няма защо.

Джесика се надяваше, че Елизабет ще дойде бързо. Дразнеше я подчертаната любезност на Куин. Чудеше се как ли ще реагира, ако излее кафето си отгоре му.

Куин забеляза, че се е загледала в чашата си.

— Искаш ли още кафе?

— Не, благодаря.

— А да ти притопля това?

— Благодаря, така ми харесва.

— Сигурна ли си?

— Напълно.

— Добре. Ако искаш нещо, кажи.

— Сериозно ли говориш? — внезапно попита тя.

Куин застина с лъжичка, поднесена към устата, после бавно и постави в купичката.

— Разбира се. Какво да ти приготвя? Препечени филийки? Омлет?

— Нищо не ми се яде повече — поклати глава тя.

— Какво искаш тогава?

— Да престанеш да се отнасяш към мен все едно съм гостуваща знаменитост. Започвам да се изнервям, Куин.

— Просто се опитвам всичко да бъде спокойно.

— И мислиш, че е възможно?

— Между нас ли?

Джесика разбра, че въпросът му не се нуждае от отговор и не продума. После видя как потъмняват очите му. Мъжът протегна ръка и обхвана китката ѝ.

— Между нас ли? — повтори и бавно започна да гали дланта ѝ.

Ласката предизвика прилив на топлина, която бавно обля цялото ѝ тяло.

Куин усети ускоряването на пулса ѝ и се усмихна. Джесика неволно прехапа устни и по бузите ѝ плъзна руменина. Когато вдигна поглед, срещна изумрудените очи на мъжа, потъмнели от споделения копнеж.

— О, Джес! — гласът му беше пресипнал. — Между нас нищо не може да бъде спокойно. Когато се караме, борбата е с нокти и зъби. Но когато се любим, сякаш развихряме буря. Не би отрекла това, нали, скъпа?

Джесика дръпна ръка и я скри под масата, за да не види той треперещите ѝ пръсти.

— Не — призна тя. — Чувствам се прекрасно, когато се любим. Неописуемо! Но не можем да прекараме цял живот в леглото, Куин.

— Идеята обаче е интересна.

— По дяволите, Куин! Сега не е време да се държиш като прелъстител.

— Ако греша, можеш да ме поправиш, но ми се струва, че ти игра тази роля снощи.

Прав беше, тайничко призна Джесика. Беше се поддавала на първичния копнеж, който той провокираше в нея с всеки свой жест, поглед, дума или докосване. Когато беше с Куин, чувството я поглъщаше и я лишаваше от разум и воля.

Куин мразеше миговете, в които лицето ѝ сякаш се затваряше и му пречеше да чете мислите ѝ.

— Джесика?

— Спомних си стих на Томас Елиът. Напоследък много ми подхожда.

— Ще го споделиш ли с мен? — тихо попита той.

Джесика подпря лакти на масата и уморено разтри слепоочията си.

— Писал е нещо за ужасната дързост, която се проявява в моментната капитулация.

Куин тихо изруга.

— Защо, дявол да го вземе, поставяш изкуствени прегради помежду ни?

— Защото са истински — остро отвърна тя. — Това, което имаме в леглото, е едно. Друго е да започнем връзка, която ще продължи цял живот.

— Какво знаеш ти за подобни дълготрайни отношения? Ти тръгна към нашата връзка с намерението да изживееш една авантюра. Без обвързване. Без отдаване на другия.

Джесика не очакваше да чуе тези думи. Куин неочаквано се надвеси над нея, хвана я за раменете и безцеремонно я изправи.

— Искаше от мен единствено секс. И ако сега някой трябва се чувства използван, то това съм аз. Признай, не бях ли само сексуално разтоварване за една разведена жена?

Думите му я прободоха като нож. Тя не усети кога му удари плесница, само остана втрещена в ръката си все още върху бузата му.

— Сега по-добре ли се чувстваш? — провлечено попита той, а в гласа му се таеше заплаха.

— Мразя те за това, което ми стори — изсвистя шепотът ѝ. — Мразя те за начина, по който ме принуждаваш да губя самообладание.

Куин си каза, че е сгрешил. Нямаше намерение да се кара с нея. Не искаше да изрича всичко това. Избухването се очакваше.

— Джес — промълви той с надеждата да я успокои, — съжалявам. Ти ме вбеси и затова наговорих тези глупости.

Тя измърмори нещо неразбрано, но отказа да вдигне поглед. Куин приближи до нея и я прегърна, а тя се напрегна от нежното му докосване.

— Мила, ти ме отчая. Непрекъснато объркваш отдаването в леглото с капитулация в живота.

— А не е ли така? — пошепна тя.

— Ако е така, значи и двамата сме в еднакво положение, защото нито аз, нито ти бихме могли да бъдем далеч един от друг отсега нататък.

— Но ти като че ли успя през последните три седмици — упрекна го тя. — Между другото, как беше в Мексико?

— Мексико? — недоумяващо повтори той. — Защо реши, че съм бил в Мексико?

А може и да не е бил там с Памела Стюарт. Вълна на облекчение се надигна в душата ѝ, но Джесика побърза да си припомни, че това не променя нещата. И само сви рамене.

— Бях във Финикс с Кийт.

— Но не ми се обади.

— Исках. Сигурно по сто пъти на ден хващах слушалката, но се страхувах, че няма да пожелаеш да ме изслушаш... Щях да полудея, Джес, толкова ми липсваше. Това нищо ли не означава за теб?

— Означава единствено, че приличаме на Такърови. Не можем един без друг, но и заедно ни е трудно да живеем. За теб не знам, но аз не мога да продължа по този начин. Повече няма да се виждаме, Куин.

Болка се изписа на лицето му, но гласът му остана спокоен. Мъжът напрегнато се взираше в лицето ѝ, когато каза:

— Този разговор ми е познат. Но трябва да си сигурна, че наистина го искаш, Джесика — тихо я предупреди той. — Защото не желая повече да бъда отхвърлян.

Джесика се втренчи в Куин, докато бавно възприемаше думите му. Какво беше направила? Не постъпваше ли и тя като Брайън? Дали не беше взела това, което ѝ бе предложил той, а сега му обръщаше гръб и си отиваше от него? О, господи, защо всичко така се обърка?

Куин наблюдаваше смяната на чувствата по лицето ѝ. Първо объркване, после съмнение, а след това внезапно прозрение, което я накара да потръпне в обятията му. Той я остави да се отпусне немощно на стола.

В този миг тишината бе прорязана от звън. Куин грубо изруга. Не искаше да остави проблема нерешен и остана на мястото си, стиснал устни. Звънецът пак проехтя. После се чу отново.

— По-добре отвори — в гласа на Джесика се долови примирение. — Който и да е, няма да си тръгне.

— Отношенията ни са много по-важни.

Пак се звънна. Джесика въздъхна.

— И без това е невъзможно да разговаряме при този шум. Иди да отвориш, Куин.

Куин изруга и гневно отвори вратата. Но се наложи да преглътне следващите си думи, когато видя на прага Елизабет с червен куфар в ръка.

— Вече реших, че сте излезли — каза тя, а усмивката ѝ помръкна, щом възрастната жена забеляза напрегнатото изражение на Куин. — По-добре поемете това, а аз си тръгвам — побърза да добави тя.

Чула гласа на майка си, Джесика изпита съжаление и облекчение едновременно.

— Мамо? Няма нужда да тръгваш.

— Куин? — Съчувствено го погледна Елизабет.

Той сви рамене и пое куфара от ръцете ѝ.

— По дяволите, бездруго доникъде нямаше да стигнем. Можеш да влезеш.

Елизабет прегърна дъщеря си и установи, че и Джесика изглежда зле, но положението на Куин бе по-лошо.

— Донесох ти дрехи — ненужно обясни тя. — Как си?

— По-добре.

Елизабет се огледа.

— Говорих тази сутрин с Брайън. Той щял да заминава някъде за две-три седмици, но Дирдри е съгласна децата да останат при нея.

— Няма да стане — заяви Джесика и скръсти ръце.

Елизабет разбиращо кимна.

— И аз му казах, че вероятно следобед ще ги вземеш. И понеже виждам, че при Куин няма достатъчно място за всички, защо не ги доведеш при нас?

Джесика усещаше ледения поглед на Куин. Никога не беше го виждала така ядосан. Насочи вниманието си обратно към Елизабет.

— Благодаря ти, но текай последните им седмици в училище, а вие с татко живеете на другия край на града. Застрахователната компания ще плати разноските за хотел, докато се построи отново къщата.

— Но аз мислех, че ти оставаш тук? — объркано рече майка ѝ.

— Никога не е имала такова намерение — саркастично се намеси Куин.

Елизабет погледна дъщеря си, после Куин, накрая отново отмести очи към Джесика.

— Ясно — тихо каза тя. — Добре тогава, скъпа, защо не се облечеш и аз ще те откарам до Мил Вали?

— Благодаря — отвърна Джесика, нетърпелива да избяга от погледа на Куин. Мъжът ѝ подаде куфара. Пръстите им пламнаха при неволното докосване, но очите на Куин останаха безизразни. Излизайки от стаята, Джесика си помисли, че прилича на рак, който се скрива в пясъка.

Десет минути по-късно тя застана на вратата и затърси подходящи думи да се сбогува. Изражението на Куин бе непроницаемо. Гърлото ѝ се стегна.

— Ами, благодаря ти — тихо каза тя. — За всичко.

— Беше ми приятно — учтиво отвърна той, а после остро добави: — Всичко.

Джесика и Куин изпитателно се погледнаха, всеки изчакваше другия. Когато болката стана нетърпима, младата жена се извърна и излезе от апартамента.

По пътя Елизабет не продума и Джесика се почувства неизразимо благодарна за това. Тя не откъсваше очи от неравния бряг, а в мислите ѝ бе Куин — застанал неподвижно в коридора, на лицето му бе изписана болка, ръцете бяха напъхани дълбоко в джобовете. Джесика знаеше, че този образ ще я преследва до края на живота ѝ.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Първите пет дни децата приемаха живота в хотела като на шега. После започнаха непрестанно да се оплакват от липсата на възможност за уединение, от малкия портативен хладилник и от необходимостта да слушат музика по-тихо. Джесика бе благодарна, че лятната ваканция приближава. Освен това не след дълго родителите ѝ заминаваха на пътешествието, а тя и момичетата щяха да се преместят в тяхната къща. Едно от предимствата на хотела беше обслужването по стаите. Джесика пиеше сутрешното си кафе, когато Джил приближи и нерешително попита:

— Мамо? Нали не си забравила за следващата сряда?

— Как мога да забравя деня, в който дъщеря ми получава дипломата си?

— Баба и дядо също ще присъстват — подхвърли Джил.

— Знам — измърмори Джесика, усетила, че предстои да чуе още нещо.

— Искам да поканя и Куин — подхвърли Джил и с това потвърди подозрението на майка си.

Джесика бавно постави чашата върху малката чинийка.

— Не мисля, че идеята е добра, миличка.

— Аз пък не мисля, че е честно — пламна Джил. — Само за щото си била твърде глупава да скъсаш с него, ние сега трябва да страдаме.

— Джил, моите отношения с Куин не ти влизат в работата — заяви Джесика и стана.

— Напротив!

Джесика учудено изгледа дъщеря си. Преди да успее да отговори, в стаята влезе Малори.

— Джил е права — намеси се и тя. — Ако ти не обичаш Куин, ние го обичаме. А не сме го виждали от сто години!

Джесика изтръпна от обвинението в тона на дъщерите си. Сара също се беше появила и сега мълчаливо наблюдаваше.

— Какво става? — сухо попита Джесика. — Като че ли ми дължите обяснение?

Най-малката ѝ дъщеря изрече тихо, но уверено:

— Той ни липсва, мамо.

— Много ни липсва — повтори Малори.

— Страшно много — потвърди Джил. — Наистина искам да дойде на тържеството ми, мамо. Моля те!

— Какво те кара да мислиш, че ще се съгласи?

— Ще дойде, ако ти го помолиш — каза Джил и личицето ѝ грейна.

— Защо смяташ, че имам влияние над него?

— Той те обича — обади се Сара.

— Ти експерт ли се явяваш? — не издържа Джесика. Разговорът ставаше все по-болезнен.

— Той те помоли да се омъжиш за него — припомни ѝ Джил.

— Това беше преди няколко седмици — възрази Джесика. И започна да събира мръсните чинии от закуската.

— Е, и какво от това? — Малори не смяташе да я остави да се измъкне така лесно.

Джесика сви рамене и се престори на безразлична.

— Хората се променят.

— Както се променихте ти и татко ли? — попита Сара, а челцето ѝ се сбърчи.

Джесика не можеше да лъже. Винаги се бе опитвала да бъде честна с дъщерите си.

— Не, с Куин е по-различно — призна тя. — Все още много го обичам, но... Сложно е. Двамата искаме различни неща от живота. — Джесика опита да се усмихне. — Това е доста неприятен разговор за ранна утрин. Сега побързайте, защото ще закъснеете за училище.

— Тръгваме — каза Джил.

Джесика не се изненада, когато на вратата Сара се обърна.

— Мамо? — прошепна тя, в сините ѝ очи се четеше тъга.

— Кажй.

— Ти обичаш ли Куин?

— Да — без колебание отвърна Джесика.

— Тогава защо просто не му го кажеш? — учуди се Сара. — Обзалагам се, че той още иска да се ожени за теб.

— Не е толкова лесно, миличка — поклати глава Джесика. — Бракът е нещо доста по-сериозно от любовта между двама души.

Момичетата излязоха, но докато вървяха към асансьора, Джесика успя да долови искреното възклицание на Малори:

— Господи, ако възрастните живеят така, не искам никога да порасна.

— Не ставай глупава. Не можеш винаги да бъдеш дете — възрази Джил.

— А Питър Пан как може? — намеси се Сара.

— Питър Пан е една тъпа приказка — присмя се Джил. — И двете сте скучни като мама.

Макар това определение да не беше ласкателно, Джесика се зарадва на препирнята на момичетата. Това поне бе нормалното им държание.

Колко безпроблемно звучеше всичко в техните уста, мислеше си Джесика, докато приготвяше чантата си. Двама души се влюбват, оженват се и завинаги заживяват щастливо. Добре щеше да бъде, ако бе истина. Но тя знаеше, че не всеки брак е прекрасен. Все съществуваха някои Силвия и Кийт Такър.

Джесика не се учуди, когато Такърови се събраха отново, но се запита докога ли ще продължат така. Силвия се обади, каза ѝ, че е чудесен адвокат и обеща непременно и следващия път да се обърне към нея.

Тогава Джесика реши, че моментът е подходящ да напусне фирмата. Прие предложението на районния съдия и бе изненадана, когато Джордж Бенингтън не само опита да я задържи, но ѝ предложи и повишение.

Джесика бе поласкана от факта, че оценяват качествата ѝ като адвокат, но напусна. Искаше ѝ се нещо ново, а районният съд предлагаше доста предизвикателства.

За пръв път от толкова време Джесика гледаше с надежда в бъдещето. Помисли си дори, че ще успее да преодолее болката по Куин Мастърсън. Когато на другия ден влезе в офиса си, на бюрото лежеше вестник, отворен на светската хроника. Погледът на Джесика бе привлечен от огромно заглавие и познато лице.

„Известна личност, впримчена в обещание за брак“

Докато се взираше в изящните черти на Памела Стюарт, по гърба ѝ полазиха ледени тръпки. Написаното потвърди страховете ѝ. Памела не само обявяваше годеща си с Куин, но вече бяха определили и дата за сватбата след една седмица.

— Той е на път да направи огромна грешка — изрече Джесика.
— Тя не е за него. Само ще го накара да страда.

А ти какво си мислиш, че направи, пошепна ѝ вътрешен глас.

— Това, което бе необходимо и за двама ни.

Страхуваше се, притисна я гласът. Мислеше само за себе си.

— А какво стана, когато цял живот мислех за другите? Можеш ли честно да сравниш Куин с Брайън?

— Не е там въпросът — разгорещено изрече Джесика и изведнъж се смути, когато на прага се показа Ванеса.

— Джесика? — колебливо попита тя. — Сама ли си? Стори ми се, че говориш с някого.

— Със себе си. Което означава, че напускам тъкмо навреме. Не е ли това първият признак на лудостта?

— И понеже спомена напускането, отбих се да ти пожелаая успех в новото начинание. Очаква те голяма промяна.

— Точно на това се надявам.

Ванеса хвърли поглед към вестника.

— Виждам, че си прочела новината.

Чак сега Джесика разбра как се бе озовал този вестник на бюрото ѝ.

— За Памела и Куин ли?

— Опитвах се да те предупредя. Но ти отказваше да чуеш.

В успокоителния тон на Ванеса се долавяха победоносни нотки и Джесика се почуди как бе смятала тази жена за своя приятелка. От самото начало Ванеса непрекъснато сипеше злословия за Куин и се мъчеше да я убеди, че този мъж е истински негодник.

Джесика любопитно изгледа Ванеса.

— Откога работиш тук?

— От векове. Понякога си мисля, че тук съм прекарала половината от живота си.

Половината от живота ѝ? Тя бе малко по-възрастна от Джесика. И доколкото Джесика си спомняше, Ванеса не бе работила на друго място. Изведнъж мозайката започна да се подрежда.

— Да сте работили заедно с Куин?

За миг в очите на Ванеса проблесна нещо, което не убегна от внимателния поглед на Джесика.

— Да, струва ми се — отвърна Ванеса и приглади несъществуващи гънки по копринения си костюм.

Все още я боли, реши Джесика, доловила горчивата нотка в гласа ѝ. Години наред е носила това разочарование, дори не е имала връзка с друг мъж. Джесика неволно сравни положението ѝ със своето собствено и приликата не ѝ беше приятна.

— Куин ми спомена, че много внимателно е планирал живота си — осмели се да подхвърли Джесика.

— Да, възнамеряваше да стане съдружник на четирийсет — горчивина потвърди Ванеса. — И чак след това смяташе да се ожени.

— Доколкото го познавам, сега е на път да реализира тези свои планове.

Очите на Ванеса студено проблеснаха.

— Не може да му се отрече — призна тя. — Но ние, жените, инати мислим, че сме способни да накараме един мъж да промени решението си. И да ни заобича повече от всичко на света — смехът ѝ прозвуча горчиво. — Но Куин Мастърсън обича най-много себе си. — Тя кимна към вестника. — Както виждаш, придържа се към целта си.

Да, помисли си Джесика. Но този път Куин ще сгреша. Толкова много ще сгреша.

— Ванеса, извини ме, но трябва да си събера нещата.

Жената сви рамене.

— Разбира се. И късмет на новата работа. Ще имаш нужда от това.

Джесика схвана скрития смисъл на пожеланието ѝ. Разсеяно ѝ благодари и зарея поглед през прозореца, замислена за предстоящата сватба на Куин.

По-късно се върна в хотела и се помъчи да прогони образа на Куин от съзнанието си, но не успя. Момичетата щяха да спят при Елизабет и Мак тази вечер, така че Джесика оставаше сама със своите спомени.

Младата жена влезе в една от спалните да потърси видеокасетата на Малори. Не след дълго седеше в затъмнената стая пред телевизора и гледаше как заедно с филмчето пред очите ѝ преминават сцени от собствения ѝ живот.

Въпреки предупреждението на майка си, Малори не бе изтрила момента, когато Джесика се беше препънала в багажа на Елизабет и бе паднала, опитвайки се да вдигне телефона. Едва ли бе предположила тогава как онова обаждане на Силвия Такър ще промени живота ѝ.

Макар целта на Малори да бе създаването на филм за семейството, Куин твърде често се появяваше на екрана. И защо не, помисли си Джесика, а сърцето ѝ се сви от болка. С такава удивителна лекота бе успял да стане част от живота им. Понякога ѝ се струваше, че присъствието му в техния дом е било по-естествено дори от това на Брайън.

Сърцето ѝ спря, когато дойде ред на сцената в кухнята онази сутрин, когато Куин неочаквано бе обявил, че ще се ожени. Сега, когато наблюдаваше внимателно, Джесика забеляза как въпреки ироничното му изражение, пръстите му така здраво стискаха чашата кафе, че бяха побелели от напрежение.

А по собственото си лице тя прочете не раздражение, а истински страх.

Плашеше ли я бракът? Отдаването на другия? Дали желанието ѝ да бъде независима не прикриваше чувството ѝ за несигурност? И не беше ли отблъснала Куин само заради съмнението си, че не ще успее да го задържи? Ако всичко това беше вярно, то тя бе постъпила безкрайно несправедливо. Куин Мастърсън не би могъл да изневери на съпругата си и това бе така сигурно, както неспособността на Брайън да ѝ остане верен.

Джесика не забеляза кога свърши филмчето. Тя крачеше из стаята и размишляваше върху поведението си през последните няколко месеца. Беше я притеснявала възможността Куин да надделее в отношенията им. Но истината бе, че винаги тя бе владяла положението, колкото и късно да го осъзнаваше. Тя беше настоявала да се налагат някои ограничения, тя бе издигала бариери пред чувствата им.

И въпреки всичко се бе влюбила. Обичаше Куин, той също я обичаше. Но какъв беше нейният отговор на тези чувства? Никакъв. О,

Джесика повече от всичко желаше да бъде с него. Но само ако тя определяше условията. И когато накрая Куин се бе противопоставил и бе пожелал повече, тя го беше отблъснала.

И все пак Куин бе до нея винаги, когато ѝ беше нужен. Отворил сърцето си, той не искаше нищо в замяна. А тя? Тя му беше захлопнала вратата.

— Господи — простена Джесика. — Джил беше права. Държала съм се като абсолютна глупачка.

Всичко, което Куин беше направил, доказваше нежеланието му да налага волята си. Особено над човек, когото обича. Бракът с него би бил съюз на двама души, които споделят уважение един към друг. И любов. Джесика осъзнаваше, че точно за това бе копняла цял живот. Но, заслепена, бе проиграла своя шанс.

Едно беше ясно. Куин нямаше да допусне отново да бъде наранен. И ако Джесика желаше да поднови връзката им, първата стъпка трябваше да бъде нейна.

Тя вдигна телефона и набра номера в апартамента му. Чакаше, а нервите ѝ се опъваха до скъсване. Никой не отговори, Джесика опита пак. И пак. Отново никой. Тя бавно изпусна слушалката.

До два часа през нощта тя не се отказа да го търси. Накрая разбра, че той сигурно няма намерение да се прибере. Къде ли беше? Сигурно с Памела? И в този миг лежеше в прегръдките ѝ върху копринените чаршафи в луксозно обзаведена спалня? Тази мисъл бе ужасяваща.

— Все едно — изрече решително Джесика и се отпусна върху леглото. — И без това е по-добре да отида сама. Телефоните са отвратително безлични.

И най-сетне заспа, отказвайки да изостави своята надежда.

На другата сутрин Джесика се събуди рано, изпълнена с решителност. Поръча кафе и веднага позвъни на Елизабет.

— Мамо, имам нужда от помощта ти. Би ли задържала момичетата и тази нощ при теб?

— Разбира се, скъпа — без колебание се съгласи Елизабет. — Да не си болна?

— Не. Но трябва да свърша нещо важно и ако всичко тръгне добре, няма да се прибера вкъщи довечера.

— Отиваш при Куин.

Проницателността на Елизабет изобщо не я изненада. Сигурно и тя бе прочела клюката във вчерашния вестник.

— Да.

— Браво, мамо — чу се веселият вик на Джил. — Отдавна трябваше да го направиш.

— Джил, много невъзпитано е да подслушваш — скара ѝ се Елизабет, но не издържа и се разсмя.

— Джеси? — прозвуча и гласът на баща ѝ. — Не се тревожи за нищо. Ако Куин не те приеме, ще ме види с пушката в кабинета си. — И той гърлено се разсмя.

— Ти никога не си имал пушка — възрази Джесика.

— Да, ама Куин Мастърсън не знае. Пък и аз на всяка цена съм решен да видя дъщеря си подходящо омъжена, преди да отплавам на моето пътешествие. — И Мак замълча, докато внимателно подбираше следващите си думи. — Ще се чувствам по-добре, ако знам, че един добър мъж се грижи за теб, докато отсъствам.

— Обичам те, татко — тихо каза тя и затвори.

Джесика се изкъпа и облече за секунди. Не искаше да мисли как би приел Куин новото ѝ нахлуване в живота му, за да не изгуби решителността си. Докато се возеше в таксито към офиса му, се молеше да не е вече твърде късно.

Секретарката отказа да я пусне вътре без предварително уговорена среща. Джесика не обърна внимание на протестите ѝ и влезе.

Куин бе с гръб към вратата и диктуваше делово писмо, загледан през прозореца.

— „В заключение, ако имате някакви въпроси, можете да се свържете лично с мен. С уважение, и така нататък.“ Бихте ли го прочели, госпожо Йънг?

Стенографката не отвърна, втренчила поглед в току-що появилата се Джесика.

— Госпожо Йънг? — повтори Куин и бавно се обърна.

Щом видя Джесика, лицето му придоби непроницаемо изражение.

— Благодаря, госпожо Йънг, това е всичко за днес — каза той, като не откъсваше очи от Джесика. — И, моля, предайте на Сюзан да не ме свързва с никого по телефона.

— Да, господине. — Жената бързо се изправи и излезе от кабинета.

Куин подпря лакти на бюрото си. Джесика го погледна с надеждата да открие нещо в очите му, някакъв знак, че все още я обича. Не видя нищо, но не бе дошла тук, за да се откаже при първото препятствие.

— Джесика? Защо си тук?

Тя погледна през прозореца към залива. Голдън Гейт проблясваше на ярката слънчева светлина в ранното юнско утро. И реши да започне без предисловия.

— Снощи те търсих. Нямахте те у вас.

— Имах среща в Сакраменто, която продължи до късно. Останах да спя там.

Мълчанието отново се настани между тях. След миг Джесика пое дълбоко дъх и изрече:

— Тук съм, за да те спася.

— Да ме спасиш? — изненада се Куин.

Тя кимна и обясни:

— От най-голямата грешка в живота ти.

— Разбирам. Но все пак ще ми обясниш ли по-подробно какво точно имаш предвид.

— Не можеш да се ожениш за Памела Стюарт. — Цялото й тяло излъчваше напрежение. — Знам за великия ти план. Но не можеш да се ожениш само защото си навършил четирийсет, Куин! Това не е основателна причина.

— А коя причина е основателна за един брак, Джес? — тихо попита той.

— Любовта — без колебание отвърна младата жена.

Той разсеяно въртеше златната писалка между пръстите си, а Джесика изгаряше от нетърпение да чуе отговора му.

— И какво те кара да мислиш, че не обичам Пам?

— Увереността, че обичаш мен. — Предизвикателно проблеснаха сините й очи.

— Джес, не можеш вечно да държиш факлата, защото като догори, ще опари и пръстите ти.

— И аз те обичам.

Изречението му не се промени. Стори й се, че за миг нещо проблесна в очите му, но изчезна твърде бързо, за да успее да определи.

— Ясно. И кога стигна до този извод?

— Мисля, че се влюбих в теб още първата вечер, когато се срещнахме — призна тя. — Но се уверих след първата нощ, която прекарахме заедно.

Джесика не можеше да предвиди реакцията му, но тайничко се надяваше, че признанието й ще го развълнува. Вместо това, той гневно захвърли писалката си, която се удари в лъскавата повърхност на бюрото и тупна върху дебелия килим.

Двамата проследиха летежа й, после Куин се обърна към Джесика все още с каменно изражение. Тя бе принудена да приеме неприятния факт, че е закъсняла с признанието си.

— По дяволите, Джеси О'Нийл! — изръмжа Куин и дъхът му изсвистя през зъбите. — Защо не ми каза досега? Защо ме накара да страдам през изминалите седмици?

— Страхувах се.

— От мен? — недоумяващо попита той. — Аз още в началото ти обясних какво изпитвам към теб. Как можа да допуснеш, че ще ти сторя нещо лошо?

— Но щеше да се ожениш за Памела Стюарт — почувства се длъжна да му припомни Джесика и смело вирна брадичка. — Това нямаше ли да ми причини болка?

Той тихо изруга.

— Толкова глупава можеш да бъдеш понякога. Какво, по дяволите, да правя с теб?

Сега или никога. Поставила чувствата си към Куин пред гордостта, Джесика бавно се изправи, заобиколи бюрото и смело седна на коленете на мъжа. Окуражена от факта, че Куин не я отблъсна, тя обви ръце около врата му.

— Ако приемаш предложения, намират ми се едно-две — пошепна тя и нежно захапа ухото му. — Куин, ожени се за мен.

Той се замисли, сякаш му бе особено трудно да вземе решение.

Сърцето на Джесика блъскаше в гърдите ѝ. Тя помахаша ръка пред очите на мъжа.

— Куин?

Той разтърси глава, сякаш се свестяваше.

— Извинявай, Джес. Никога досега не бях получавал такова предложение.

Очакването я влудяваше. Ако така се чувстваха и мъжете, които отправят предложение за женитба, учудващо бе как толкова поколения още крепяха брака като институция?

— Е? — настоя тя, нетърпелива да чуе отговора му.

Широка усмивка озари лицето му.

— Мила, мислех, че никога няма да го поискаш.

Устните им се сляха в дълга целувка. Най-сетне Куин се отдръпна.

— Благодаря ти, Пам — несъзнателно измърмори той и Джесика подскочи. — Не е това, което си мислиш — побърза я успокои Куин.

— Надявам се да имаш подходящо обяснение — отвърна покойно Джесика, вече сигурна, че той обича нея, а не Памела.

— Наистина искам да се оженя за теб, Джес. Искам го още от мига, в който те видях на входа на балната зала да се открояваш като ягодов сладолед с онзи твой розов анцуг. — Куин видя как очите ѝ весело проблеснаха при спомена за онази нощ. И продължи: — Трябва да разбереш колко бях отчаян. Полудявах, когато не те държах в прегръдките си, когато не беше в леглото и... Но най-много исках да споделя с теб живота си.

Най-сетне Джесика разбра и учудено погледна Куин.

— Памела го измисли, нали? Тя изигра ролята, която ти бе играл за нея през всичките тези години. Значи е било номер!

— Да — призна той. — Не исках да те нараня, Джес. Само исках да разбереш, че сме родени един за друг.

— И откъде беше толкова сигурен, че ще видя вестника? Аз не чета светската хроника.

— Сигурен бях, че Ванеса няма да пропусне възможността ти го покаже. Не съм сред любимците ѝ.

— Но някога си бил.

— Нищо не съм ѝ обещавал. Още в началото я предупредих за плановете си. Тогава нямах намерение да се оженя.

— Значи имам късмет, че те срещнах, след като навърши четирийсет — тъжно заяви Джесика.

— Повярвай ми, Джес, ако имах щастието да те срещна тогава, всичките ми добри намерения щяха да отидат на вятъра. — В очите му се четеше обич.

— Наистина ли? — Тя прокара пръсти по бузата му.

— Наистина — отвърна той и нежно целуна връхчетата на пръстите ѝ. — Ние сме родени един за друг, скъпа, а времето няма нищо общо е това.

— Куин, какво щеше да направиш, ако не бях дошла днес?

— Щях да ти дам двацет и четири часа, после щях да те отвлека и да те държа като заложница в леглото си, докато се съгласиш да се омъжиш за мен.

— Но аз вече се съгласих. Всъщност аз направих и предложението.

Куин знаеше колко усилия ѝ бе струвало да пренебрегне гордостта си. Никога не я бе обичал по-силно, както в този миг.

— И все пак идеята ми не беше лоша. Особено ми харесва моментът с отвличането като заложница в леглото ми. Всъщност какво е наказанието за похитителя?

— Това е сериозно престъпление, Куин. От петдесет години до живот, бих казала. Най-малко.

В отговор Куин се усмихна, а около искрящите му зелени очи се появиха онези бръчици, които не излизаха от съзнанието на Джесика, докато двамата бяха разделени.

— От петдесет години до живот — съгласи се той и впи устни в нейните. — Най-малко!

ОБИЧАЙ БЛИЖНИЯ СИ

ПЪРВА ГЛАВА

Най-после го беше направила! Доктор Лоръл Брайтън, бивша госпожа Джефри Брайтън, беше приключила с преместването от Сиатъл, Вашингтон във Финикс, Аризона без сериозни проблеми. Семейството ѝ се състоеше от четиригодишна сиамска котка, седемгодишен син и тя самата.

По пътя се наложи да спре непредвидено в Индео, Калифорния и Лоръл пристигна във Финикс два дни след багажа си. Празниците по случай Деня на ветераните само усложниха нещата. Все пак тя успя да уреди доставянето на мебелите у дома ѝ. Не би могла да си представи, че когато утре отиде на работа в Медицинската спортна клиника във Финикс, ще трябва да мисли и за багажа си, складиран някъде в града. Фирмата за комунални услуги се беше оказала по-малко отзивчива и все още не бяха ѝ пуснали нито водата, нито електричеството.

Добре, че поне носачите вече привършваха с работата си. В камиона беше останало единствено пианото. Тя погледна към помладия от мъжете. Беше се навел и опипваше въжето, с което старинния инструмент беше завързан към платформата.

— Това антика ли е?

— Не, просто с много старо — отвърна тя.

— Баба ми има подобно. Сложила е отгоре му дантелена покривка и го с отрупала със снимки на роднини.

— Аз също държа снимки върху моето.

Всъщност, върху пианото ѝ стояха само снимките на Дани.

— Предполагам, всеки, който има пиано, прави така — безгрижно каза мъжът и хвърли поглед назад. — Готов ли си, Майк?

Човекът от другия край на пианото изсумтя нещо и инструментът бавно се плъзна по рампата. Лоръл въздъхна облекчено и сложи голям кръст върху списъка в ръката си.

В този момент иззад ъгъла се появи момче, високо около метър и двадесет. Огромни очила за плуване закриваха лицето му. Дълги черни плавници плющяха шумно по тротоара.

— Готов съм за басейна, мамо!

Лоръл се огледа наоколо.

— Къде е Съси, Дани? Нали трябваше да я наглеждаш?

Въпросът ѝ беше прекъснат от пронизително мяукане, съпроводено от кучешки лай.

— Дани, хвани я!

Предупреждението дойде твърде късно. Нещо кафеникаво се шмугна в краката на Лоръл, следвано по петите от голяма космата топка с цвят на карамел. Животното се блъсна в Лоръл и тя политна към земята. Просната върху напечения тротоар, тя безпомощно наблюдаваше какво става. Изплашената сиамска котка скочи и се приземи грациозно върху пианото. Кучето беше по-бавно от нея, но изненаданият носач не успя да се отдръпне навреме и се строполи на земята, като сипеше проклетия. Пианото се хлъзна и продължи надолу по тротоара, приближавайки застрашително едно черно ферари, паркирано до бордюра.

— Мамо, ще се блъсне в колата!

— Разбира се, че няма! Ще спре в онази издатина на асфалта — увери Лоръл сина си, скочи и хукна след пианото.

Ругатните на младия носач още се чуваха, заглушавани на моменти от мяукане и лай. Лоръл почти беше застигнала пианото, когато то се блъсна в издатината. Съси изхвърча и падна върху покрива на спортната кола.

Противно на очакванията издатината не спря пианото, а само забави за миг неизбежния сблъсък. Чу се металически звън, придружен от пращане на чупещо се дърво. Лоръл застина с протегнати напред ръце и се втренчи в махагоновата купчина, в която се беше превърнало любимото ѝ пиано.

— Какво става тук? Да не е започнала трета световна война?

Резкият глас накара Лоръл да се обърне. Към нея крачеше ядосан мъж с отрязани над коленете избелели джинси. Светлата му коса беше разрошена, а изражението му не вещаеше нищо добро.

— Какво си мислите, че правите?

Преди Лоръл да отговори, погледът на непознатия се спря върху смачканата броня на ферарито.

— По дяволите!

Той зарови пръсти в косата си и вдигна зелените си очи към небето.

— Нима вчерашният мач не ми беше достатъчен? Трябваше ли на всичкото отгоре да ми се случи и това?

Мъжът коленичи и прокара пръсти по изкривената ламарина.

— Защо от цял Финикс точно на мен се паднаха за съседи Лаурел и Харди?!

— Лоръл и Дани — уточни Лоръл.

Той вдигна очи озадачено.

— Моля?

— Лоръл Брайтън. — Протегна ръка тя в знак на помирение. — А това е синът ми Дани.

— Имате син! Вие?!

За първи път, откакто се беше появил с гръм и трясък на сцената, той погледна Лоръл с интерес. Тя действително не беше момиче, както му се бе сторило в началото. Погледът му преценяващо я измери от глава до пети, проследявайки всяка извивка на тялото ѝ. Да, това приятно разрошено създание бе жена, макар и твърде слаба за неговия вкус.

Пациентите, с които Лоръл беше работила досега, бяха предимно професионални атлети във върхова физическа форма. Този мъж обаче беше различен. Всичко в него — от предизвикателната стойка до мускулестото загоряло тяло, излъчваше груба първична мъжественост.

Погледът на мъжа се пренесе върху Дани. Момчето беше успяло да улови котката и сега я притискаше към гърдите си. Зад стъклата на плувните очила очите му приличаха на огромни сини езера.

— Значи дребосъкът от „Синята Лагуна“ е ваш?! Не изглеждате толкова зряла. Да не би да са ви омъжили още като момиче.

— Дребосъкът е седемгодишно момче. Освен това не мисля, това е ваша работа кога съм се омъжила.

Той се усмихна иронично.

— Извинете, но просто ми е трудно да повярвам, че възрастен човек може да се държи така безотговорно. Заради спокойствието в квартала ми се ще да вярвам, че съпругът ви ще ви държи здраво вързана.

— Може би ще искате и да ви се извиня?

— Разбира се, че ще ми се извините. И не само това. Не смятате ли, че трябва да ми кажете какво смятате да направите по ремонта на колата ми?

Той скръсти ръце и я изгледа високомерно.

Колкото и да беше ядосана от грубото му отношение, Лоръл не можеше да не признае, че нейното пиано наистина се беше блъснало в колата му. Може би застраховката по пианото щеше да покрие разходите по ремонта. Тя тъкмо смяташе да му каже това, когато голямо златисто куче се втурна с радостен лай към тях, весело размахвайки опашка.

— Значи това животно е ваше?

Тя се втренчи в мъжа и разсеяно потупа звяра по главата.

— Това животно е златист ретривиер. И наистина е мое.

Лоръл премести поглед върху купчината дървесина и жици, която смътно напомняше любимото ѝ пиано. Защо да плаща на този човек за поправката на колата му, когато всъщност неговият звяр беше в дъното на цялата злополучна история?

— Мисля, че грешите. В действителност въпросът е какво смятате да направите вие, за да възстановите моето пиано?

— Госпожо, вие сте не просто заплаха за квартала. Вие сте абсолютно побъркана! Защо трябва аз да правя нещо за пианото ви? Моята кола кротко си стоеше до бордюра, когато нашият очукан стар сандък връхлетя върху нея.

— След като вашето чудовище нападна Съси.

— Съси?

— Котката ми.

Погледът му се стрелна към Съси.

— Мразя котките!

В отговор Съси изфуча.

— В такъв случай сте квит. Тя също не ви харесва — отвърна Лоръл. Знаеше, че се държи детински. Дани ги наблюдаваше с нескрит интерес, явно изненадан от странното ѝ поведение.

— Хайде, госпожо! За малко да разбийете сърцето ми! — саркастично поде той.

— Невъзможно! Вие нямате такава.

Внезапно единият от носачите се провикна:

— Хей, аз те познавам! Ти си Ник Макгроу, нали? Гледах мача вчера и не мога да си обясня защо вестниците вдигат толкова шум около Морган! Според мен ти си човекът, на който се крепи „Сандърбърдс“.

За учудване на Лоръл враждебността на мъжа се изпари и върху лицето му се появи сърдечна усмивка. Другият носач се намеси:

— Дявол да го вземе, наистина съжаляваме за инцидента, Ник! Пианото просто се изплъзна от ръцете ни. Не се притеснявай, фирмата ще се погрижи за колата ти.

Лоръл се смая, когато Ник махна безгрижно с ръка.

— Няма нищо. Случва се понякога. Не е голяма работа. Не трябваше да паркирам на улицата, но снощи имахме парти. Така и не се наках да прибера колата в двора.

Според Лоръл, снощи той едва ли се е държал на краката си, а да кара кола направо е било невъзможно.

— Надявам се, че не сме те събудили, Ник. Трябваше да започнем рано заради жегата. Човек трудно може да повярва, че вече е ноември.

Ник ядосано погледна към ферарито и едва се сдържа да не ги прати по дяволите, но се сети, че не трябва да отблъсква двама от малкото останали му верни почитатели.

— Трябва да тръгваме — продължи Майк. — Утре сутринта шефът ще ти се обади за колата.

— Чудесно.

— Госпожо, ние тръгваме. Бихте ли се подписали тук?

— А какво ще стане с пианото ми?

— Не се притеснявайте, застраховано е. Когато подписахте договора в Сиатъл, платихте такса и за застраховка.

Лоръл въздъхна и разписа бланката.

— Ще ви бъдат изплатени по шестдесет цента на килограм — подхвърли Майк и се отпрати към камиона.

— Какво?

— Това ще бъде сумата, която ще получите по застрахователната полица. Чекът ще пристигне след около шест седмици. Приятно настаняване в новата къща, госпожо.

Майк запали мотора.

— Но това е абсурдно! Шестдесет цента на килограм!

В отговор камионът избръмча и потегли. Лоръл се обърна към Ник Макгроу. Беше изтощена и възмутена.

— Значи, независимо че вашето куче причини всички неприятности, те ви се подмазват и поемат вината върху себе си. А за мен остава някакво мизерно обезщетение от шестдесет цента на килограм?!
— Много просто. Аз съм звезда.

Последното беше вярно. Ник Макгроу, защитникът на отбора по ръग्би на Финикс, беше един от най-добрите играчи в страната. Лоръл беше чела във вестниците за контузията, която го беше изкарала от строя за цяла година, и се запита дали той наистина смята да пренебрегне съветите на медицинските експерти и да се върне на терена за новия сезон.

— Разбирам. Независимо от това какво правите, то винаги ще бъде чудесно, така ли?

— Хей! — прекъсна я той. — Не забравяйте, че в този случай аз съм само невинен страничен наблюдател. Вие сте тази, която повреди новата ми кола. Да не говорим за това, че нарушихте спокойствието в квартала. Знаете, че днес е празник и хората си почиват.

— Зная — каза Лоръл раздражено. — По тази причина съм без ток и вода.

Тя погледна към голямата къща в съседния двор. Интересно, как беше успял да чуе шума оттам.

— Агентът по продажбите ме увери, че тези къщи са добре изолирани от външни шумове.

— Вярно е. Но това няма голямо значение, ако вечерта сте останали да спите навън, нали?

Погледът на Лоръл се плъзна по лицето му, спирайки за миг върху блестящите му зелени очи. Тя неволно помисли, че при други обстоятелства биха ѝ се сторили очарователни. Сега обаче бяха зачервени — несъмнено последица от бурно прекараната вечер.

— Следващия път поне се опитайте да допълзите до леглото — посъветва го Лоръл и тръгна към къщата си.

— Ако вие бъдете по-внимателна, това няма да ми се наложи — отвърна той. — Между другото, пълзенето е противоположно за мен. Зле съм с коленете.

Лоръл се обърна и го огледа с професионален интерес. Покритите с белези крака на мъжа бяха в ужасно състояние.

— Не съм виждала крака, които да изглеждат по-зле от вашите.

— Така казват всички — съгласи се той. — Нямаме представа колко много жени изгарят от желание да играят ролята на медицински сестри с мен.

Ник Макгроу не преувеличаваше. Самата Лоръл беше забелязала, че с изключение на изранените си колене този човек на истина притежаваше забележителна външност. Тя познаваше много жени, които биха дали всичко, за да станат близки с такъв мъж, независимо от травмите му.

— Ник, ще ми дадеш ли автограф? — Дани стоеше до тях и гледаше Ник с нескрито обожание.

— Разбира се, Дани. Почитател ли си на „Сандърбърдс“?

— Да, но всъщност си падам и по „Сийхокс“. Баща ми ме заведе на няколко техни мача. Миналата година гледах мача на „Сандърбърдс“ в Сиатъл, но вместо теб играеше Морган. Той наистина е добър. Нашите паднаха от вас.

Лоръл беше изненадана, че Ник е запомнил името на сина ѝ. По лицето му разбра, че темата за тази подмяна не беше приятна, но нямаше как да накара Дани да замълчи.

— Вече Морган ли ще бъде защитник вместо теб, Ник, или коляното ти е започнало да се оправя?

— Не, на първия въпрос, и да — на втория — мрачно отвърна Ник.

Лоръл се зачуди доколко това бе възможно от медицинска гледна точка.

— Как само ще ми завиждат, като разберат, че съм съсед на Ник Макгроу!

Лицето на Дани грееше от щастие. За Лоръл стана ясно, че синът ѝ току-що е открил първото положително нещо в преместването им във Финикс. Макар и да не одобряваше начина, по който Ник се беше отнесъл към нея, тя беше доволна от ефекта, който присъствието му оказа върху Дани.

— Защо не пуснеш Съси в задния двор? — Лоръл предпазливо погледна неспокойната котка и кучето, което беше готово да започне

втория рунд. — След това можеш да донесеш топката си на господин Макгроу за автограф.

— Чудесна идея, мамо! — веднага се съгласи Дани и хукна към къщата. Дватама възрастни мълчаливо го проследиха с поглед.

— Мамо... — повтори Ник и потърка замислено брада... — Все още ми е трудно да повярвам. Има ли баща?

Тя се усмихна иронично.

— Разбира се, че има. Баща ви никога ли не ви е разказвал как се мнжат птичките и пчелите?

— Не. Научих за тези неща от Мери Джейн Маршал на задната седалка в джипа на баща ѝ.

— Убедена съм, че сте бил схватлив ученик. Така че въпросът ви беше излишен.

Ник се изненада — изведнъж му стана неприятно, че Лоръл Брайтън е омъжена. Тя не беше негов тип. Беше твърде слаба и тялото ѝ не притежаваше онези сладострастни извивки, които го привличаха у жените. Косата ѝ не беше нито червеникава, нито руса, нито блестящо кехлибарена. Беше просто с цвят на лъскав кестен, завързана отзад. Затова пък очите ѝ бяха невероятно красиви — тъмни и интелигентни — нещо, което не беше свикнал да открива в познатите му жени.

Откажи се, Макгроу, заета е, каза си той.

Погледът на Ник накара Лоръл да се почувства неудобно.

Но това с абсурдно, упрекна се тя. Та този човек беше просто един атлет, чийто коефициент на интелигентност вероятно беше по-малък от вратната му обиколка. Нима имаше някакво значение какво мисли той за нея? При това не беше неин тип.

— Мамо! — Появата на Дани прекъсна неловкото мълчание.

— Какво има?

— Не мога да си намеря топката.

— Не се притеснявай, Дани — успокои го Ник. — „Сандърбърдс“ все още не са се отказали от мен. Освен това ще бъда наблизно, поне докато разопаковате багажа си.

— Благодаря ти, Ник. Мамо, мога ли да отида да поплувам, както ми обеща?

— Не сега. Утре ще дойде човек да направи изследвания на водата и тогава вече ще може.

— Мамо, нали никой не изследва водата в езерото и въпреки това досега нищо лошо не ми се е случило, а там е пълно с какво ли не — попови лъжички, риби... В басейна не се вижда нищо такова.

— В басейна има микроорганизми, които са толкова малки, че не се забелязват с просто око, Дани — намеси се Ник. — Искаш ли да покажа на баща ти как се изследва водата?

Настъпи потискащо мълчание. Лицето на Дани помръкна. Лоръл въздъхна. В желанието си да спести на Дани неприятния факт, че баща му намира за досадно да се занимава непрекъснато с него, тя беше допуснала двамата да прекарват твърде много време заедно. Мислеше, че е важно за нейния син да вярва, че и двамата му родители го обичат еднакво. Когато получи предложение да се премести във Финикс, Лоръл разбра грешката си. Наложил се да води двумесечна борба с Дани и с непрекъснатата смяна на настроенятия му. Накрая се принуди да обещае, че ще го пусне да прекара Коледа в Сиатъл — при Джефри и новата му съпруга. Това, както и обещанието в новата къща да има басейн, накараха Дани да отстъпи.

— Баща ми живее в Сиатъл.

Значи все пак тя се оказа свободна, помисли си Ник. Интересно. Той погледна Лоръл и кимна замислено.

— Предложението остава в сила. Ще науча теб.

Той прехвърли ръка през рамото на Дани и го поведе към задния двор. Раздразнението на Лоръл нарасна.

— Наела съм човек, който утре е ще свърши тази работа — отбеляза хладно тя.

Ник се обърна и сви рамене.

— Хей, не се тревожи. Ще отида до вкъщи да взема необходимите прибори и веднага се връщам.

Той тръгна към масивната дървена врата, свързваща двата двора.

— Когато наемах къщата не забелязах тази врата!

Лоръл не на шега се разтревожи, че Ник Макгроу има достъп до нейния дом.

— Къщата беше собственост на един мой приятел. Поставихме вратата, за да улесним нещата.

— Не се и съмнявам — промърмори тя, като си представи романтичните среднощни посещения.

— Джей Ди беше в отбора на „Сандърбърдс“. После подписа договор в Сан Диего и се наложи да продаде къщата — Обясни Ник, очевидно прочел мислите й.

— Джей Ди Нимън? Значи живее в къщата на Джей Ди Нимън? — извика Дани. Очите му блестяха от възторг.

— Да — отвърна Ник.

— О, мамо! Само си представи!

— Представям си — машинално отвърна Лоръл. Нямаше представа кой с Джей Ди Нимън, но беше щастлива, че Дани вече се радва да живее в тази къща. Лоръл реши да се възползва от отсъствието на Ник и влезе в банята. Опита се да оправи косата си и критично погледна отражението си в огледалото.

— Виж се само! Ти си мръсна и изпотена, а дрехите ти са направо за боклука.

Лоръл посегна към крана с надеждата да се случи някакво чудо и от душа да потече вода. Внезапно зад гърба й се чу глас и тя стреснато се обърна.

— У нас има вода.

Ник стоеше облегнат на вратата и я наблюдаваше.

— Виж какво, Макгроу — уморено изрече тя. — Не зная от какъв характер са били връзките ти с онзи твой приятел, но трябва да си наясно, че нещата са се променили.

Очите на Ник блеснаха заплашително и тя се разкая за думите си.

— Хей, госпожо, не се дръжте така враждебно! Синът ви ме изпрати да ви покажа как се прави изследване на водата. Той твърди, че бързо схващате.

— Едва ли ще е чак толкова трудно, след като един ръгбист се е научил да го прави! — Ник кръстоса ръце на гърдите си и й препречи пътя. Лоръл продължи: — Мисля, че сега е моментът да ви кажа, че не понасям забележки от спортисти.

— Нито пък аз — забележките на някакви женички. Предполагам, че след като ни се налага да бъдем съседни, ще трябва да сключим примирие.

— Или просто всеки да си стои в своя двор.

Той не обърна внимание на думите й. Беше му чудно как с възможно тази жена едновременно да го дразни и привлича.

— Ще ми бъде доста трудно да отуча старото си куче, но ако желаете, ще опитам.

Зелените му очи я гледаха мило, а усмивката му беше обезоръжаваща.

— Добре. В името на спокойствието — каза Лоръл и отметна влажната коса от запотеното си чело. — А сега ме пуснете да мина, докато не съм припаднала в тази пещ.

— Май трябваше да ме оставите с впечатлението, че сте жена, неспособна да припадне!

— Отдръпни се, Макгроу, или ще изпробвам силата си върху скапаното ти коляно!

Той я пропусна край себе си и прошепна в ухото ѝ:

— Това никак не е забавно, Лоръл.

— Ти също не си много забавен, Макгроу!

Необичайно горещото за ноември слънце сипеше парещи лъчи върху главата на Лоръл. Тя потопи босите си крака в басейна. Ако Дани не беше тук, тя с удоволствие щеше да се гмурне мамещите тюркоазнозелени дълбини, без да се страхува от микроорганизми и бактерии.

Ник накара Лоръл и Дани да повторят по три пъти изследванията, за да е сигурен, че са усвоили урока.

Тя едва потисна усмивката си при спомена за часовете, прекарани в лабораториите на медицинския институт.

— Киселинността е малко понижена, но у дома имам препарат, който...

— Благодаря, разполагам с такъв! — прекъсна го Лоръл.

— Не държите ли на услугите между съседи?

— Не. Така нещата само се усложняват.

— А вие не обичате усложненията.

— Точно така.

Беше предупреждение и двамата бяха наясно.

Зелените очи на Ник изпитателно я наблюдаваха. Лоръл почувства, че ѝ се завива свят. Опита се да отдаде това на силното слънце, но знаеше, че източникът на топлината е доста по-близо. Този мъж е опасен, каза си тя.

— Хей, мамо, Ник! Вижте как ще скоча от трамплина!

— Това е господин Макгроу, Дани — поправи го Лоръл.

— Нека ми казва Ник. Всички деца го правят.

— Не одобрявам, когато децата се обръщат към възрастните малки имена — възрази тя.

— Няма никакви проблеми.

— О! — Лоръл повдигна вежди.

— Просто останах с впечатлението, че не поставяте атлетите категорията на възрастните хора. Може ли да плува? — Ник гледна към Дани, който в момента заставаше на края на трамплина.

— Като риба. Освен това грешите. Случвало ми се е да харесвам и спортисти.

От професионална гледна точка, разбира се, добави наум тя. Внезапно се сети, че Ник сигурно я е разбрал погрешно.

— Чудесно. В края на краищата, съседството ни може да се окаже доста приятно.

— Знаете ли, май наистина сте прав.

Ник се изненада от това неочаквано признание.

— Така ли?

— Вие сте просто едно пораснало момче. И ако не престанете да ме гледате така, като че ли съм вашата закуска, ще се наложи да извикам майка ви, за да ви прибере.

— Знаете ли какво, Лоръл?

— Какво?

— Горещите се твърде много за дребни неща. Мисля, че имате нужда от охлаждане.

И преди Лоръл да успее да отговори, Ник я хвана за раменете и я бутна във водата. Докато изплуваше, Лоръл с мъка сдържаше гневните епитети, които напиреха на езика ѝ. Жалко, че никой от тях не беше достатъчно приличен, за да бъде чул от сина ѝ. Междувременно Ник вече се беше отдалечил от басейна. Тя видя как той изчезва през вратата в оградата и чу как силно я затръшна зад гърба си.

ВТОРА ГЛАВА

Лоръл спря колата си на паркинга пред Спортната клиника във Финикс. Беше закъсняла с четиридесет минути за своя първи работен ден. Това не беше най-подходящият начин да създаде добро впечатление.

— Съжалявам за закъснението — извини се тя, щом влезе в кабинета на доктор Матю Адамс. — Записването на Дани в училището ми отне повече време, отколкото предполагах.

Студените очи на възрастния лекар я гледаха изпитателно.

— Всичко е наред, доктор Брайтън.

Думите му бяха учтиви, но Лоръл не можеше да се заблуди тона на шефа си. Тя знаеше, че комисията все още се колебае дали един мъж, макар и с по-ниска квалификация, не би бил по-подходящ за освободилото се място.

— Това няма да се повтори — увери го Лоръл.

— Радвам се да го чуя. За нас е важно да знаем, че можем да разчитаме не само на професионалните ви умения, но и на точността ви. А сега, доктор Брайтън, разрешете ми да ви запозная с разписанието.

Лоръл беше посетила клиниката преди два месеца. Тогава беше решила, че точно това търси.

Спортната медицина все още беше нова, недостатъчно развита научна дисциплина и повечето практикуващи я лекари се самообразоваха след завършването на обучението си. Самата Лоръл беше придобила част от познанията си, когато получи травма по време на бягане. Допълнителни знания беше натрупала в процеса на работата и с много четене. Независимо от недостатъчното внимание, с което се ползваше този клон от медицината, клиниката във Финикс разполагаше с последните технически новости, а персоналът беше от най-добри специалисти. Лоръл се радваше, че е попаднала тук и нямаше намерение да допусне студеното отношение на доктор Адамс към нея да развали деня ѝ.

Несекващият поток от пациенти я изненада. Когато за минута се оказа свободна, тя влезе в стаята на персонала да изпие чаша кафе.

— Винаги ли е толкова натоварено? — попита тя лекаря, влязъл преди нея.

Доктор Тони Лий се усмихна приятелски и очите му блеснаха зад стъклата на очилата.

— Не. Ние подготвихме всичко това за вашия първи работен ден тук. Закалката е основният принцип на доктор Адамс.

— Всъщност, не би трябвало да се изненадвам.

Лоръл пусна две бучки захар в гъстата черна течност, която приличаше на всичко друго, но не и на кафе.

— Когато човек веднъж свикне с доктор Адамс, той вече не му изглежда толкова лош.

— Чувала съм да казват същото навремето и за Аятолах Хомейни.

Лоръл предпазливо опита от кафето. Направи гримаса и добави бучка захар и препълнена лъжичка сметана.

— Вие ли сте приготвили това кафе?

— Признавам се за виновен.

— В такъв случай не би трябвало да критикувате другите. Дори тиня може да се стори на човек по-вкусна от този боклук.

— Да не би да предлагате вие да поемете правенето на кафето? — тонът на колегата ѝ беше весело предизвикателен.

— Ако го направя, то ще бъде само защото не искам детето ми да остане сираче. Това, което пия в момента, може да бъде опасно за здравето.

— Прието. Сигурен съм, че целият персонал ще се присъедини към сърдечните благодарности, които ви поднасям. Те никога не са си падали особено по моето кафе, но никой друг не иска да го прави.

— А вие? Нали няма да ми кажете, че харесвате това нещо?!

— Аз си правя чай. Поне е по-безопасно.

Тони кимна и доволно поднесе чаша към устните си.

Лоръл се усмихна и се отпусна върху мекия кожен диван. Събу обувките си, размърда пръстите на краката си и въздъхна блажено. Отпи отново от отвратителното кафе и хвърли поглед върху списъка на пациентите си. Едно име я накара да трепне.

— Макгроу! О, не!

Доктор Лий я погледна изненадано и обясни:

— Това е Ник Макгроу, защитникът на „Сандърбърдс“. Беше постоянен пациент на доктор Филипс, преди той да се пенсионира. Тъй като сте назначена на негово място, вие наследявате и пациентите му.

— Смятах, че отборът си има собствен лекар.

— Да, така е. Но след миналогодишната контузия Ник Макгроу твърдо реши да се лекува при лекар, избран от самия него.

За Лоръл това беше съвсем разумно решение. Тя познаваше много лекари, които се правеха, че не виждат, когато треньорите тъпчеха играчите си с убийствени дози ксилокаин, само за да излязат на терена. Ако контузията на Ник беше действително толкова сериозна, той беше в правото си да потърси помощ и съвет и от други специалисти. Лоръл не смееше да си помисли каква щеше да бъде реакцията му, щом открие, че новият му лекар е жена. Настроението ѝ се развали още повече, когато в стаята влезе доктор Адамс. Сивите му очи измериха двамата лекари и по лицето му се изписа силно неодобрение, щом забеляза босите крака на Лоръл.

— Доктор Брайтън, съжалявам, че трябва да прекъсна този сладък разговор, но трябва да ви уведомя, че отвън ви чака пациент.

Лоръл погледна към списъка в ръката си.

Доктор Адамс рязко каза:

— Не е записан. Това е още един от онези идиоти, прекалили със спорта по време на тридневните празници.

Когато се обуваше, Лоръл се запита дали има нещо, което доктор Адамс да одобрява.

— Веднага ще прегледам пациента. — Тя забърза към вратата сякаш да избяга от втренчения поглед на шефа си.

— Това исках да ви кажа и аз, доктор Брайтън — ледено процеди той.

Върху леглото за прегледи седеше млада жена. Тя развълнувано поздрави Лоръл:

— Здравейте. Надявам се, че ще ме зарадвате с по-добри новини от тези на домашния ми лекар.

— Здравейте. Нека първо да видим за какво става дума. — Тя погледна здравния картон. — Бягали ли сте?

— Да.

Лоръл се усмихна с разбиране.

— Ясно. Аз самата също бягам.

— Наистина ли? — Лицето на жената се проясни. — Тогава ще разберете защо едва си влача крака.

Лоръл кимна и опипа внимателно глезена ѝ.

— Откога е навяхването?

— От няколко месеца. Пет или шест.

— И сте продължили да спортувате активно?

— Тренирах.

Лоръл въздъхна.

В този момент пред кабинета се чу странен шум. Пациентката ѝ погледна назад и възкликна:

— О, господи! Дали това наистина е той? — Младата жена изглеждаше така, сякаш щеше да припадне всеки момент.

— Ако мислите, че това е Ник Макгроу, то наистина сте познали — отговори рязко Лоръл, опитвайки се да потисне странното вълнение в гърдите си.

— Не мога да повярвам! Ник Макгроу!

— Самият той от плът и кръв — сухо потвърди Лоръл. — Това, което сте направили, госпожо Далтън, е, че сте влошили състоянието си, като сте се натоварвали повече, отколкото е било необходимо. По този начин не сте дали възможност на глезена да се оправи. Ще трябва...

Пациентката ѝ не чу нито дума.

— Той идва право насам!

Ама че работа, каза си Лоръл и зачака реакцията на Ник.

Той влезе в кабинета на доктор Филипс и хвърли разсеян поглед към сестрата стажантка. Стори му се странно позната. Внезапно Ник се сети. Приличаше на Лоръл. Но това беше невъзможно! Вероятно му се привиждаше. През последните двадесет и четири часа беше мислил за новата си съседка почти непрекъснато, без да може да си обясни причината за това.

— Извинете, казаха ми, че аз съм следващият за преглед.

Лоръл се обърна с професионална усмивка.

— Ще ви прегледам веднага, щом свърша с пациентката, господин Макгроу.

Ник направи опит да придаде на лицето си по-спокойно изражение. Той си спомни за надутото си поведение край басейна и сети как се изчервява. Сигурно е изглеждал като истински идиот, когато обясняваше на тази жена как се изследва съдържанието на хлор във водата.

— Значи доктор Брайтън? Това наистина е изненада.

— Нали? — съгласи се тя и усмивката ѝ колебливо трепна.

— Продължавайте, докторе. Аз ще седна тук и тихо ще ви наблюдавам.

— Ако искате можете да изчакате отвън. Там има медицински списания. Вероятно са стари, но...

Лоръл знаеше, че говори колкото да печели време. Погледът на Ник я изнервяше.

— Изчел съм ги всичките, Лоръл. Не ми обръщай внимание, ще бъда толкова кротък, че изобщо няма да усетиш присъствието ми.

Как не, ядоса се Лоръл и се обърна към Джени Далтън. Погледът му се впи в гърба ѝ. Осъзна, че продължава да мисли за него. Не пропусна да забележи колко нежно произнесе името ѝ, изглежда, че фамилиарното му отношение направи впечатление не само на нея. Пациентката ѝ любопитно местеше поглед от единия към другия. Лоръл се опита да се съвземе и заговори:

— Трябва да сте наясно, че лекарите, които сами не спортуват, се отнасят към контузиите извънредно предпазливо. А истината е, че повечето наранявания могат да се излекуват по-бързо чрез самолечение и умерена двигателна активност. Следващият път, когато се появи подобен проблем, веднага наложете мястото с лед. Лед, компрес и повдигане на навехнатия крак.

— Не искате да ми кажете, че съм дошла твърде късно, нали?

— Разбира се, че не. Но трябва да действате по-разумно, какво разстояние обикновено пробягвате на ден?

— Десет километра.

Лоръл замислено захапа края на химикала си, после започна пише рецепта.

— Ето какво ви предлагам. Ще започнете с тичане и ходене. Три километра на ден. Първо ходете бързо, за да се отпуснете, след това леко тичайте до момента, в който започнете да усещате болка. Тогава отново тръгнете и вървете, докато болката изчезне. После сменете

ходенето с леко бягане. Но запомнете: ключът е в постепенното възстановяване. Опитайте се да си правите самомасаж и ако усетите, че помага, продължете системно да го прилагате. В никакъв случай не увеличавайте натоварването, докато глезенът ви не се възстанови напълно. Всичко ли е ясно?

— Разбира се. Сигурна съм, че ще мога да изпълня предписанията ви. Благодаря много, доктор Брайтън. — Жената се обърна към Ник Макгроу. — Ще дадете ли автограф за децата ми?

В първия момент Ник не я чу. Той унесено наблюдаваше Лоръл. Пълните ѝ розови устни направо го влудяваха. Усети, че го обзема желание да опита вкуса им. Думите на пациентката достигнаха до него със закъснение и Ник автоматично повтори:

— Деца? Нима имате деца? — Вече беше възвърнал самообладанието си и беше наясно какво искат от него.

Лоръл реши, че това беше изпитаният номер на Ник. И като видя как широко се усмихна жената, призна, че действа почти безотказно.

— Имам две деца... Но, разбира се, се омъжих твърде млада — веднага след като завърших института.

— Не вярвам да сте се променили оттогава. Бягането очевидно ви се отразява чудесно.

Ник я гледаше с престорен възторг и Лоръл се учуди колко лесно се справя в подобни ситуации. С тези блестящи зелени очи и опустошителна усмивка, Ник Макгроу със сигурност нямаше проблеми с жените.

Той пое листа, който му поднесе Джени Далтън и погледна към Лоръл.

— Бихте ли ми услужили с химикалката си, докторе?

Тя му я подаде. Пръстите им за миг се докоснаха и сякаш през тях премина искра. Лоръл трепна и се отдръпна. В очите на Ник се появи пламък и тя разбра, че и той е усетил същото.

— Статично електричество — промърмори Лоръл.

— Разбира се — незабавно се съгласи Ник и отново се обърна към пациентката. — Как се казват децата ви?

— Райън и Меган.

— Чудесни ирландски имена. Обичат ли ръгби?

— Те обожават „Сандърбърдс“. И, разбира се, смятат, че сте най-добрият защитник в цялата футболна лига.

— Чудесно е, че все още имам почитатели — каза с тъжна ирония той.

— О! Аз също ви намирам за чудесен.

— Благодаря. — Той ѝ подаде листа.

Джени Далтън продължи:

— Аз трябва да ви благодаря, Ник. Вие наистина сте късметлия. Имате страхотен лекар!

— Винаги съм бил късметлия — отвърна замислено той.

Джени излезе от стаята на седмото небе от радост, но Ник пропусна да види триумфалното ѝ оттегляне. Погледът му бе насочен към Лоръл. Очите ѝ бяха по-големи и по-топли, отколкото му се бяха сторили вчера. И тези дълги мигли! Как не е забелязал високите ѝ деликатни скули? Ами устните?! Едва ли имаше друга лекарка с такива устни — сочни, розови и чувствени. Те караха един мъж да си мисли за неща, нямащи нищо общо с медицината. Кестенявата ѝ коса се спускаше като водопад по раменете. Ник не можеше да се начуди защо винаги е намирал червените коси за по-интересни, а русите — за по-секси.

По свой странен начин Лоръл Брайтън беше по-интересна и по-привлекателна от всички жени, които беше срещал досега. Погледът му се плъзна по колосаната ѝ бяла престилка. Колко съблазнителни изглеждаха гърдите ѝ под влажната памучна фланелка вчера...

— Ще трябва да си свалите панталоните.

Отдал се на еротични мисли, Ник изведнъж се стресна от думите ѝ.

— Какво?

— Панталоните. Не мога да прегледам коляното ви, когато сте облечен.

За пръв път от детството си насам той се почувства притеснен. Лоръл Брайтън може да беше лекар, дори много добър лекар, но беше жена. И в това беше проблемът.

— Не мога ли да ползвам отделна стая за прегледи? — попита той.

— В момента всички са заети.

— Бен Филипс винаги ме преглеждаше в отделна стая. — Ник кръстоса ръце на гърдите си.

— Може би защото никога не сте го посещавал в понеделник след тридневни празници. Хайде, Макгроу, разчитам на малко съдействие от ваша страна.

— Не съм свикнал да се събличам пред непознати жени.

Лоръл погледна яките рамене, широките гърди и стегнатото му тяло. Въпреки, че вече приближаваше края на спортната си кариера, Ник беше в превъзходна физическа форма.

— Мисля, че проявявате излишна скромност, Макгроу. Бях останала с впечатлението, че сте правили това повече пъти, от колкото някой от нас би се осмелил да допусне. Щом един мъж може да се снима гол в „Плейгърл“, не би трябвало да е толкова срамежлив... Е, ще се съблечете ли сам, или да ви помогна?

Той смръщи лице.

— Не бях гол.

Тя махна с ръка.

— Полу, ако съди по снимките. Панталоните, хайде!

— Няма да ги сваля, докато не сложите паравана.

— О, господи! — въздъхна Лоръл и се отпрати към сгънатия параван. Не можеше да си обясни как е прекарал години наред в общи съблекални, след като беше толкова стеснителен.

— Ето! Сега ще се съблечете ли?

— Готов съм — чу се след малко гласът му.

Лоръл влезе при него. Той седеше на края на леглото за прегледи. Погледът ѝ се спря на виолетовите белези, пресичащи коленете му. Беше виждала колене в подобно критично състояние и преди, но никога не беше изпитвала такава пронизваща болка, както в момента.

— Много ли зле изглеждат?

— Не може да се каже, че са прелестни. — Поклати глава тя. — Струваше ли си всичко това?

— Кое?

Лоръл кимна по посока на краката му.

— Операциите, болката, всичко. Наистина ли си струваше? Само за да играете още един сезон?

— Идеята за тези мъчения не беше моя. Месеци наред се съпротивлявах.

Лоръл изпита странното чувство, че за Ник е важно тя да узнае това. Защо ли го бе грижа какво ще си помисли?

— Наистина не е моя работа. Беше непрофесионално да повдигам въпроса. Съжалявам.

Той не искаше да смени темата. Не му харесваше неодобрението, което от време на време се изписваше върху лицето ѝ. Лоръл трябваше да разбере, че причина за поведението му през изминалата година беше отчаянието. Снимките в списанието, празненствата, целият му неразумен начин на живот — всичко беше така сложно, че той самият не беше сигурен дали го разбира.

— Моят мениджър твърди, че след като ще бъде цяла година извън строя, ще се наложи да поддържаме по някакъв начин интереса на публиката. Това поне е по-добре, отколкото вестници да се напълнят със статии, описващи ме като изхвърлено на брега мъртво водорасло.

Лоръл осъзна, че поведението ѝ трудно може да се нарече професионално.

— На снимките в списанието тялото ти не приличаше на изхвърлено водорасло.

Погледът му не се откъсваше от нейния.

— Значи си ме виждала?

— Нима има някой, който да не те е виждал?

— Така казва и моят мениджър. Поне хареса ли ти физиката ми?

— Все още си те бива, Макгроу, все още.

Усмивка озари лицето ѝ и му придаде изключителна привлекателност. Ник изпита внезапен порив да я целуне и се запита какво ли ще стане с доктор Брайтън, ако вземе в прегръдките си прекрасната Лоръл и покрие предизвикателните ѝ устни с целувки.

Лоръл се почувства като в капан. Женският инстинкт ѝ подсказваше, че Ник има намерение да я целуне.

— Недей — прошепна тя.

— Защо?

— Аз съм твоят лекар.

— Но си и чудесна жена, Лоръл!

За миг тя се поколеба, сякаш пленена от жадния му поглед. Тогава чувството за хумор я спаси.

— Благодаря, Макгроу. Мисля, че ще приема комплимента, независимо от това колко пъти си го използвал днес.

— Лоръл...

— Не усложнявай нещата, Ник.

Господи, какво ли не би дал, за да опита поне веднъж вкуса тези устни!

— Малко е късно за такъв съвет, Лоръл. Трябва да разбереш колко силно те желая...

— Ти може и да ме желаеш, но се нуждаеш от мен като лекар — промълви тя след дълго мълчание.

Добре, помисли си Ник. Нека играта да продължи по нейните правила. Засега. Той обичаше предизвикателствата, а нещо му подсказваше, че Лоръл Брайтън е едно от тях. В края на краищата, щеше да я има. В това Ник не се съмняваше.

Той сложи ръце върху бедрата си.

— Е, добре. Каква е диагнозата ти?

Лоръл потисна вълнението си.

— Виждала съм да застрелват расови коне за много по-дребни неща.

— Аз просто смятам да играя ръгби, доктор Брайтън, а не да участвам в конни надбягвания.

Тя въздъхна.

— Според здравния ти картон последната операция е била преди по-малко от година. За нещастие, скъсаните сухожилия са най-лошата контузия, която един атлет би могъл да получи. Зная, че доктор Филипс ти е препоръчал да се откажеш от ръгбито поне за година, но дори година и половина не е достатъчен период за възстановяване. Трябва да проявиш малко търпение.

Ник въздъхна.

— Нямам толкова време. Виж какво, Лоръл... Нали мога да те наричам така? Намирам, че е малко престорено след вчера да те наричам доктор Брайтън.

— Да не би да искаш да кажеш, че за теб е необичайна практика да хвърляш лекарите си във водата?

— Да, така е.

— Какво облекчение! — Лоръл започна да записва нещо в картоната му.

— Разбира се, те обикновено не си го просят.

Химикалката ѝ спря по средата на изречението. Лоръл вдигна поглед. Зелените му очи се смееха.

— Бях изморена и целият свят ми беше крив. А и ти не ме посрещна с разтворени обятия в знак на добросъседство.

— Хей, а чие пиано в чия нова кола се бутна?

— А чие куче чия котка подгони?

Очите им се срещнаха и Ник вдигна рамене.

— Този спор ми изглежда познат.

— Прав си. Нека да престанем. Би било добре да прекараш половин-един час в тангенторната вана. Бих искала да направя някои изследвания, но, за съжаление, има километрична опашка, така че ще ги отложим за следващия път.

Той с облекчение се надигна.

— Вече ми е ясно — каниш се да експериментираш с тялото ми за свое собствено удоволствие. Всички жени си приличат.

— Ако предстои някакъв експеримент с тялото ти, той ще бъде от строго медицинско естество, Макгроу.

Ник потърка с пръсти брадата си. Лоръл все повече го заинтригуваше.

— Това сигурно ли е?

Тя кимна, без да отмества поглед от неговия.

— Абсолютно сигурно.

Ник се надигна, за да хване ръката ѝ, но разумът надделя, той се спря и повдигна рамене.

— Така е по-добре за мен. Просто не искам да съжالياваш, когато разбереш какво си изпуснала.

— Все някак ще го преживея. Знаеш къде е стаята за терапия. Ще се заема с теб веднага, след като се обадя до училището на Дани.

— Да няма някакви проблеми?

— Не. Просто ще им кажа, че ще мина да го прибера малко по-късно. Училището е частно и в таксата се включва гледането децата след часовете. Не бих искала дете на възрастта на Дани да прекарва у дома само целия следобед.

— Но за него не е добре и да стои цял ден в училището. Като бях на неговата възраст, едва дочаквах края на часовете, за да се измъкна.

— Изглежда майка ти не е работела.

— Разбира се, че работеше. Вкъщи. Грижеше се за нас, децата, готвеше, чистеше — и въобще, вършеше всичко, което върши една добра майка.

Лоръл улови сарказма в гласа му и войнствено кръстоса ръце на гърдите си. С какво право този човек я съдеше? От известно време насам тя се справяше чудесно и сама. Правеше всичко, за да бъде едновременно и баща, и майка за Дани, а освен това изкарваше и прехраната на семейството.

— Не че намирам решението си за идеално, но поне засега не мога да открия по-приемлив вариант. Така че защо не ми спестиш всички приказки от рода на „Един баща знае най-добре“?

Ник се изненада. Лоръл не беше толкова твърда, колкото си мислеше.

— Права си, това не е моя работа. Просто се осмелих да допусна, че никак не ти е леко — нова къща, нова работа, Дани в ново училище... Твърде много е за една жена.

Лоръл горчиво се усмихна:

— Прекалено много е за сам човек, независимо дали е жена или мъж. Но напоследък не съм срещала добронамерени хора, които горят от желание да ми помогнат.

— Тогава аз се наемам да го сторя.

— Наемаш се? С какво? — Лоръл изтръпна. Беше му дала възможност отново да започне играта. Но Ник не се възползва от предоставеното му предимство и отвърна:

— След като изляза оттук, отивам на тренировки. Защо да не взема Дани на стадиона с мен?

— Шегуваш се!

— Ни най-малко. Не мислиш ли, че ще му хареса?

— Знаеш, че ще бъде във възторг. Но не съм сигурна дали аз го одобрявам...

— Страхуваш се от усложнения. Не искаш да се обвързваш със съседите — цитира той думите ѝ.

Лоръл кимна. Знаеше, че ако заговори, гласът ѝ ще я издаде. Все още не можеше да повярва, че Ник си предлага услугите от чиста любезност. В това сигурно се криеше някаква клопка.

— Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че това ще бъде добре дошло за мен?

— В какъв смисъл?

— Нуждая се от морална подкрепа. Въпреки, че Дани е привърженик на „Сийхокс“, обзалагам се, че ще прояви внимание към

съседа си. Лоръл, тази година е свързана с промени и за двама ни. Защо да не видим какво ще излезе, ако се опитаме да бъдем приятели? Сега е моментът да ме използваш. Знам, че и аз ще се чувствам по-добре, ако до мен има някой.

Беше сигурен, че Лоръл ще се изненада от думите му. Тя смутено отмести поглед.

— Не смятам, че идеята е добра.

— Страхуваш ли се?

Закачливият му тон я ядоса.

— Разбира се, че не.

— Ако не се страхуваш, не виждам какво можеш да имаш против едно обикновено приятелство по съседски.

Лоръл почувства, че той си играе с нея. Женският инстинкт ѝ подсказваше, че е Ник Макгроу не може да се завърже обикновено приятелство. Но една интимна връзка с него щеше да бъде бурна, краткотрайна и изцяло несъвместима с нейните принципи. Все пак биха могли да се споразумеят по въпроса за едно неангажиращо приятелство. Лоръл беше сигурна, че Ник щеше да помогне на Дани да преодолее кризата от преместването. Тя бавно кимна и двамата разбраха, че са сключили мълчаливо споразумение.

— Предупреждавам те, създаваш си допълнителни главоболия. Все пак приеми сърдечните благодарности на една майка — каза Лоръл и протегна ръка.

Когато дребната ѝ длан се скри в неговата, Ник усети странно удоволствие. Не искаше да пуска ръката ѝ толкова бързо, затова я поднесе към устните си.

— Какъв приятен аромат! „Шанел“?!

Лоръл изтегли ръката си. Явно беше, че току-що сключеното примирие, ще бъде най-краткото на света.

— Хлороформ. И не забравяй, че разговаряме само като приятели, Макгроу.

Ник се усмихна лъчезарно.

— Да, като приятели — потвърди той и махна с ръка за довиждане. После се насочи към салона за терапия, напълно забравил, че е полуоблечен.

— О, Лоръл!

Тя се обърна и го погледна. Той стоеше съвсем спокойно в центъра на стаята. Изведнъж ѝ стана ясно защо Ник толкова настояваше за паравана. Той определено беше специалист по психоманипулациите. Лоръл застана нащрек.

— Да?

Ник вдигна вежди по отвратително похотлив начин.

— Ще приготвя нещо за вечеря и когато се прибереш у дома, можеш да се държиш толкова приятелски, колкото пожелаеш.

Той ѝ намигна и изчезна през вратата, преди Лоръл да успее реагира. Последвалият смях ѝ подсказа, че представлението явно се бе харесало на многобройните зрители в чакалнята. На всички, с изключение на доктор Адамс. Той стоеше и я наблюдаваше с открито неодобрение.

Лоръл се опита да запази присъствие на духа. Денят наистина и се стори невероятно дълъг, а вечерта се очертаваше още по-тежка.

ТРЕТА ГЛАВА

Лоръл продължи да работи без почивка.

— Мразя тридневните празници! — мърмореше тя, докато приготвяше обездвижваща превръзка за младеж със скъсан лигамент в коляното.

— След тях винаги е най-зле — съгласи се Тони Лий, без да откъсва поглед от една рентгенова снимка. — Какво мислиш за това тук?

Лоръл изви очи към осветеното табло. Случаят беше ясен.

— Обикновено счупване.

— Това ѝ е за трети път тази година. Пациентката е на тридесет и две години и през последните три години не е имала менструален цикъл. Мисля си дали да не я запиша за томографа.

Лоръл се замисли. Компютърният аксиален томографичен скенер установяваше плътността на костите, но в конкретния случай това не беше необходимо.

— Защо първо не провериш до каква степен организмът ѝ абсорбира калция? — предложи тя.

— Ако жената страда от остеопорозис в резултат на атлетическа аменорея, предложеният от доктор Лий метод е правилен — прозвуча гласът на доктор Адамс.

Лоръл реши да не спори с началника си. Тя придаде на гласа си нужната сериозност и отговори:

— В докладите, публикувани напоследък, жените бегачки с гинекологични проблеми се поставят в една и съща група с жени, които страдат от аменорея по съвсем различни причини. Това е все едно да вземем група индивиди със счупени крайници и да приемем, че всички са получили счупванията си по един и същ начин.

Изражението на Матю Адамс беше непроницаемо.

— Нима искате да кажете, че доктор Лий трябва да игнорира проблема?

— Не, разбира се. Просто предлагам първо да се измери количеството калций, усвоявано от организма на пациентката. После, ако все още се нуждае от изследвания на плътността на костите, бих му препоръчала вместо томографа да използва фотонния абсорбциометър. Така не само ще получи по-точни измервания, но и облъчването ще бъде по-малко.

— В случая степента на облъчване не е единственото нещо, с което трябва да се съобразяваме, доктор Брайтън — отбеляза доктор Адамс.

— Безспорно сте прав. Но все пак облъчването е по-високо от необходимото. Така се намалява възможността доктор Лий да провежда по-чести изследвания. С фотонния абсорбциометър пациентката ще получи такава доза облъчване, каквато обикновено се натрупва във всеки от нас в резултат на земните излъчвания за две седмици. Облъчването при томографа се равнява на това, което при нормални условия се натрупва в човек за година и половина. Доколкото ми е известно, доктор Париш е настоявал да се отпуснат пари, за да се закупи апарата. Напълно поддържам това негово предложение.

— Винаги ли сте толкова самоуверена, доктор Брайтън?

— Страхувам се, че е така. Но само когато имам пряко отношение към нещо. А също — и конкретни знания, с които да подкрепя това свое отношение.

— Значи все още държите да пренебрегнете факта, че жените бегачки са подложени на голяма опасност, рискувайки постоянно костната си система?

— Нищо не пренебрегвам. Просто вярвам, че данните от изследванията са изопачени от журналистите, които искат спорта да си остане чисто мъжка територия и смятат, че мястото на жените е в кухнята.

Доктор Адамс я погледна остро.

— Не мисля, че тук е най-доброто място за изнасяне на речи в защита на женските права, доктор Брайтън. Но дори и да беше, вие сте най-малко подходяща за това.

Лоръл настръхна.

— Какво точно искате да кажете?

— Имах предвид представлението, което ни изнесохте с онзи ръгбист. На работа сте едва от днес, а вече си уреждате интимни срещи с пациентите си. Това ли е причината да се насочите към спортната медицина?

— Въпросът ви е неуместен и аз не смятам да отговоря!

— Въпросът ми беше реторичен, докторе. Съвсем ясно е, че в тази област на медицината можете да срещнете повече мъже с приемливи качества, отколкото, да речем, в педиатрията или в акушер-гинекологията.

След тази последна словесна плесница доктор Адамс рязко се обърна и напусна кабинета.

— Не мога да разбера този човек!

— Нито пък аз — подкрепи я Тони. — Никога не е бил самата любезност, но чак толкова... Когато аз постъпих в клиниката, той ме попита защо не съм се насочил към акупунктурата и после ме остави на мира.

— Вероятно се е страхувал, че може да му сложиш отрова в кафето и че докато се усети, ще бъде прекалено късно.

— Сигурно! — изсмя се доволно Тони. — Чудех се как да започна, но тъй като нашият фюрер подхвана темата, ще ми кажеш ли как всъщност стоят нещата между теб и Ник Макгроу? Тази сутрин спомена нещо за среща с него.

— Споменах, че ще го използвам — поправи го Лоръл. — Срещнахме се вчера при извънредни обстоятелства.

— Има ли нещо пикантно, с което да обогатим „духовния“ живот на клиниката?

— Не, освен ако не вярваш в приказки от хиляда и една нощ. Пианото ми се блъсна в новата му кола.

— Добре, че не съм бил там. Макгроу сигурно е бил бесен.

— Хей, ами моето пиано?! — възмути се Лоръл.

Колегата ѝ кръстоса ръце и се облегна на бюрото.

— Така ли стресна и него?

— Разбира се. Това, че е звезда и че ми е съсед, не означава, че...

— Вие сте съсед?

— Да. Живеем врата до врата, но не виждам каква полза може да има от това.

— Така... Значи интригата се оформя.

Лоръл изруга тихо и се върна към работата си. Гипсът се беше втвърдил и тя трябваше да започне всичко отначало.

— Не започвай да си въобразяваш какво ли не! Между нас ма абсолютно нищо и смятам така да си остане.

— Сигурна ли си?

Въпросът беше същият, който наскоро беше задал и Ник. Лорел се зачуди дали мъжете не правят специални сбирки в общи съблекални, за да репетират отделни изрази.

— Напълно... Защо?

Тони смъкна рентгеновата снимка от таблото и я пхна в една голяма бяла папка.

— Защото не е много трудно да се разбере, че Ник Макгроу е на съвсем различно мнение по този въпрос — усмихна се той и тръгна към вратата.

Лоръл спря колата пред къщата си. Беше изтощена. Тя хвърли бърз поглед към съседния двор. Колата на Ник липсваше. Явно я бяха взели за ремонт. Пред къщата стоеше друго ферари.

— Какво имаш против американската индустрия? — попита Лоръл веднага, щом Ник отвори вратата на нейния дом.

Той я погледна озадачено.

— Няма ли да ми кажеш: „Здравей, скъпи, как мина денят ти“?

— Говорех за избора ти на превозно средство. Не знаех, че има места, откъдето можеш да си вземеш италианска спортна под наем.

— В моя случай се съгласиха да направят изключение.

— Трябва да е чудесно да можеш да получаваш всичко, каквото си поискаш.

Ник реши да не ѝ обяснява колко е далеч от истината и само безгрижно кимна.

— Как е Дани?

— Чудесно! — отвърна той и я последва. — Прочете една книжка и ми даде да разбере, че новата му учителка доста му харесва. После се състезавахме с колички и освен това топката му е подписана от всички играчи на „Сандърдс“. Докато си приказваме с теб, Дани трябва да е подредил масата край басейна. Така че си поканена на

пикник. Изобщо, синът ти прекара един чудесен ден. Ти, от своя страна, изглеждаш ужасно изморена.

Ник ѝ подаде чаша студено бяло вино.

— Благодаря — промълви Лоръл и за момент забрави колко му беше ядосана заради случая в клиниката. — Чувствам се длъжна да отбележа, че не правиш достатъчно за женското самолюбие, Макгроу. Какво стана с любезните комплименти?

— Не мислех, че могат да минат пред теб. Или греша?

Лоръл отпи от виното и погледна Ник над ръба на чашата си.

— Не зная. В момента съм толкова изморена и обезкуражена, че всяка добра дума ще ми се стори като манна небесна.

Тя се предава, помисли си Ник и пристъпи към нея. Лоръл си пое дълбоко въздух. Той се пресегна и приглади тъмната ѝ коса.

— Бих могъл да ти кажа, например, че косата ти прилича на коприна. Дали това ще задоволи твоето самолюбие, Лоръл?

— Може би — замислено каза тя. — Но само ако не го казваш на всяка срещната жена.

— Жените, които познавам, обикновено имат страшни коси.

И знаят как да играят тази игра, добави наум той.

Лоръл знаеше, че думите му принадлежат на човек, превърнал съблазняването почти в професия, но нямаше сили да се освободи от копринената паяжина, която ги обгръщаше.

— Страшни коси? — преглътна с мъка тя.

Ник хвана няколко разбъркани кичура от лъскавата ѝ кестенява коса и ги остави да се плъзнат между пръстите му.

— Точно така. Нали си виждала такива? И ужасно остри. Могат да избодат очите на човек, ако не внимава.

— О, да — прошепна Лоръл.

Ник се ядоса на колебанието, което го обзе. Беше всял смут в мислите и чувствата ѝ, но не допускаше, че тя може да направи същото с неговите. Лоръл Брайтън наистина се оказа предизвикателство.

Внезапен шум отвън ги върна към действителността.

— Господи, съвсем бях забравила за Дани!

— Не се притеснявай. Той чудесно се забавлява.

— Няма ли най-после да уточниш мнението си, Макгроу? Днес следобед поставяше майчинските ми способности под въпрос, а сега ми казваш да не се притеснявам!

Ник промърмори някакво проклятие и тръгна след нея към басейна. Дани беше взел метлата и събираше на купчина пръснатите по земята стъкла. Той вдигна поглед, видя срещу себе си двамата възрастни и пребледня.

— Мамо, каната просто се изплъзна от ръцете ми! С Ник правихме малко лимонада и аз исках да я сипя в нещо наистина специално. За да отпразнуваме първият ти работен ден. Обещавам, че ще купя друга кана. След училище ще подрязвам ливади и ще спестя пари.

Сърцето на Лоръл се сви. Тя притегли Дани към себе си и окуражаващо му се усмихна.

— Това беше една обикновена кана, момчето ми. Пък и наоколо няма ливади.

— Тогава ще продавам вестници. Или ще мия коли, или нещо такова... Не се притеснявай, ще събера пари.

Лоръл издърпа метлата от ръцете му.

— Хей, дете, току-що разбрах, че си ми направил услуга, като ме отърва от тази кана!

— Но това наистина беше най-хубавата ти кана, мамо! Винаги си я имала! Дори преди аз да се появя на бял свят.

— Това беше сватбеният ми подарък от баба ти Брайтън — сухо осведоми Лоръл сина си.

При спомена за старицата Дани смръщи вежди. Лоръл се засмя и разроши косата му.

— Такива са и моите чувства. Мисля, че трябваше да я дам на Аманда като сватбен подарък. Тя щеше да я хареса.

Лоръл разбра, че е направила тактическа грешка. Не трябва ме да споменава името на втората жена на Джефри.

— Аз харесвам Аманда, мамо — отвърна Дани.

— Аз също — излъга тя. Не искаше да принуждава детето си заема страна. — Просто исках да кажа, че Аманда има повече време да се грижи за сребро и кристал.

Дани доверчиво я погледна и възкликна:

— Имам страхотна идея, мамо! Когато се върна вкъщи за Коледа, можеш да изпратиш по мен всички излишни неща.

Лоръл усети, че Ник внимателно я наблюдава. Тя коленичи и започна да събира по-едрите парчета кристал, за да прикрие

смущението си.

Откакто беше открила, че не може да има деца, Аманда искаше да вземат Дани. Джефри не беше завел дело за оспорване на родителските права и Лоръл подозираше, че двамата с Аманда кроят планове да спечелят Дани. Сигурно при посещението му за Коледа щяха да направят всичко възможно да го убедят, че при тях той ще бъде по-щастлив.

Лоръл преглътна буцата, заседнала в гърлото ѝ и се насили гласът ѝ да прозвучи естествено.

— Това наистина е добра идея, Дани. Дали е останала още от лимонадата? Защо този път не напълниш пластмасовата кана?

Когато Дани изчезна в къщата, Лоръл извърна поглед, за да скрие от Ник напираниците в очите ѝ сълзи.

— У дома — промълви на себе си тя. — Той все още смята, че неговият дом е в Сиатъл!

Ник разбираше, че едва ли носталгията на Дани по дома е единствената причина Лоръл да се чувства наранена. Не знаеше от колко ли време беше разведена. Дали съпругът ѝ не беше я напуснал заради споменатата Аманда? Или Лоръл все още беше влюбена в него? Дали не е пристигнала във Финикс, за да избяга от спомените си? При тази мисъл Ник усети странно чувство на ревност. Той приближи и я прегърна.

— Хей, това е напълно естествено. Детето е прекарало целия си живот там. Изчакай да мине малко време, Лоръл.

Тя избърса сълзите си.

— Всичко това ми е известно... По дяволите! Сигурно ме мислиш за пълна идиотка.

— Не. Просто разбирам, че си смъртно засегната. Само почакай да получиш известната бързодействаща секретна формула на „доктор“ Макгроу за отпаднали тела и болни кости! Гарантирам ти, че ще излекува всички болести, които се осмеляват да нападнат и тормозят прекрасните лекарки.

Лоръл се разсмя.

— Направо ме е страх да си поискам от това лекарство.

— Обичате ли чревоугодническата италианска кухня, милейди?

— Не се шегувай!

— Разбира се, че не се шегувам.

В този миг се появи Дани.

— Ник, трябва ми двадесет долара. Пристигна момчето с пиците.

Лоръл вдигна вежди. Ник бръкна в задния си джоб и измъкна портфейл.

— Не се отдавай на скрупули, Лоръл. Когато става въпрос за приятели, парите не са от значение — той се засмя и фамилиарно разроши косите й. — Събуйте си обувките и се разположете удобно, доктор Брайтън! Вечерята е сервирана.

Вечерята премина спокойно и приятно. Дани разказваше как минал денят му и спираше само за да си поеме дъх.

— Да беше видяла как бягаше Ник след мелето, мамо!

Лоръл спря да дъвче.

— Откога защитниците участват в мелета?

Ник сви рамене.

— Откакто Кар стана треньор, щастливите дни, когато черната фланелка на защитника казваше: „Не ритайте това бедно момче“, отдавна са отминали.

— Коляното ти не може да понесе толкова много удари! Престъпление е, че собственият ти треньор разрешава подобно безотговорно поведение. И даже го поощрява!

Ник махна с ръка, хвърляйки бърз поглед към Дани, който следеше разговора с жив интерес.

— Не се тревожи. Все още мога да издържа на няколко ритника, нали, приятел?

Дани енергично кимна. Устата му беше пълна е пица. Лоръл разбра, че й предстои сериозен разговор с Ник.

Когато синът й отиде в съседния двор, за да занесе пица на Рауди, Лоръл снижи глас:

— Не разрешавам това!

Ник мрачно се усмихна.

— А какво според теб трябва да направя? Може би да занеса на треньора бележка от съседката си?

Тя скръсти ръце на гърдите си.

— Не, от лекуващия си лекар. Съществува опасност контузията ти да се превърне в постоянно състояние, Ник Макгроу. Не мога да повярвам, че така глупаво ще поемеш този риск.

— Аз трябва да играя, Лоръл! И затова ще се примиря с всичко, което Кар ме кара да върша. Той ми даде да разбера, че макар аз да съм звездата, конците дърпа треньорът. Това ли е най-добрият начин да разговаряш с бедния си наранен пациент, доктор Брайтън? Само не ми казвай, че в медицинския институт са ви научили на такъв език.

— Никак не е забавно! — прекъсна го тя.

— Никога не съм твърдял, че е.

Ник стана от стола и закри нагоре-надолу. Лоръл с изненада забеляза, че той леко накуцва. Това се беше изплъзнало от погледа ѝ при сутрешния преглед.

— Няма ли да седнеш най-после?

Ник се отпусна на шезлонга. Сключи пръсти и ги постави зад главата си. После затвори очи и потъна в мълчание. Лоръл внимателно го погледна. По лицето му забеляза следи от умора. За първи път ѝ хрумна, че той също би могъл да е изморен като нея.

И дори повече, каза си тя и си представи жестоката тренировка, която беше изтърпял. Лоръл бавно приближи до шезлонга и седна до Ник.

— Имам една идея. Какво ще кажеш да ти дам бележка и да отидеш да си легнеш? Беше егоистично да те оставя да се грижиш за Дани, за вечерята...

Очите му останаха затворени.

— Беше само пица — подхвърли той.

Лоръл се засмя.

— Но наистина ми приличаше на италианска храна за кулилари, Макгроу. Толкова бях изгладняла, че можех да я изям направо с кутията, в която пристигна.

Ник отвори очи и се засмя. Погледите им се срещнаха и той усети, че умората му отстъпва място на познатото нарастващо желание.

— Кой предлага тази бележка, Лоръл? Доктор Брайтън или нейното чудесно изменчиво его?

— Съжалявам, че ще ви разочаровам, господин Футболна Звезда, но предложението идва от доктор Брайтън.

Ник прокара пръст по ръката ѝ.

— Зная защо правиш това, Лоръл.

— Кое?

— Зная защo толкова се грижиш за мен.

— Аз съм твой лекар — колебливо отвърна тя.

— Това е вярно. Но има още една причина, която ти не искаш да признаеш.

— Наистина ли? — гласът ѝ издайнически трепна.

— Разбира се. Предстои ти да разопаковаш всичките тези кашони и имаш нужда от помощ. Само че аз няма да ти бъда от полза, ако се мотая край теб на патерици, нали?

Този път Лоръл не се усмихна.

— Ако не внимаваш, можеш да свършиш далеч по-зле.

Ник поклати русата си глава.

— Лоръл, Лоръл. Нали ти казах да не се притесняваш за това?

— Ник...

— А сега тихо! Не искам да лиша от илюзии този, който вероятно ще бъде моят последен почитател.

Той хвърли поглед към Дани, който вече се връщаше. Лоръл преглътна напирашите на езика ѝ гневни думи, но се зарече да не оставя нещата така.

Лицето на Дани грееше в широка усмивка.

— Рауди е страхотно куче, Ник!

— И аз така мисля. Но сега, когато отново съм на работа, той се чувства ужасно самотен. Това старо тяло вече не е толкова пъргаво, колкото преди. Особено след напрегната тренировка. Рауди има нужда от някой по-млад, който да си играе с него, да плува и въобще — да прекарва известно време с него всяка вечер. Не познаваш ли човек, който би се заел с това?

— Аз ще се заема!

— Разбира се, ще ти плащам — подхвърли Ник.

— Чу ли, мамо?!

— Чух. Но ти няма да вземеш пари заради, това, че ще си играеш с кучето на Ник, Даниъл Брайтън! Така че престани да гледаш толкова алчно!

— Той няма да си играе, Лоръл, а ще обучава Рауди. — Очите му светнаха дяволито. — Освен ако не смяташ, че среднощното бягане с кучето ще се отрази добре на коленете ми.

— Разбира се, че не смятам!

Ник потри ръце и доволно се усмихна.

— Тогава да сключим сделката. По долар на ден плюс всичката лимонада, която успееш да изпиеш.

— Обещавам, че няма да пропусна нито ден! — извика Дани.

Ник се засмя. Дани отново започна да говори за тренировката. Разговорът се обърна в анекдоти за мачовете, в които Ник беше участвал през цялата си спортна кариера и когато последните лъчи на слънцето оцветиха небето в пурпурно и златисто, очите на момчето започнаха да се затварят.

— Много вълнения му се събраха за един ден. Мисля, че е време да го сложа в леглото.

— Да ти помогна ли? — предложи Ник, когато Дани отпусна глава на рамото на Лоръл.

— Не, ще се справя и сама. Защо не си сипеш още малко вино. Веднага се връщам. Ще ти донеса бележката, която ти обещах.

Ник щастливо въздъхна.

— Вино, прекрасна дама и бележка — всичко в една нощ! Не съм сигурен, че ще мога да понеса цялото това щастие, Лоръл.

— Ти си кален, Макгроу. Ще оцелееш, повярвай ми.

Ник се облегна на шезлонга и се замисли. Не можеше да се каже, че се е влюбил в Лоръл от пръв поглед. И все пак беше възхитен от държанието ѝ. Знаеше колко досадно и понякога дори страшно е приспособяването към промените. Самият той го беше изпитал на собствения си гръб през изминалата година. Надяваше се, че може да спаси положението, като отново се нареди сред тримата най-добри защитници в страната. И ако беше необходимо да изтърпи всичко, което искаше от него Кар, за да излезе отново на върха, той щеше да го направи.

Ник се радваше, че Лоръл е искрено загрижена за него. Той не беше свикнал на такова нещо. Жените, които го преследваха, почти изчезнаха, когато стана ясно, че скоро няма да може да излезе на терена.

Лоръл беше различна. Ник знаеше, че тя е в състояние да вдигне страхотен скандал заради начина, по който се провеждат тренировките му. Виждаше я как се втурва на стадиона и принуждава треньора Кар да я изслуша.

— Нещо смешно ли има?

Лоръл се беше навела над него с озадачено изражение.

— Просто си мислех колко трудно ще бъде на човек да те спре, когато си наумиш нещо.

— Като например да отида и да кажа на този идиот, който си е въобразил, че е треньор, какво мисля за неговите тренировки?

— Това беше един от най-безрадостните сценарии.

— Не зная дали разбираш колко е важно за теб да се движиш бавно, Ник.

— А аз не съм сигурен, че разбираш колко е важно за мен да направя пълно завръщане този сезон.

Лоръл разбра, че той наистина смята да се изложи на опасност, но да играе. И друг път я беше обземало желание да грабне най-близкия предмет и да влее малко ум в упоритата глава на някой спортист. Тя също бягаше. Всеки ден. Но не смяташе, че в това е смисълът на живота ѝ.

Лоръл застана край басейна. Бяха включили подводното осветление и водата грееше с цвят на аквамарин. Но тя виждаше само разбитото коляно на Ник.

— Ако се надяваш на чудодейно излекуване, сбъркал си лекаря, Макгроу. По-добре се обърни към някой знахар. Аз просто нямам какво да ти предложа.

Разбира се, че имаш, прекрасна Лоръл, му се прииска да извика. Чувстваше, че ще полудее, ако не опита скоро вкуса на тези сочни мамещи устни.

Ник се облегна назад. Не си спомняше да е желал толкова силно някоя жена. Ако нещата станеха прекалено сложни, той винаги можеше да се справи. Щеше да стане, да премине през вратата в оградата и да остане завинаги от другата ѝ страна. Не съмняваше в това. Но също така беше сигурен, че няма намерение да го направи.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Мисля, че решихме да бъдем приятели — каза Ник.

— Решихме да се опитаме да бъдем приятели — уточни Лоръл.

— Но явно няма да стане. Ти си прекалено твърдоглав.

— А нима ти не си?

Тя въздъхна. Изглеждаше разстроена.

— Може и да съм. Но също така съм твой лекар и ти отказваш да ме слушаш.

Ник приближи и я погледна нежно.

— Освен, че си мой лекар, ти си и очарователна жена, Лоръл.

Ник погали леко шията ѝ и спря пръсти на устните ѝ.

— Имаш красива уста. Сякаш е създадена само за целувки.

— Въобразяваш си — прошепна Лоръл и леко потръпна от допира на пръстите му.

— Не си въобразявам — възрази той. — Признай си, не си ли се питала какво ще бъде усещането от една наша целувка?

За своя изненада, Лоръл не можа да опровергае думите му.

— По-скоро обикновено любопитство.

— Нека да е така — съгласи се той. — И понеже не сме деца, не виждам причина да не задоволим това напълно естествено любопитство.

— Тъй като е просто една целувка, не вярвам от нея да възникнат никакви усложнения — прошепна тя.

Ник едва потисна възбудата си.

— Тогава ще те целуна, Лоръл — предупреди я той.

Очите ѝ блеснаха в отговор. Ник наведе лице към нейното.

Тя вдъхна дълбоко примамливия му аромат — аромат на зелена гора, топъл и някак първичен.

Не трябва да правя това, каза си тя. Не и с този мъж.

Ник не докосна тялото ѝ. Двамата стояха неподвижни, сякаш искаха да проверят колко вълнуваща може да бъде една целувка.

Той я целуна нежно и страстно. Лицето на Лоръл пламна.

- Прекрасно е — прошепна Ник.
- Наистина е прекрасно — съгласи се тя.
- Ще опитаме ли отново?

Лоръл се чувстваше като пеперуда, която лети над пламък. Знаеше, че ще се опари, но не можеше да устои на примамливия блясък в очите му.

— Любопитството ми все още не е задоволено — призна тя и го погледна с очакване.

— Предупреждавам те, че моето се разпали дори повече.

— Това е направо лудост — каза тя.

— Тогава да вземем пример от лудите. Те май знаят как да живеят.

Лоръл се озова в силните му ръце. Гърдите ѝ се изпълниха с трескав копнеж и тя отвърна на страстната му целувка. Ако това беше лудост, то тя не разбираше как е възможно хората да дават здравия разум за пример.

— Е?

Лоръл отвори очи. Гласът му я беше изтръгнал от опиянението. Ник я наблюдаваше с абсолютно спокойствие. Тя направи всичко възможно да обуздае бушуващите в гърдите си чувства. Не искаше да признае, че една обикновена целувка я беше довела до границите на безумието.

— Мога да кажа, че любопитството ми вече е задоволено. Ти целуваш страхотно, Ник, и това не ме учудва — практиката води до съвършенство!

Ник усети, как по вените му плъзна огън. Искаше да бъде с Лоръл. Искаше да гали копринената ѝ кожа, да вкуси и проучи всяка педя от съвършеното ѝ тяло. Желанието напираше у него, докато разумът му се опитваше да проумее факта, че тази жена само с целувка беше успяла да преобърне целия му живот.

— Практиката наистина много помага. Искаш ли да се упражняваме заедно?

За бога, не можеше да я остави да си отиде точно сега!

Лоръл беше възвърнала самообладанието си. Знаеше, че ако позволи това да се повтори, с нея ще бъде свършено. Тя се откъсна от силната му прегръдка и решително каза:

— Ние задоволихме любопитството си, Ник. Нека спрем до тук.

Ник изненадано я погледна. Не беше възможно да притежава такъв железен самоконтрол. Тя с положителност играеше и той трябваше да признае, че беше изключителна актриса. Налагаше се временно да отстъпи. Само така щеше да я спечели. Тя го желаше. Всичко в нея издаваше това — от нежния поглед на тъмните очи до трепета на гъвкавото ѝ тяло. Беше само въпрос на време...

— Сигурно си права. Иначе може да подшушнеш на някоя приятелка какъв невероятен любовник съм и тогава ще трябва да си сменя името и да се преместя в друг град, за да запазя спокойствието си.

— Самочувствието ти е толкова огромно, колкото и медицинският ти картон, Макгроу — засмя се Лоръл. Чувстваше облекчение, че той така лесно се съгласи с нея. Тя приближи към масата и започна да събира чашите и чиниите.

— Какво правиш?

— Трябва да вдигна масата, преди да си легна. Не си забравил, че утре съм на работа, нали?

— А моят масаж?

Лоръл разбра намека. Ник я искаше. Ако трябваше да бъде съвсем искрена, тя също го желаше. Но знаеше, че да се влюбиш в такъв мъж е много опасно. Трябваше да потисне страстта си и всичко щеше да поеме нормалния си път.

— Аз вече масажирах мъжкото ти самолюбие, като признах, че целуваш фантастично. Нека оставим тялото ти за друг път.

— Обещаваш ли?

— А ти обещаваеш ли да внимаваеш по време на тренировките?

— Обещавам да бягам надалеч всеки път, когато видя, че на пътя ми се изпречва планина от хора.

— Заклевах ли се? И че няма да се правиш на герой?

Той вдигна тържествено ръка.

— Никакъв излишен героизъм.

Лоръл въздъхна.

— Върви си, Макгроу. Ангажира ме е присъствието си доста по-дълго, отколкото мога да понеса. Дойде ми много за днес.

Ник не беше свикнал да го отблъскват. Особено пък — жени. Хората го боготворяха и задоволяваха всяко негово желание.

Жените, които познаваше, бяха ласкави и никога не го дразнеха. Той беше звезда и приемаше за естествено да се ползва с привилегировано положение.

Но Лоръл беше различна. Тя го ядосваше, караше се с него и дори го беше отпратила. В нея имаше нещо, което подтикваше Ник не само да желае тялото ѝ, но и да изпитва желание да разгадае душевността ѝ.

— Мога ли утре отново да взема Дани от училище?

— Не. Не искам да свиква да прекарва всичките си вечери с теб.

— Не съм казал нищо за вечерите. Между другото, утре имам среща — излъга Ник. — Щях да ти предложа на връщане от клиниката да минеш през стадиона да го вземеш. Тренировките ще продължат най-малко до шест часа.

Лоръл потисна разочарованието си. Беше напълно естествено в живота на този мъж да има цяла колекция жени. Не можеше да очаква нещо друго.

— Добре, съгласна съм. Но само ако си сигурен, че Дани няма да те притеснява.

— Ни най-малко. Може да не повярваш, но аз обичам децата. Дори когато са привърженици на „Сийхокс“.

Очите му се усмихваха.

— Лека нощ, Лоръл.

— Лека нощ, Ник — каза тя и му махна с ръка.

Тази вечер леглото ѝ се стори по-голямо и по-празно от когато и да било.

Вторият ден на Лоръл в клиниката мина по-спокойно. Тя скоро откри, че нещата вървят така, сякаш е тук не от два дни, а от месеци. Единствената пречка всичко да бъде идеално беше доктор Адамс. През целия ден Лоръл чувстваше ледения му поглед, който като че ли дебнеше за някоя погрешна стъпка от нейна страна.

— Изглеждаш чудесно! — възхити се Тони Лий, когато тя излезе от дамската съблекалня в края на работния ден. — Среща ли имаш?

Лоръл смутено приглади с ръка полата си.

— Не. Всъщност тази вечер ще разопаковам багажа си.

Тони дяволито се усмихна.

— Забелязвам. Винаги ли се издокарваш така, когато ти предстои някаква работа?

— Не съм се издокарала. Това са същите дрехи, с които ходя цял ден!

— Да, но не носеше висок ток.

Лоръл сви рамене.

— Обувките с равни подметки са по-удобни за работа.

— Да, разбира се. А обувките с висок ток са по-удобни, когато човек трябва да разопакова багажа си, нали? Освен това по невнимание си забравила да закопчееш горното копче на съблазнителната копринена блуза, която така коравосърдечно криеш под колосаната си престилка. Ами този аромат, който се носи от теб? Обзалагам се, че не е на антисептик.

Преди Лоръл да намери най-подходящия отговор, доктор Адамс спря до тях.

— На лов ли отивате, доктор Брайтън?

— Моля?

Стори й се, че за момент в студените му очи блесна някакъв интерес.

— Ако онзи ръгбист кълве на Бели рамене, обзалагам се, че ще хванете голям шаран тази вечер — каза той и отмина.

Лоръл съжали, че се беше постарала да изглежда добре. Не се домогваше до комплиментите на мъжете, нито пък беше обичайно за нея да се опитва да направи впечатление с външността си на точно определен мъж.

— Но това е ужасно!

— Разбира се, че не е. Ако не бях щастливо задомен, щях да си въобразя, че си си направила целия този труд заради мен.

— Ти ли ще заключиш или аз? — смени Лоръл темата.

Доктор Лий пъкна ръце в джобовете си.

— Върви, Лоръл. Аз ще се погрижа за всичко. Желая ти прекрасна вечер! — Тя строго го погледна и той побърза да уточни: — С разопаковането на багажа ти.

Нервността на Лоръл нарасна още повече по пътя към стадиона. Дали Ник щеше да разбере, че е направила опит да изглежда по-привлекателна заради него?

Разбира се, че ще разбере, каза си тя. Дори Адамс беше забелязал! Лоръл смръщи вежди, въздъхна и натисна газта.

Зърна Дани отдалеч и се запъти към него. Зад гърба ѝ се чува възхитени подсвирквания. Лоръл продължи напред, без да се обръща, но призна, че ѝ стана приятно.

Малкото зрители, присъстващи на тренировката зашумяха и тя спря, за да погледа какво става на терена. Изненада се, че тренировката протича на пълни обороти. Ник пое топката, но нямаше време да се обърне и да я подаде — веднага изчезна под лавина от тела. Наблюдаващите изръкопляскаха. Лоръл притисна пръсти към устните си и едва си наложи да не изтича на терена.

Ник се надигна. Сред редиците премина разочарован шепот — очевидно нямаше наранявания. Но Лоръл знаеше, че дори да измъкне невредим от тази тренировка, със сигурност щеше да пострада при някоя от следващите.

— Не беше ли това един чудесен опит да му се отнеме топката, треньоре?

Лоръл рязко се обърна. Към ниския набит треньор беше насочена телевизионна камера. Той побутна шапката на главата си и отговори с груб глас:

— Ръгбито е тежка игра. В нея няма място за перковци.

— Нима наричате Ник Макгроу перко? — недоверчиво попита спортният журналист.

— Вижте какво, в тази игра болката е нещо, с което играчът трябва да се примири. Аз не съм лекар. Щом Макгроу казва, че е готов да играе, това означава, че е готов да бъде ритан. Всеки играч знае, че ще отнесе определен брой удари, а който не е съгласен, по-добре да се разкара от стадиона. Това е ръгбито. От тези момчета ще направя шампиони дори ако трябва да мина през труповете на някои от тях.

Лоръл усети как яростта ѝ се надига. Този човек беше абсолютна заплаха и тя имаше намерение да му го каже. По телевизията, ако беше възможно. Някой я дръпна за ръкава и осуети намерението ѝ.

— Здравей, мамо. Нали е страхотно?

— Престъпление е — отвърна високо Лоръл с надеждата думите ѝ да достигнат до микрофона. Погледът ѝ се сблъска с разярения поглед на Кар. Спортният журналист любопитно се обърна, за да види кой се намесва в записа на неговото интервю.

— Мамо, нека да останем още малко! Вече свършват.

— Добре, само че съвсем малко. В къщи ни чака работа.

— Благодаря ти, мамо. Много си добра!

На лицето му се появи усмивка и Лоръл се помоли Дани да се сети за това, когато се върне, при баща си за Коледа.

Последните тридесет минути бяха мъчителни за нея. Играта беше станала още по-ожесточена. Накрая треньорът накара играчите да направят няколко спринта и ги освободи. Отборът пое към душовете. Ник се насочи към Лоръл, въртейки златистия шлем в ръцете си.

— Добре ли си? — разтревожено попита тя.

Ник сви рамене и разроши косата на Дани.

— Просто една лека, приятна работа на чист въздух. Между другото изглеждате чудесно, доктор Брайтън. И не ми казвай, че миризмата, която се носи от теб е на антисептик.

Развеселеният му поглед се спря настойчиво върху копринената ѝ блуза, сякаш се надяваше да види перленонежната кожа под нея.

Тя усети познатото привличане помежду им и почувства облекчение, когато Дани наруши неловкото мълчание.

— Мога ли утре отново да дойда, мамо?

— Не знам...

— Аз нямам нищо против, Лоръл — намеси се Ник.

— Ще поговорим за това като се приберем у дома, Дани. — Лоръл го хвана за ръка и кимна на Ник. — Мисля, че ще е по-добре да наложиш рамото си с лед. Изглежда си го ударил, когато те събориха последния път.

— Добре, ще го направя. — Искаше му се да я задържи още малко. — Да ви изпратя ли до колата?

— Не, по-добре да се изкъпеш и да се преоблечеш. Ако не побързаш, може да закъснееш за срещата си.

Тя се отдалечи с решителна крачка. Ник усети непреодолимо желание да я спре.

ПЕТА ГЛАВА

Лоръл напразно се опитваше да не мисли за Ник и за неговата среща. С напредването на вечерта въображението ѝ така се развихри, че тя с мъка се застави да се залови с някаква полезна работа. Къщата беше пълна с кутии. Лоръл реши да започне от кухнята. Докато разопаковаше и подреждаше багажа си, тя се закле, че на следващия ден ще купи истинска пълноценна храна. Дани с удоволствие би ял сандвичи до края на живота си, но Лоръл се чувстваше виновна, че не му осигурява достатъчно разнообразно и качествено ядене.

Към полунощ беше изпразнила всички кашони в кухнята, столовата и дневната. Дани отдавна спеше. Лоръл тръгна към банята да си вземе душ. Тя загърна влажното си тяло е пухкавата хавлия и потръпна, като си представи допира на силните ръце на Ник. Какво ли правеше сега? Мъчителните мисли отново се върнаха. Тя пусна хавлията на пода, погледна голото си тяло в огледалото и тихо прошепна:

— Прекалено си слаба за него.

Гърдите ѝ бяха стегнати и предизвикателно изправени. Тя обхвана тънката си талия и прокара ръце по дългите си бедра. Вярно, че в джинси изглеждаше по-младежки привлекателна. Само че форми като нейните едва ли биха възбудили еротичните фантазии на мъж като Ник, който вероятно разполагаше с готов харем.

— А може пък да си пада по хубави глезени — каза си Лоръл. После рязко дръпна късата синя роба от закачалката на вратата и излезе с твърда стъпка от банята. С раздражение установи, че още не ѝ се спи. Реши да си направи чаша какао. То може би щеше да ѝ помогне против безсънието. Лоръл не можа да се въздържи да не погледне през прозореца на кухнята. Дали Ник си беше вкъщи? Дали беше сам?

Реши да си спести по-нататъшни терзания. Отмести погледа си към млякото, което вече завираше на котлона. В следващия миг откъм кухненската врата се разнесе тихо почукване. Лоръл отвори и застина на мястото си от изненада.

— Ник!

— Здравсти. Видях, че свети и реших да се отбия.

Той се облегна на рамката на вратата и се засмя, сякаш не виждаше нищо странно в това да се намъква в чужда къща толкова късно.

Ник се беше заставил да почака доста дълго. Сега дори беше доволен, че не беше избързал. Тялото на Лоръл излъчваше опияняващ аромат, от който краката му се подкосяваха. Внезапно се сети, че не бе измислил извинителна причина за късното си посещение. Не му се искаше да излезе, че единственият му мотив е бил просто да я види отново.

— Помислих си, че може да имаш нужда от помощ при разопаковането на багажа — излъга той.

Това не трябва да се превръща в навик, каза си Лоръл. Нямахте да му позволи да идва при нея след всяка своя любовна среща!

— Тъкмо си лягах — обясни тя. Пръстите ѝ леко притвориха краищата на сатенената ѝ роба. Очите на Ник блеснаха. Беше отгатнал, че под робата Лоръл е гола. Ник невинно зарея поглед над рамото ѝ и извика:

— Млякото кипи!

— По дяволите! — Лоръл се спусна към печката. Бързо свали млякото и започна нервно да бърше загорелите петна.

— Остави на мен. Правя страхотно какао.

— Ти ли? Много ми е трудно да го повярвам!

— Защо?

— Не знам, просто не мога да си те представя в кухнята.

Зелените му очи блеснаха весело.

— Много хора са ме уверявали, че се справям отлично не само в кухнята, но и из цялата къща.

Последва неловка пауза. Накрая Ник каза:

— Ще ме подложиш ли на проверка?

Лоръл присви очи и още по-плътно притисна реверите си.

Усещаше ускореното биене на сърцето си и изпита глупаво притеснение да не би Ник също да го чуе.

— Ще обсъждаме какаото тук, нали?

— Разбира се — спокойно отвърна той и смръщи вежди при вида на топлата шоколадова смес в чашата на Лоръл. После зарови из

шкафа и започна да вади продуктите.

— Така. Имаме какао, захар, канела, сол и малко ванилия. Ще видиш, като го опиташ, ще ти хареса.

Лоръл не се съмняваше в това. Нямахше нещо, което да не харесва в този мъж.

— Какво стана със срещата ти? Попадна ли великият Ник Макгроу на ценна находка? — заяде се тя.

— Беше бейзболна среща. Освен това никога не се целувам и след това — да ходя да го разправам наляво и надясно.

— О, ето един Казанова с принципи! Виж ти!

Той ѝ хвърли поглед през рамото си и се усмихна.

— Охо! „Езиците им бяха като змии“.

— Това от Шекспир ли е?

Лоръл винаги се чувстваше неудобно сред хора, които ръсеха мъдри цитати. Разбира се, тя не беше слабо образована, но просто не знаеше как да вмъкне в обикновен разговор например темата за структурата на ДНК.

— Не, това е от Библията. Псалми.

Ник беше зает с разбъркването на сместа и не забеляза недоверчивия ѝ поглед.

— Казанова, който цитира Библията?! Това вече е нещо уникално!

— Аз съм един на милион — весело потвърди той и се протегна към шкафа, за да вземе две керамични чаши.

— Опитай го — подаде ѝ Ник едната.

Лоръл предпазливо отпи. Какаото наистина беше добро.

— Наемам те — незабавно каза тя.

Ник весело се засмя, възседна един стол и отпусна ръце върху облегалката.

— Защо имам чувството, че макар в лабораторията да си един малък Франкенщайн, в кухнята не те бива много?

— Не си далеч от истината — призна Лоръл. — Добре, че Дани е непретенциозен. Баща му направи опит да отдаде дължимото на кулинарните ми усилия, но накрая се предаде и започна да се храни в столовата на болницата. Ако някога си опитвал от храната в институт, тогава ще добиеш представа за готварските ми способности.

— Мисля, че се подценяваш. — Погледна я топло Ник. Очите му погалиха лицето ѝ. — Сигурен съм, че си прекрасна в кухнята. И в банята. И в спалнята, и в...

— Ник! — строго го прекъсна Лоръл.

— И в изкуството да разваляш удоволствията на хората.

Усмивката му беше по мъжки предизвикателна. Лоръл се вгледа в твърдо изсечените му устни и си спомни за целувката им. По кожата ѝ плъзна гъста червенина.

— Бащата на Дани също ли е лекар? — попита Ник.

Тя утвърдително кимна.

— Спортен лекар ли е?

Лоръл горчиво се засмя.

— Това не е за Джефри.

— Да не би да се занимава с нещо по-малко почитено от лекуването на спортисти?! — Той с мъка удържаше погледа си върху лицето ѝ. Краищата на робата ѝ се бяха разтворили достатъчно, за да се види част от сатененомеката ѝ кожа. Определението „Бели рамене“ напълно ѝ подхожда, каза си Ник.

— Не, Джефри се занимава със сърдечно-съдова хирургия. Той смята, че с това ще предизвика по-голямо страхопочитание у хората, отколкото ако лекува хреми или счупени крайници.

— Мисля, че го разбирам. Но лично аз се радвам, че ти си избрала спортната медицина за своя специалност.

Ник отново погледна към разтворената ѝ роба и в очите му проблеснаха изумрудени искри. Лоръл улови погледа му. Тя притвори краищата на реверите си и бързо попита:

— Как се чувстваш?

— Лоръл...

— Надявам се, че не си се изтощил много по време на срещата. Май трябваше да те предупредя да стоиш надалеч от позиции четиридесет и девет и осемдесет и седем с това разбито коляно... Виж какво, Макгроу, може работата ми да е да те сглобявам наново от съставните ти части след всеки мач, но за нараняванията, които получаваш през свободното си време лична отговорност носиш ти.

— За бога, Лоръл! Не съм дошъл тук, за да се караме.

— Тогава за какво си дошъл?

— Не знам. — Той заби поглед в чашата си. — Мисля, че исках да ти обясня за тази вечер.

— Имаш предвид срещата ли?

Ник кимна.

Тя внезапно стана и отиде до мивката. Изплакна празната си чаша и я остави. През цялото време беше с гръб към него.

— Не се притеснявай, Ник. Не си мисли, че заради снощи очаквам нещо от теб. Не помня кой беше казал: „Една птичка пролет не прави“?

— Аристотел.

Лоръл изненадано се извърна. Как ѝ се искаше да разбере този загадъчен мъж!

— Аристотел — бавно повтори тя. — Е, след като една птичка не прави пролет, то и една целувка не прави любовна история. Не се притеснявай, че може да съм те разбрала погрешно, Ник.

— Целувките миналата вечер бяха две, а не една, Лоръл. Засегнат съм, че толкова бързо си ги забравила.

Тя сякаш потъна в топлите му очи.

— Не съм ги забравила...

Ник не познаваше по-предизвикателна жена от Лоръл Брайтън. Защо не я беше срещнал преди две години?! Когато животът му все още беше идеален.

— Нито пък аз — повтори той и я привлече към себе си.

Устните му жадно се впиха в нейните. Тази целувка нямаше нищо общо с двете целувки от предната нощ. Беше изпълнен с примитивно мъжко желание, което го тласкаше извън границите на разума. Езикът му разтвори стиснатите ѝ устни.

Изненадата на Лоръл се смени с нетърпение. Копнежът ѝ по него, потискан цяла нощ, се освободи. Пръстите ѝ се впиха в раменете му. Ръцете му здраво я обвиха. Лоръл се надигна на пръсти и Ник усети, че телата им сякаш са създадени едно за друго. Той хвана колана на копринената ѝ роба и го развърза, за да почувства тялото ѝ. Знаеше, че вече не може да се спре.

Лоръл затвори очи. Нищо друго, освен дланите му, нямаше значение. Задъхваше се от удоволствие и това още повече възбуждаше Ник. Топлите му ръце бяха навсякъде и я водеха към върха на желанието. Пръстите ѝ нетърпеливо започнаха да разкопчават

копчетата на ризата му. Ник хвана ръката ѝ и я покри с целувки. Очите му я изгаряха. Пламтеше от желание да бъде докосван и Лоръл погали голите му гърди. Ник бавно и чувствено ѝ отвърна. Кожата ѝ беше мека и топла. Той зарови лице в лъскавата ѝ коса с аромат на цветя. Лоръл се притисна към него с нарастваща страст. Ник неволно изохка и тя бързо се отдръпна.

— Ти си ранен!

Разтревожените ѝ очи се спряха върху лицето му.

Ник небрежно сви рамене.

— Ръгбистите винаги са ранени. — Той отново погали раменете ѝ, окуражавайки я да забрави това така ненавременно прекъсване. — В случай, че имаш някакви въпроси, нека те уверя, че всички жизненоважни части от тялото ми са напълно в ред.

Но Лоръл се отдръпна и го изгледа с присвити очи.

— Не се шегувай с тези неща, Ник. Вчера подложих това коляно на какви ли не мъчения и ти издържа, без да трепнеш. Щом сега изохка, значи трябва да е нещо наистина много сериозно.

Пръстите ѝ започнаха внимателно да го опипват.

— Това беше просто въздишка от страст. — Направи последен опит Ник, макар да знаеше, че за тази нощ всичко беше приключило.

Лоръл продължи да го преглежда. Когато натисна ребрата му, Ник простена.

— Вдигни си ръцете — нареди тя.

— Не и преди да ми отговориш на един въпрос.

— Какво има пък сега, Макгроу?

— Приключихме ли с нежната част за тази вечер?

Беше му трудно да се концентрира, докато очите му непрекъснато се връщаха към перленонежната ѝ кожа.

Лоръл въздъхна:

— Да. Това беше лоша идея от самото начало.

— Не знам. На мен ми хареса. И то много — възрази той и стисна зъби, когато пръстите ѝ опипаха плътта му.

— На мен също. Но мисля, че задоволихме любопитството си достатъчно.

Ник рязко си пое въздух, когато Лоръл улучи болното място.

— Така си и мислех. Счупил си ребро. Щастлив си, че си се отървал само с толкова след онази ужасна тренировка. Ако не се лъжа,

беше ми обещал да не се правиш на герой.

— Повярвай ми, Лоръл. Нямах намерение да попадам в краката на онези момчета. Наистина не е много забавно.

— Не мога да разбера защо те ритат така!

Топлите ѝ кафяви очи бяха пълни с болка. Ник се изненада от начина, по който му въздейства погледа ѝ. Лоръл Брайтън му поднасяше изненада след изненада. Ала не беше сигурен, че това му харесва.

— Те искат да играят, а ако не играят по правилата на Кар, това означава да отидат на резервната скамейка.

— Понякога си мисля, че всички до един сте луди — Лоръл въздъхна. — Поне ми обещавай, че ще си сложиш предпазната жилетка за мача в неделя.

Ник беше доволен, че няма да подновят стария спор. Не искаше да обяснява колко важен беше за него този предстоящ мач. Той беше Ник Макгроу — звездата. Откакто се помнеше. Не можеше да отдели мъжа от спортиста, но дори и да можеше, не би го направил.

— Давам ти честната си дума — закле се той с ръка на сърцето. После закачливо попита: — Лоръл, сигурна ли си, че не искаш да се отдадеш на малко...

— Престани, Макгроу! Не мога да те понасям, когато започнеш да се държиш като прелъстител.

Ник се усмихна.

— Значи отговорът ти е не, така ли?

— Така.

— Тогава ще ми направите ли една услуга, доктор Брайтън?

Тя изненадано го погледна.

— Каква услуга?

Лицето на Ник изразяваше съжаление.

— Бихте ли си завързали колана? Много е трудно човек да устои на съблазънта, когато е толкова близо до нея.

Лоръл погледна надолу. В тревогата си беше забравила, че е почти гола. Тя загърна краищата на робата си и здраво стегна колана.

— Трябваше да ми кажеш по-рано.

— Хей, мислех, че вече си разбрала — не съм глупак! Защо се лишавам от такава възхитителна гледка?

Очите ѝ блеснаха застрашително.

— Непоправим си, Макгроу!

— Опитах се да ти кажа, Лоръл. Но доктор Брайтън беше толкова заета да забива садистично пръсти в бедното ми старо тяло, че не ме чу.

Ядът на Лоръл се изпари толкова бързо, колкото се беше появил. Челото ѝ се сбърчи замислено.

— Тялото ти далеч не е старо, Ник. И би могло да бъде в отлично състояние, ако просто престанеш да играеш.

Чертите на лицето му се изопнаха.

— Изобщо не си го помисляй! Това няма да стане.

— Сигурно. Ти навярно се каниш да играеш до деветдесет и девет годишна възраст, когато ще се наложи да те изнасят от игрището. Тогава ще представя на националните здравни служби всичките ти сметки за лечение.

Той зарови трепереци пръсти в косата си и Лоръл внезапно осъзна, че Ник не намира думите ѝ за смешни.

— Вие двамата с Кар трябва да се обедините и да доведете това дело до щастлив завършек — каза остро той. После излезе през вратата и я затръшна след себе си.

Лоръл остана да се взира в тъмнината, изумена от тази нова проява на наранена гордост от негова страна.

Добре поне, че заваля, помисли си Лоръл и си пое дълбоко въздух през отворения прозорец на колата. Когато влезе в кабинета си, свари вътре двама работници.

— Покривът е прокапал — обясни единият от тях и посочи тавана.

Лоръл смръщи вежди.

— Само моят кабинет ли е засегнат?

— Не. За известно време няма да могат да се ползват и кабинетите за частни прегледи. Човек не може да има вяра на тези плоски покриви, когато завали. — Поклати глава той и се върна към работата си.

— Доктор Брайтън, търсят ви по телефона — чу се гласът на жената от рецепцията.

Лоръл се обърна.

— Благодаря ви. Можете ли да запишете номера? Ще позвъня по-късно.

— Разбира се.

След малко жената се върна.

— Господин Макгроу каза, че ще почака на телефона.

Лоръл забеляза самодоволната усмивка на Тони Лий, но вдигна слушалката.

— Здравей.

— Обаждам ти се да ти кажа, че ще взема Дани от училище — започна Ник без предисловие.

— Не е необходимо.

— Да, но аз го искам.

Тук определено не беше място за лични разговори. Лицето на Тони изразяваше неприкрит интерес, докато ровеше из купчина шини, а погледът на доктор Адамс беше забит в гърба ѝ. Тя бързо каза:

— Благодаря ти, но наистина предпочитам да не го правиш.

— Ще помогне ли, ако най-напред ти се извиня?

Гласът на Ник беше дълбок и омагьосващ.

— Не.

— Много съжалявам.

— Ами, благодаря ти за обаждането. — Лоръл смяташе да приключи разговора, преди да е станал прекалено личен. Не искаше всички тези случайни хора в стаята да знаят всяка интимна подробност от живота ѝ. Ник сякаш предугади намерението ѝ.

— Лоръл, предупреждавам те, че ако затвориш, ще продължим този разговор лично. Защото ще бъда в клиниката след половин час.

— Не си записан — възрази тя.

— Тогава ще ме приемеш като спешен случай.

— Добре ли си? Да не е станало нещо с коляното ти?

— Коляното ми е съвсем наред. Става въпрос за ребрата ми. Трябва да ги пристегнеш с лейкопласт, преди да отида на тренировки.

— За това си има тренъори, Ник!

— Предпочитам ти да го направиш. Ще се видим след малко, доктор Брайтън — каза той и затвори.

— По това време ще бъде съвсем удобно, господин Макгроу — каза Лоръл. Не искаше другите да разберат, че така безцеремонно ѝ е затръшнал слушалката. — Ще ви очаквам.

— Още проблеми с онова коляно ли? — попита Тони.

— Не. Счупил си е ребро и трябва да го пристегна с лейкопласт.

— Мислех, че това е работа на треньорите — подхвърли простодушно той.

— Не се заяждай, Лий, или ще се върнеш към правенето на кафето.

— Моля, спестете ни това мъчение, доктор Брайтън — намеси се доктор Адамс. — Вашето може и да не е върхът, но поне се пие.

Той излезе и Лоръл недоумяващо вдигна рамене. Не можеше да разбере дали се шегува или говори сериозно.

Не беше необходимо дори да поглежда, когато двадесет минути по-късно пред вратата настъпи раздвижване. Това можеше да значи само едно — че Ник беше пристигнал. Тя се изправи до леглото за прегледи и го проследи с поглед, докато той прекосяваше стаята.

— Приличаш на Мойсей, когато пресичал Червено море — отбеляза Лоръл.

— Страхувам се, че смисълът на думите ти ми убягва — призна усмихнато той.

— Имах предвид начина, по който си пробиваше път сред морето от обожателки. — Тя се извърна и измъкна ролка широк лейкопласт. — Седнете, господин Макгроу и си свалете ризата.

Ник не помръдна.

— Не ми е ясно дали се държиш така, защото по принцип не харесваш атлетите, или защото не харесваш точно мен?

Лоръл все още беше с гръб към него.

— Вече ти казах, че харесвам атлетите. Професионално — натърти тя и доуточни, — но не и персонално.

Когато се обърна към Ник, лицето ѝ изразяваше нетърпение.

— Ще свалиш ли най-последва тази риза, за да пристегна ребрата ти? Знаеш, че не си записан, затова можеш да бъдеш поне по-изпълнителен.

Тъмните сенки под очите ѝ бяха доказателство, че е прекарала безсънна нощ.

— Първо отговори на въпроса ми.

— Виж какво, Макгроу прекарала съм четири безкрайни години от живота си с един мъж, който искаше да се отнасят с него като с Бог.

Ако бях мазохистка, нямаше да се свързвам с друг такъв, а просто щях да отида някъде, където практикуват самобичуване.

Зелените му очи опасно светнаха и лицето му трепна.

— Идваш с мен!

— За нищо на света — отговори с остър шепот тя. Тъмните ѝ очи бързо обходиха стаята, за да видят дали някой ги наблюдава. Двамата с Ник бяха в центъра на вниманието.

Ник проследи погледа ѝ.

— По дяволите — тихо изруга той. После още по-силно стисна ръката ѝ и я поведе навън.

— Пусни ме, Ник! — макар че Лоръл шепнеше, думите ѝ се чуха в тихата стая.

— Или доброволно ще дойдеш с мен в твоя кабинет или ще отнеса на гръб дотам — с изненадващо спокойствие отвърна ѝ. Лоръл знаеше, че Ник говори сериозно.

— В кабинета ми има работници. Таванът е прокапал.

— Тогава ще отидем някъде другаде.

— Имам пациенти.

— Това ще ни отнеме само минута. — Той продължи я води, като спря за момент до масата на Тони Лий и попита:

— Има ли наблизо някое по-усамотено място?

Тони кимна по посока на коридора и отзивчиво отвърна:

— Третата врата вляво. Това е стаята на лекарите.

— Благодаря.

Ник поведе Лоръл към вратата.

— Много ти благодаря — тросна се тя на Тони.

Той се засмя без грам съжаление.

— Удоволствието беше изцяло мое.

— Добре — каза Ник в момента, в който се оказаха сами. — Зная, че имаш всички основания да ми се сърдиш. Миналата нощ те отегчих с проблемите си. Съжалявам за това.

— Извинението се приема. Сега мога ли да се върна отново работа?

— Това е по-важно от работата ти, Лоръл!

Тя вдигна глава и смело срещна предизвикателния му поглед.

— О! Интересно, какво би направил, ако аз нахлуех така в скъпоценното ти игрище и те замъкнех при душовете за личен

разговор?

Лицето му се озари от широка усмивка.

— Наистина не искам да се карам с теб, Лоръл. Зная колко е важна работата ти. Само исках да ти обясня, че снощното ми поведение беше в резултат на лични проблеми, които се опитвам да преодоля. То нямаше нищо общо с теб. С нас.

— Няма никакво „нас“, Ник. Избий това от главата си!

Лоръл знаеше, че лъже. За няколко дни тя беше се привързала към този мъж. Той беше приятен, известен и всъщност чудесен. Никоя жена не би му устояла. Това е само обикновено привличане, отново си каза тя.

— Само че има! Първо, ние сме съседни...

— Някъде четох, че повечето американци не знаят малките имена на съседите си — прекъсна го Лоръл.

— Второ, ние сме приятели.

— По това може да се спори.

Ник се престори, че не я е чул.

— Причина номер три — ако внезапно прекъснеш посещенията на Дани на моите тренировки, ще трябва да намериш сериозно обяснение, ако не искаш да го нараниш.

Лоръл се отпусна върху един стол и подпря брадичка.

— Ако наистина си загрижен за Дани, нека да поразсъждаваме какво ще се случи при положение, че те допусна да обсебиш живота му и впоследствие загубиш интерес към него. Това ще го нарани дълбоко.

Ник предпочете да не я притиска с въпроси. Седна срещу нея и я погледна сериозно.

— Няма да допусна това да се случи, Лоръл. Повярвай ми.

— Вярвам, че в момента наистина мислиш нещата, които казваш. Но скоро може да се окаже, че има далеч по-приятни занимания от това да прекарваш времето си с едно седемгодишно момче. Крайният резултат ще бъде същият. Дани и без това преживява достатъчно тежко раздялата с баща си. Не искам да възникне същият проблем и с теб.

— Аз не отивам никъде. Нека продължим да си бъдем просто приятели, ако това те кара да се чувстваш по-спокойна. И ако искаш, ще започна постепенно да се отдалечавам от Дани. Но засега ми се

струва, че мога да му помогна да се приспособи към новата обстановка.

Лоръл уморено въздъхна.

— Добре. Но вече никакви среднощни посещения. Това трябва да залегне стриктно в междусъседската ни политика, Макгроу.

— Напълно си права. Никой от нас няма нужда от допълнителни усложнения. — Това беше вярно, но Ник знаеше, че няма да може да удържи на обещанието си. — Но би могло да бъде добре, Лоръл. Много добре — той замълча за момент и добави: — Сега вече ще се съгласиш ли Дани да дойде с мен? — Тя кимна. — Мога да го доведа у вас. Ще си спестиш едно разкарване из града.

— Не се притеснявай. Ще мина през стадиона да го прибера.

— Обещавах ли да не влизаш в пререкания с треньора Кар? — Познатата игрива искра отново се появи в погледа му. Лоръл усмихна.

— Обещавам, че ще се държа възможно най-прилично.

— Добре — доволно рече Ник. — Иначе славата ми на стабилно момче ще залезе, ако една жена започне да води моите битки вместо мен.

— Лекарят ти е за това — да бди над твоето здраве, Ник — напомни му тя.

— Какъв прекрасен доктор си, Лоръл Брайтън!

Ник погали лицето ѝ и отвори вратата, готов да си тръгне.

— Забравихме реброто ти — напомни му Лоръл.

Ник ѝ намигна.

— Хей, госпожо, за какво си мислите, че са треньорите?

ШЕСТА ГЛАВА

Лоръл приключи с работата си в клиниката и потегли към стадиона да прибере Дани. Вече цяла седмица ходеше на работа и за да отбележи това, бе планирала малко семейно тържество.

Като я видя, Дани развълнувано затича към нея, развявайки над главата си два билета.

— Мамо, виж какво ми даде Ник! Билети за мача в неделя. На най-хубавите места!

Лоръл знаеше, че няма да може да предотврати приближаващия мач. Казваше си, че е притеснена само като лекар за коляното на Ник. Повтаряше си това отново и отново, но то започна да звучи все по-малко убедително, дори за самата нея.

Тя се насили да се усмихне.

— Това е страхотно! Надявам се, че си му благодарил.

Дани строго я изгледа. Когато се мръщеше, приличаше на Джефри.

— Разбира се, че благодарих. Да не мислиш, че съм глупак?!

Лоръл поклати глава.

— Не, разбира се. Нима е възможно такава интелигентна жена като мен да няма идеален син?! — После подхвърли: — Виж какво, скъпи, не може да очакваме от Ник да ни подарява билети за всичките си мачове.

— А защо не? Той е най-добрият ми приятел. Освен това се грижа за Рауди.

Дани наистина го правеше и Лоръл вече беше свикнала огромното животно да се мотае в краката ѝ.

— Може Ник да иска да даде билетите на някой друг — внимателно подхвърли тя. — Не трябва да обсебваме цялото му време.

— Аз не обсебвам цялото му време. Освен това, той обича децата. Каза ми, че има цял куп братя и сестри.

— Наистина ли? — Лоръл не беше изненадана. По държанието му с Дани се разбираше, че не е човек, който е израснал сам.

— Да. Осем.

— Осем братя и сестри?

Дани кимна:

— Той е най-големият.

Интересно как Дани се бе добрал до този впечатляващ факт?

— Кога ти каза Ник това?

Той сви рамене и се загледа през прозореца на колата.

— Не знам. Просто си приказвахме. Предполагам, че когато му казах колко самотен се чувствам, откакто сме тук.

Лоръл успя да запази изражението на лицето си непроменено.

— Сигурно е така, но скоро ще си намериш приятели. Тогава всичко ще тръгне по-добре.

— Приятелите не са братя и сестри — отбеляза Дани. После попита: — Защо нямам брат или сестра, мамо?

Защото баща ти не искаше дори теб, каза си наум Лоръл, а на глас спокойно отвърна:

— И друг път сме говорили за това, Дани. Когато ти се роди, двамата с бащата ти все още бяхме студенти. След това той стана лекар стажант, а после получи и назначение за работа. Аз продължих да уча... Просто си мислехме, че ако имаме две деца, няма да можем да им обръщаме достатъчно внимание.

— Аз щях да ви помагам.

Лоръл се засмя и потупа коляното му.

— Знам, че би могъл да помагаш, но няма защо да обсъждаме този въпрос. Вече не съм омъжена, следователно възможността за братя и сестри отпада. Ще трябва да се примириш със Съси и с мен.

— Винаги можеш да се омъжиш за Ник.

— Какво?!

По лицето му личеше, че Дани дълго беше мислил за това. Той имаше бърза и логична мисъл и винаги попадеше право в същността на проблема. По това също приличаше на баща си.

От време на време тя се питаше дали синът ѝ е наследил нещо и от нея. Внезапно Лоръл усети познатия страх. Дали Дани нямаше да поиска да остане при Джефри?!

— Много е просто, мамо — прекъсна мислите ѝ той. — Ти обичаш децата, нали?

— Обичам теб.

— Ник също обича децата. И никой от вас не е женен. Ако се ожените, проблемите ви ще се разрешат. Ти ще имаш съпруг, аз — втори баща, Ник ще има син и тогава ще мога да имам братя и сестри. — Дани реши да подсили разсъжденията си с още по-убедителен довод: — Помисли си колко пари ще спестите двамата, когато се съберете да живеете в една къща. Можем да продадем нашата и да се преместим при Ник.

— Аз харесвам нашата къща, Дани. Мислех, че и ти я харесваш.

Той възкликна:

— Къщата е прекрасна, мамо, но има стъпала.

— Трябва ли да ти напомням, че това беше едно от твоите изисквания, когато търсехме къща? За да има къде Съси да гони топката си.

Лоръл си спомни колко беше трудно да попадне на къща, която да задоволява всички изисквания — да има стълбище, басейн, да бъде близо до добро училище, а в двора да има дърво, което да е достатъчно голямо, за да се направи в клоните му колиба.

— За нас е много добра, но на Ник ще му бъде трудно да изкачва стъпалата, след като го боли коляното. Затова си мисля, че ще е по-добре да се преместим в неговата къща.

Лоръл се разтревожи.

— Дани, не си обсъждал тези неща с Ник, нали?

— Не още. Исках първо да свикне с мен.

— Не го прави — предупреди го тя.

— Но, мамо...

Изражението ѝ беше непоколебимо. Тя изключи двигателя и измъкна ключа от таблото. После строго изгледа сина си и от четливо произнесе:

— Ако споменеш и дума за това на Ник, няма повече да стъпиш на стадиона. Ясно ли е?

Дани пребледня и тихо отвърна:

— Добре, мамо. Всъщност, това беше само идея.

— Нито дума! — повтори Лоръл и размаха пръст.

Дани прокара пръсти пред устните си така, както се затваря цип, и тя се засмя.

— Така е по-добре. Сега ми помогни да пренесем вътре покупките. Познай какво ще вечеряме!

— Спагети?!

— И мелба с карамел за десерт.

Дани се втурна да помага. Разговорът беше приключил. Но Лоръл добре познаваше сина си. Щом нещо го интересуваше, той ставаше наистина упорит. Тя имаше неприятното усещане, че все още не е чула всичко по въпроса.

Лоръл никога не беше ходила на професионален ръгби мач и в първия момент беше зашеметена от шума на стадиона. Ръката на Дани трепереше от вълнение, докато тя го водеше към местата им, но когато отборите излязоха на терена, той се успокои. Не искаше Ник да забележи напрежението му и да си по мисли, че е хлапе. Лоръл тъкмо се канеше да обясни на Дани, че Ник ще е достатъчно зает, за да има време да гледа към тях, когато синът ѝ скочи и започна да маха със златисточервеното си флагче.

— Мамо, ето го! Ник! Хей, Ник!

Гласът му се изгуби в общия шум, но за изненада на Лоръл Ник се обърна и погледна право към тях. На лицето му се появи широка усмивка и той размаха шлема си за поздрав. За момент зелените му очи срещнаха нейните и сърцето ѝ подскочи. Ник направи с пръсти знака на победата.

— Той ни видя! — извика Дани.

— Да, наистина. Сега спри да размахваш това нещо, преди да си извадил очите на някого.

Гласът ѝ беше твърд, но устните ѝ се усмихваха. Дани пхна флагчето под скамейката. Ентузиазмът му не беше помръкнал.

Играта започна със силна атака от страна на противниковия отбор. „Райдърз“ поведоха със седем на нула. Чуха се викове Ник да бъде сменен и на негово място да влезе Морган. Ник улови една изстреляна напосоки топка и я върна назад, но ударът беше блокиран от играч на „Райдърз“. Виковете на недоволство се засилиха. Второ подаване беше блокирано по същия начин. Запалянковците се разгорещиха. Лоръл усети, че ако в този момент се поиска от зрителите да гласуват за или против Ник, по-голямата част от тях щяха да бъдат против.

— Мамо, виж ги! — Очите на Дани пробягваха по зачервените лица на хората край тях, които крещяха на Кар да извади Ник от играта.

— Не им обръщай внимание, Дани. Ник е страхотен! — успокои го тя. Щеше ѝ се да е наистина убедена в това, което казва.

Течеше третият даун. Беше ред на Ник да пасува. Той светкавично огледа терена, стисна здраво топката и пробяга нужното разстояние. Разнесе се одобрителен шум. В останалите три дауна „Сандърбърдс“ уверено поведоха. В края на мача резултатът беше тридесет и едно на седем. Първоначалното недоволство от играта на Ник отдавна беше забравено. Когато Ник погледна към скамейките, той видя Лоръл да скача и да развява флагче, широко усмихната.

Беше ѝ необходимо доста време, за да успокои Дани и да го сложи да спи. Той молеше да отиде за малко до къщата на Ник и да го поздрави, но шумът в съседния двор показваше, че в момента обстановката там не е подходяща за едно ентусиазирано малко момче. Лоръл обеща на сина си, да види Ник на следващата сутрин и той заспа веднага, щом се намери в леглото.

Тя излезе навън и седна край басейна. Веселбата в съседната къща беше в разгара си. Сега ѝ стана ясно защо агентът по продажбите беше пропуснал да спомене, че съсед ще ѝ бъде известният Ник Макгроу. Ако всяка неделя се организираха такива партита, тя щеше да се чувства като пребита на следващия ден. Лоръл се закле, че ще почака Ник след тренировките и ще му даде да разбере, че е длъжен да се съобразява със съседите си.

Тя влезе в кухнята. Докато допълваше чашата си с кафе, чу телефонът да звъни.

— Ало?

— Лоръл?

Не беше изненадана, че той не може да я чуе. Музиката беше усилена до краен предел.

— Ник? Намали музиката!

— Какво?

— Казах да намалиш музиката! — изкрещя тя в слушалката.

— Все още не мога да те чуя, Лоръл. А ти добре ли ме чуваш?

— Горедолу. — Защо изобщо се опитваше да говори с него?! — Какво искаш?

— Искам да дойдеш тук, Лоръл — извика Ник.

До слуха ѝ достигна приглушен женски смях.

— Мисля, че прекарваш чудесно и без мен, Макгроу — ядоса се тя. Как можеше да има нахалството да ѝ звъни толкова късно, за да я кани на проклетото си парти! Лоръл затръшна слушалката с надеждата от другата страна да чуят поне това.

Няколко секунди по-късно телефонът звънна отново.

— Виж какво! Знам, че не е възможно да се спи при такъв шум, но ми се ще все пак да опитам. Така че, престани, ако обичаш!

Настъпи гробно мълчание. Накрая Ник каза:

— Наистина имам нужда от теб, Лоръл.

Гласът му се чуваше съвсем ясно, макар че шумът в къщата не бе намалял.

— Къде си?

— В спалнята. Сам.

— Не смятам, че проблемът ти е неразрешим. Само да отвориш вратата и ще се наложи да се защитаващ със стика си от жените, които чакат отвън.

— Не зная дали ще мога да отида до вратата — гласът му беше пропит с болка.

— Имаш проблеми е коляното си ли? — уплашено прошепна тя.

— Точно така. Наистина имам нужда от теб, Лоръл.

— Обличам се и идвам веднага!

Лоръл се втурна към спалнята. Измъкна от гардероба чифт джинси и една фланелка и бързо се облече.

Миг по-късно си проправяше път през множеството от хора, изпълнили къщата на Ник. Един огромен мъжага се изпречи пред нея и погледна към чантата ѝ.

— Вие ли сте докторът?

— Да, аз съм доктор Брайтън.

— Приятно ми е — Том Шоу — представи се той и подаде огромната си ръка. — Аз съм този, който се грижи красивото лице на Ник да не бъде размазано... Той е в къщата. Елате, ще ви покажа пътя.

— Лошо ли е ударен?

Том се усмихна загадъчно.

— Мисля, че скоро ще се почувства чудесно. — Той отвори вратата и надникна в стаята. — Желая ти късмет, Ник. Май на истина ще ти трябва.

После се обърна и изчезна.

Ник седеше на едно огромно легло, склучил ръце около коленете си. Лоръл се втурна към него и коленичи на пода.

— Ще можеш ли сам да свалиш джинсите си или ще трябва да ти помогна?

Той бавно вдигна глава и зелените му очи блеснаха.

— Това е най-примамливото предложение за тази вечер.

Лоръл внимателно проучи лицето му, но не откри очакваните следи от болка по него.

— Коляното ти — предупреди го тя.

Ник се усмихна.

— Коляното ми е добре, Лоръл.

Тя веднага се изправи.

— Значи си ме излъгал, Макгроу! Каза, че имаш нужда от мен!

— Не съм те излъгал. Наистина се нуждая от теб. Признавам, че пресилих малко нещата, за да те накарам да дойдеш тук. Иначе нямаше да се съгласиш. — Ник любопитно я погледна. — Щеше ли?

Очите му се спряха на гърдите ѝ и Лоръл се сети, че в бързината не беше си сложила сутиен. Тя кръстоса ръце отпред.

— Разбира се, че не. Не си падам по оргиите.

Ник стана.

— Това е най-обикновено парти.

— Опитай се да обясниш това на пазителите на реда, когато обградят двора. Често ли по плота в кухнята ти танцуват полуголи веселяци? — попита Лоръл и се насочи към вратата.

— Лоръл...

Тя спря, но не се обърна.

— Какво има?

— Чувствам се самотен.

— Самотен?! — Тя пресилено се засмя. — Погледни наоколо, Ник. В къщата ти има поне двеста души!

Той доближи до нея. Въпреки, че още не беше я докоснал, Лоръл почувства топлината на тялото му.

— Никога ли не си била самотна дори и сред най-шумната компания? — тихо попита Ник.

Разбира се, че е била. Безброй пъти. Когато даваше партита с Джефри. И дори когато нямаха гости.

— Това е най-лошият вид самота, Лоръл. Защото разбираш, че имаш нужда не просто от заобикалящите тела, а от един конкретен човек, който да те накара да се почувстваш по-добре.

— Аз не съм този единствен човек за теб — прошепна Лоръл.

— Лъжеш се. Зная, че ме мислиш за предател, защото те измамих да дойдеш тук, но днес спечелих мач, който има огромно значение за мен. Искам да споделя победата си с някой наистина специален човек. — Той се поколеба за момент, после я привлече към себе си. — Искам... Не, нуждая се от това да споделя победата си с теб, Лоръл! Моля те, не ме отблъсквай.

Как би могла да откаже на подобна молба?

— Не мога да остана, Ник. Дани спи у дома. Когато тръгнах към вас, мислех, че е нещо спешно, оставих го сам.

— Наистина беше спешно. Трябваше да те видя, да те прегърна, да те почувствам в ръцете си!

— Ник...

Той я погледна.

— Ще отидем у вас. Така Дани няма да е сам.

Лоръл знаеше, че си играе с огъня. Но беше толкова приятно да чувства ръцете на Ник около тялото си! Тя направи последен опит да се отърси от заслепението и да види истината такава, каквата е.

— Не зная как обикновено празнуваш победите си, Ник. Но независимо от това колко прекрасна е днешната, празникът ти няма да завърши в леглото ми.

Той кимна.

— Няма да те лъжа, че не искам да спя с теб, Лоръл. Но ще се съобразя с житейските ти принципи. Дори само да си приказваме, пак ще бъде чудесно.

Тъмните ѝ очи колебливо го погледнаха.

— Обещаваш ли?

— Давам ти честната си дума на скаут.

Тя се засмя.

— Трудно ми е да повярвам, че домакинът на това парти някога е бил скаут.

— И то скаут-орле. А баща ми беше ръководител на скаути.

Лоръл никога не мислеше за Ник като за човек, който също има семейство. Може би ако се опознаеха по-добре, това странно усещане щеше да изчезне.

— А как ще зарежеш гостите си? — Направи последен опит тя да откаже Ник от идеята за среднощното посещение в дома ѝ.

— Не се притеснявай. Никой, освен Том няма да забележи, че ме няма. А той лесно ще се досети къде съм.

Лоръл се запита що за приятели са тези, които са дошли да празнуват победата на Ник, а няма дори да забележат, че той липсва. Двамата с него се движеха в различни среди, дяляха ги светлинни години и дори цялата сексуална химия на света нямаше да промени това.

— Само за малко — предупреди го тя.

— Добре — съгласи се той и добави: — Благодаря ти, Лоръл.

СЕДМА ГЛАВА

— Най-после малко спокойствие — въздъхна Ник, отпусна се блажено върху дивана и затвори очи.

— Ако наистина си търсил тишина и спокойствие тази вечер, избрал си много странен начин да го покажеш — отбеляза Лоръл.

Ник отвори едното си око.

— Наистина знаеш винаги какво да кажеш. — После внезапно се изправи и я изгледа осъдително. — Никога ли не си се съмнявала в собствените си способности, Лоръл? Или си толкова самоуверена, че не можеш да си представиш да бъдеш като нас, обикновените простосмъртни?

Тя се замисли откъде е добил това погрешно впечатление. Възможно ли е да изглежда толкова студена и безчувствена? Дали е изпитвала някакви колебания?! Та животът ѝ беше пълен с такива. Само че бяха толкова лични и болезнени, че не искаше да ги споделя с никого. Особено с Ник.

Той въздъхна.

— Имаш ли нещо за пиене?

— Мога да ти предложа кафе. Или бренди, ако предпочиташ.

— Малко бренди ще свърши добра работа. От натоварването в днешния мач адреналинът ми рязко е спаднал и мисля, че имам нужда от някакво тонизиращо средство.

Лоръл изпитателно го погледна.

— Боли ли те коляното?

Ник се засмя и поклати глава.

— Скъпа, чувствам се така, сякаш съм премазан от валяк.

Хрумна ѝ, че трябва отново да го посъветва да се откаже от ръгбито, щом наградата, която получава за старанието си е такава, но замълча. Знаеше, че беше малко вероятно Ник да се вслуша в съветите ѝ.

— Отивам за брендите — каза тя.

Той кимна и отново затвори очи. Лоръл често говореше с назидателен лекарски тон, но въпреки това беше много сладка. Ник се отдаде на мечти. Представяше си как я прегръща, как се люби с нея...

— Заповядай. — Тя седна до него. Стори ѝ се, че е заспал, но той я погледна. Лоръл загрижено каза: — Трябваше да си вече в леглото.

— Права си. Отдавна трябваше да сме си легнали.

— Ти ми обеща, Ник! — припомни му тя.

Изчакай още малко, заповяда си той. Още съвсем малко. Ник със съжаление поклати глава и пое чашата от ръката ѝ.

— Да, Лоръл, обещах ти.

Той вдигна чаша към устните си. Лоръл усети познатата тръпка. Защо този мъж ѝ действаше така възбуждащо? Беше пълно безумие да стои заедно с него в тишината, откъсваща ги от лудницата навън. Всичко изглеждаше толкова интимно!

Ник съжеляваше за обещанието, което беше дал, макар да съзнаваше, че ако не беше го направил, сега нямаше да е тук. Той я искаше по-силно отвсякога. Уверяваше се, че му се ще просто да завърши деня с победа на всички фронтове, но знаеше, че напразно се заблуждава. Лоръл го развълнува още при първата им среща, завладя мислите му, прогони съня му. Коя, по дяволите, беше тя? Защо беше обсебила живота му?

— Хареса ми днешният мач — наруши дълбокото мълчание тя.

— Много се радвам. Радвам се и затова, че дойде. — Ник бавно се наведе към нея и я целуна. Двамата сякаш загубиха представа за времето и пространството. Колко странно, този силен мъж беше способен на такава нежност! Устните му караха тялото ѝ да тръпне от удоволствие. Лоръл си казваше, че това е лудост. Ник Макгроу сигурно празнуваше по този начин след всеки спечелен мач. Поведението му в момента не беше друго, освен придържане към традицията — награда за добрата игра. Лоръл знаеше това, но не искаше да се отдръпне.

Езикът му пробяга по тръпнещите ѝ устни.

— Ник, моля те — прошепна тя.

— Моля те „да“, или моля те „не“ — попита задъхано той.

Лоръл не отговори и затвори очи. Телата им се притиснаха едно към друго. Устните им жадно се срещнаха. Лоръл се изненада от силата на своята страст. Кожата ѝ пламваше навсякъде, където я докоснеше ръката му. Кръвта ѝ бушуваше във вените. Ник плъзна ръка

под памучната фланелка. Гърдите ѝ се втвърдиха от допира му, зърната им изпъкнаха. Той си помисли, че днес беше доказал на всички, че са го отписали преждевременно. Отново беше стъпил на върха на славата. Дори беше успял да сломи волята на тази прекрасна жена. Това правеше победа му още по-сладка.

Усети, че ръцете му треперят. Беше на път да загуби контрол над себе си, но и без това имаше твърдото намерение да завърши вечерта в леглото на Лоръл.

Ник Макгроу правеше любов така, както играеше на терена — с оттренирано умение, което правеше всяко негово движение естествено. Затова сега, когато пръстите му дръпнаха надолу ципа на джинсите ѝ, той се изненада, че този познат интимен акт му изглежда съвсем нов и различен. Лоръл спря ръката му.

— Ник, не мога.

Тялото ѝ крещеше от непреодолимо желание да се слее с неговото, но инстинктът ѝ я съветваше да бъде предпазлива.

— Разбира се, че можеш! Ти самата ме искаш толкова силно, колкото аз — теб.

— Така е. Но човек не може винаги да има това, което иска.

Ник се ужаси от отчаянието, което го обзе.

— Можем поне да опитаме.

— Можем също така да направим опит да бъдем малко по-търпеливи — възрази тя и се отдалечи в другия край на дивана.

Знаеше, че поведението ѝ лесно може да бъде сметнато за опасно и лекомислено. Ник беше по-силен от нея и изражението му не вещаеше нищо добро. Ако той пожелаеше да продължи, Лоръл щеше да бъде безсилна да го спре.

Ник разярено я гледаше. Не можеше да я остави да си тръгна, но никога не беше прибегвал до сила, за да задържи една жена. Нямах да го стори и сега.

— Търпението е надценена добродетел... По дяволите, Лоръл! Това е чудовищно! Аз те желая, ти ме желаеш. Двамата не сме деца... Къде е проблемът?

— Нямах намерение това да се случва — отвърна тя.

— Затова пък аз — да — призна Ник. Рязко стана от дивана, взе чашата си и жадно я пресуши.

— Но ти ми обеща!

Ник сви рамене.

— Значи съм те излъгал.

— О!

Лоръл протегна трепереща ръка към чашата си. Тя замислено го гледаше, докато отпиваше от брендито. Всеки мускул от тялото на този мъж беше напрегнат до скъсване.

— Правиш го много добре.

— Кое имаш предвид? Правенето на любов или лъгането?

— И двете, предполагам.

Той напълни отново чашата си и каза:

— Имам голям опит. — После я погледна и добави: — Знаеш, че никога не се предавам.

Тя срещна погледа му с престорено спокойствие.

— Никога ли не си бил отблъскван от жена, Макгроу?

Ник седна на дивана и кръстоса крака върху масата.

— А ти как мислиш?

— Мисля, че сега ти е за пръв път.

Той поклати глава.

— Напълно грешиш, Лоръл. Това, което направи тази вечер, е само отлагане на нещо, което рано или късно ще се случи.

— С манията си за величие май имаш по-голяма нужда от психиатър, отколкото от спортен лекар! — не остана длъжна тя.

Ник обичаше да гледа как в очите ѝ просветват гневни искри. Каква страстна жена беше! Той се усмихна.

— Отново грешиш. Познавам един спортен лекар, от който имам особено голяма нужда.

Ник пристъпи към нея. Очите им се сблъскаха яростно. Нейните — тъмни и предупредителни, неговите — светещи с опасна мъжка страст.

— Все някой трябва да ти каже, че не си неустоим — повиши глас тя.

Ник озадачено се усмихна.

— Не ме ли намираш поне за средно неустоим?

— Не.

Лоръл знаеше, че това беше жестока лъжа.

Надменният ѝ тон постави на изпитание търпението му, но Ник се овладя. Той я сграбчи и я повали на дивана.

— Докажи го тогава.

Лоръл се опита да се измъкне, но ръцете му здраво я стискаха.

— Ник! — извика тя и опря длани в гърдите му.

— Докажи го! — повтори той и зарови пръсти в косата ѝ.

Лоръл прочете гнева в очите му и отчаяно се опита да потисне вълнението от натиска на силното му тяло върху нейното. Ник усети трепета ѝ и разбра, че тази жена е всичко за него. Те се гледаха дълго, разтърсени дълбоко от промяната, която настъпваше у тях. Накрая той прошепна:

— Следващия път няма да ти позволя да кажеш „не“.

— Следващ път няма да има — възрази тя.

Ник проследи с пръст извивката на устните ѝ.

— Скъпа Лоръл, със сигурност ще има следващ път, както и много други следващи пъти. Когато тези влудяващи устни се появят пред очите ми на една целувка разстояние, винаги ме обзема желание да те любя. — Ник се отдръпна и я погледна за мислено. — Това ще стане, макар и по-късно.

Той се отпрати към вратата. Връщаше се при гостите си, които не беше искал да кани.

— Искаш ли да ти направя масажа, който ти обещах снощи? — колебливо предложи Лоръл.

Ник я погледна през рамото си.

— Сериозно ли говориш?

— Напълно.

Очите му се присвиха.

— За какъв масаж говорим?

— Не се притеснявай, Макгроу, няма да те нападам. Отново разговаряш с доктор Брайтън, а тя е отговорно лице. Е?

Ник претегли възможностите. В неговата къща го чакаха много красиви, страстни жени. Нощта нямаше да завърши с пълна загуба. Той се намръщи. Не желаше друга, освен Лоръл.

Да я вземат дяволите! Искаше да си тръгне, но не можеше да се откъсне от нея.

— Масажът може и да ми хареса. Досега си мислех, че добре познавам тялото си, но днес открих някои нови неща за него.

Тя се извърна.

— Отивам да взема крема за масаж.

— Лоръл?

— Да?

— Сигурна ли си?

Тя спокойно издържа на питащия му поглед.

— Не се притеснявай. Досега не съм изнасила никого от пациентите си. Намиращ се в пълна безопасност.

Ник не знаеше дали да се ядосва или да се възхищава от самообладанието ѝ. Докато се събличаше, той си мислеше колко далеч от истината са нейните уверения. Току-що беше открил, че тя е най-опасната жена, която е срещал.

Лоръл влезе в банята и наплиска лицето си със студена вода. После изпробва няколко изражения пред огледалото, докато се спря на най-подходящото. Ето така. Изглеждаше далеч по-самоуверена, отколкото се чувстваше.

Когато се върна в стаята, Ник вече я очакваше, легнал по корем върху дивана. Гърбът му беше покрит със синини. Лоръл възкликна:

— За бога, изглеждаш ужасно!

— Няма ми нищо. Ще изчезнат, както винаги досега.

Тя проследи с пръст белега, който тръгваше от горната му устна и вдигна вежди.

— Винаги ли?

— Почти. Само това остана да ми напомня какво се случва, когато не се движиш достатъчно бързо, за да избегнеш нападението.

Разтревоженият ѝ поглед се премести към коляното му.

— Как смяташ да избягваш всички нападения до края на сезона?

Той сви рамене. Темата очевидно не му допаднаше.

— Предполагам, че ще трябва да изтърпявам подобни неща от време на време.

— Разбирам. А след като сезонът свърши?

— Ще посветя времето си на себе си и сериозно ще се заема с лечението на коляното си.

— Ако все още е възможно да се направи нещо за него — измърмори тя.

— Не разбирам какво имаш предвид.

Лоръл прокара ръце по широкия му гръб. Усети напрежението на мускулите му. Ник беше наранен и преуморен от физическото натоварване и преживените емоции. Тя попита:

— А след като лятото премине?

— Тогава ще дойде другият сезон.

— Значи планираш да играеш и следващия сезон?

Той изненадано я погледна.

— Разбира се!

— Разбира се — повтори замислено Лоръл. Отговорът му не я изненада. Тя направи широко кръгово движение с дланите си.

— Имаш прекрасни ръце — отбеляза Ник. Тялото му беше започнало да се отпуска.

— Благодаря. А ти имаш много напрегнати мускули.

— В това е целта на играта.

— Ако се каниш да се пенсионираш като ръгбист, тогава се научи да се грижиш по-добре за тялото си.

— Хей, аз съм в чудесна форма. По-добра дори от тази на младоците в отбора.

Лоръл не се съмняваше. Ник беше само мускули. Но не беше машина. Тя тъжно се запита кога ли той самият ще го разбере.

— Трябваше да ти направят масаж преди няколко часа, вместо да те оставят да се схванеш така.

— Просто сред поканените на партито нямаше никой с такива ръце като твоите.

Лоръл не се сдържа и силно го ощипа. Ник изохка.

— Извинявай. Като говорим за партито, искам да знам дали всяка седмица ще бъде така.

— Това парти е последното за тази година.

— Наистина ли?

Ник се обърна към нея и сериозно я погледна.

— Наистина. Винаги съм ги мразил. От години не съм стъпвал на такива празненства. Докато...

Той млъкна.

— Докато не се случи това с коляното ти — довърши Лоръл.

Ник кимна.

— Мислех, че ако започна да се държа отново както в началото на кариерата си, ще започна и да играя както тогава. Само не се смей! През последната година започнах да полудявам.

— Разбирам те много добре. Трябва да е било голям шок, за да видиш преждевременния залез на славата ти.

— Говориш точно като лекар — недоволно отбеляза той.

— Аз съм лекар. И ако искаш да продължиш да играеш, Макгроу, трябва да ме послушаш. Предписвам ти всекидневен масаж и очаквам масажистът на отбора да го прави след всяка тренировка.

— Неговият масаж не е така приятен като твоя. Той може да причини същите синини като тези само с едно натискане. Да не говорим пък за юмука му! Този човек е направо садист.

— Слушай, Ник. Масажът е много важен. Особено след тренировки като вашите. Би трябвало вече да си усетил промяна в тялото си.

Той определено чувстваше промяната, която настъпваше в изтощеното му тяло при нежния допир на ръцете ѝ, но се въздържа да отговори. Не искаше да развали удоволствието.

— Усещам само, че ме боли ужасно от всички ритници, които отнесох по време на тренировките.

— Искам да ми обещаеш, че ще се подлагаш на масаж всеки ден, поне докато трае сезонът.

— Обещавам, докторе — съгласи се той.

Лоръл доволно се усмихна. Беше спечелила. Може би щеше да успее да го убеди и да се откаже от ръгбито, докато е време. Но Ник я извади от заблуждението ѝ, когато неочаквано подхвърли:

— Предполагам, че като мой лекуващ лекар ще искаш да идвам лично при теб за всекидневното ми лечение.

— Мисля, че споменах масажиста на отбора — тросна се тя.

— Искам теб.

— Дори звездите невинаги получават това, което искат, Ник. Време е да научиш това. — Лоръл заби пръсти в гърба му.

— Хей, по-спокойно! Сега вече масажираш като Луи! — Тя силно заудря с ръба на дланите си по гърба му. Ник продължи: — Ако откажеш да ме лекуваш, ще се оплача на Американската здравна асоциация и ще ти отнемат разрешителното за практикуване на лекарска професия.

— Това е ужасно! — възмути се Лоръл.

— Наистина ли? Нима никога не си чувала за Хипократовата клетва? Мисля, че нещо ме мамиш, доктор Брайтън.

Преди Лоръл да успее да отговори както подобава, Ник беше дълбоко заспал. Сърцето ѝ се сви от мъка при вида на изтерзаното му

тяло. Какво ли караше Ник да излиза на терена седмица след седмица, независимо от постоянната болка и честите контузии — неизменна част от неговия спорт?

Лоръл въздъхна и се отправи към скрина за одеяло и възглавница. Докато завиваше полуголото му тяло, усети, че я изпълва умиление. Тя се наведе и леко целуна Ник по слепоочието. После хвърли последен поглед към съседния двор, където страхотната врява продължаваше и уморено пое към спалнята си.

Докато правеше обичайния си сутрешен крос по безлюдните улици, Лоръл се опита да си изясни противоречивите чувства, които изпитваше към Ник. Едно от качествата, които притежаваше и с които се гордееше, беше вътрешната ѝ сила. Крехкото ѝ женско тяло криеше в себе си желязна воля, която ѝ беше помогнала да завърши медицинския институт и да се справи с тежкия стаж и с неуспешната женитба.

Въпреки това беше импулсивна натура. Безразсъдната връзка с Джефри, в резултат на която се появи Дани, ѝ даде един син, когото тя не би заменила за нищо на света. Дълго се лута в избора на специалност. Опита всичко — от семейната до спортната медицина. Накрая избра. Това беше причината сега да работи в реномирана спортна клиника и да срещне Ник. Даже пианото ѝ, също придобито импулсивно, я беше отвело към Ник. По лицето ѝ се появи усмивка, като си спомни разяреното му изражение при първата им среща. Още тогава между тях прехвъркнаха искри. Може би затова се привърза така бързо към него. Колкото и да не искаше да си признае, Лоръл се чувстваше развълнувана от факта, че е преследвана от мъж, който не знаеше какво значи да бъдеш отхвърлен. Ник беше красив, интелигентен и макар че той самият се опитваше да прикрива това свое качество от жените — нежен. Само да не беше негов лекар...

Лоръл тръсна глава, за да прогони мислите си. Нямаше навика да се самозалъгва.

— Добро утро.

Обектът на мислите ѝ седеше с Дани на масата и закушваше.

— Мамо, знаеш ли, че снощи Ник е спал тук?

— Зная. У тях беше прекалено шумно... Здравей, Ник. Как се чувстваш тази сутрин?

Той отхапа от препечената си филийка и възхитено я огледа.

— Зле. Но мисля днес да прекарам известно време в тангенторната вана и се надявам да се оправя.

— Не си ли на тренировки?

— Не. Винаги почиваме един ден, след като сме имали мач. Макар, че никой не знае какво може да му хрумне на Кар.

— Искам да прегледам коляното ти — каза тя и взе парче бекон от чинията на Дани. — Нямахше нужда да правиш закуската, Ник.

Той се усмихна и ѝ поднесе чаша кафе.

— Все нещо щях да приготвя за себе си, така че не съм се затруднил особено. Мислех да направя една порция и за теб, но Дани каза, че не закусваш.

Лоръл отхапа от филията на сина си.

— Обикновено не закусвам.

Ник строго я изгледа.

— Не са ли ви учили що е пълноценно хранене в института, доктор Брайтън? Закуската е най-важното ядене за деня.

Тя пое чашата с кафе и седна на масата.

— Известно ми е. Само че докато карах стажа си, придобих отвратителни хранителни навици. Изкарваш дежурство от тридесет и шест часа, после десет часа почиваш, после нови тридесет и шест часа... Това наистина може да разбалансира биологичния часовник на човек.

Той се облакът на масата и замислено я погледна.

— Беше ли омъжена тогава?

Лоръл кимна.

— Освен това бях и майка.

— Трябва да е било доста напрегнато.

— Беше направо кошмарно — засмя се тя и се обърна към Дани. — Направи си сандвич и си вземи ябълка и малко сладки за обяд. Ще мина през банята и ще се преоблека за работа.

— Добре, мамо — отвърна Дани.

— О, и не забравяй да сложиш чиниите в миялната машина — извика през рамо Лоръл.

— Никога не съм забравял. Винаги съм вършил моя дял от домакинската работа! — с обвинителен тон отвърна той.

— Извинявай. Наистина е така и аз го оценявам.

Дани кимна и отнесе чинията си до мивката.

— Знам, мамо. Както винаги си казвала, че двамата с теб сме страхотен отбор.

Лоръл притаи дъх. Надяваше се, че Дани няма да избере точно тази сутрин, за да покани Ник да се присъедини към тяхното малко семейство. За щастие, синът ѝ запази мълчание.

ОСМА ГЛАВА

Петнадесет минути по-късно Лоръл отново влезе в кухнята, Дани седеше на масата и четеше книга, а Ник мажеше конфитюр върху една филия. Тя спря на вратата.

— Какво правите?

Дани вдигна гузно глава и отново заби поглед в книгата. Ник усмихна очарователно.

— Казах на Дани, че аз ще приготвя обяда му.

Лоръл предизвикателно кръстоса ръце на гърдите си.

— И защо?

Ник зави сандвичите и тръгна към хладилника.

— Къде са ябълките?

— В кошницата за плодове — отвърна разсеяно тя. — Попихте нещо, Ник!

Той взе няколко ябълки и ги сложи в кутията за закуска. Сякаш не беше забелязал раздразнението на Лоръл. Пресегна се към една керамична купа, поставена върху кухненския плот и попита:

— Сладките тук ли са?

— Не. В шкафа — троснато отвърна тя.

Ник изненадано я погледна.

— Не ми говори така нервно, Лоръл. Това е кутия за сладки и е съвсем логично да се предположи, че...

— Не предполагай нищо, Ник.

Настъпи потискащо мълчание. С ъгъла на окото си Лоръл видя Дани любопитно наднича над книгата.

— Хайде, Дани. Ще те изпратя до училището.

Той я погледна с широко отворени очи.

— Но, мамо! Нали цяла седмица ходя сам?! — Очите му се спряха на Ник. — Казах ти, че няма да й хареса.

Ник кимна.

— Сега и аз се уверих, че беше прав. Какво трябва да направя според теб, за да си върна благоразположението й?

Дани замислено сбърчи вежди.

— Когато ми се ядоса, обикновено ѝ рисувам картина. Тя я слага върху хладилника и ми става ясно, че вече не ми се сърди.

Ник хвърли предпазливо поглед към Лоръл.

— Не съм сигурен, че в този случай цветните моливи ще свършат работа. Трябва да измислим нещо по-сигурно.

— Когато бях на пет години боядисах Съси в жълто, за да подхожда на цвета на стаята ми. Мама ме гледаше така, както в момента гледа теб.

— Чудесно. И какво се случи после, за да си оправите отношенията?

— Това беше единственият случай, когато ме наби. После обаче заплака и каза, че много съжалява.

Очите на Ник хитро светнаха и се преместиха върху Лоръл.

— Интересна идея.

— Достатъчно, вие двамата! Дани, наистина можеш сам да отидеш до училището. Трябва да поговоря с Ник.

Дани взе пакета от ръцете на Лоръл и заинтригувано попита:

— Ще се карате ли?

— Разбира се, че не. Просто ще обсъдим някои важни неща.

Лицето на момчето помръкна. То тъжно тръгна към вратата.

— Хей, Дани!

— Да, Ник?

— Имам чувството, че ще се разрази страхотен скандал!

Очите на Дани светнаха.

— Довиждане, мамо! Довиждане, Ник! Желая ви успех.

Той махна за довиждане и се измъкна през вратата. Лоръл се обърна към Ник.

— Защо му каза, че ще се караме?

Той се облегна на кухненския плот и кръстоса крака.

— А няма ли?

— Разбира се, че ще се караме. Но не искам да занимавам Дани с неща, които не го засягат.

— Имам усещането, че всичко започна, защото направих сандвичи на детето. Затова смятам, че много го засяга. И ако мислиш, че той не разбира това, значи не обръщаш достатъчно внимание на сина си, Лоръл.

Тя ядосано отметна кичур от челото си.

— Извини ме, ако не ти изглеждам достатъчно ентузиасирана от идеята да приемам аматорски съвети как да си гледам детето. Не се меси в живота на сина ми, освен ако нямаш намерение да му ставаш баща.

— А какво ще стане, ако имам такова намерение?

Въпросът му изненада и двамата. Те млъкнаха и се погледнаха. Лоръл се отпусна на един стол до масата.

— Какво означава това?

— Ядосах се и казах първото нещо, което ми дойде на езика.

— Не ти отправих предложение за женитба, Ник — каза тя.

Той леко се усмихна и седна срещу нея.

— Не съм си и помислял такова нещо. Искаш ли да си поприказваме, Лоръл?

Тя погледна часовника си.

— Трябва да тръгна за работа.

— Обади се, че ще закъснееш. Разговорът ни е по-важен.

Лоръл знаеше, че доктор Адамс отново ще си помисли най-лошото, но кимна.

— Добре. Сега ще се върна.

Не искаше да използва телефона в кухнята. Трябваше ѝ малко време, за да дойде на себе си, а това със сигурност не може да стане, когато Ник беше наблизо.

— Чудесно. Докато те чакам, ще направя още кафе.

— Трябва да призная, че наистина се справяш добре в кухнята, Макгроу — усмихна се Лоръл и излезе.

Когато се върна, кафето вече беше готово. На масата я очакваше панерче, пълно с канелени кифлички.

Тя хвърли питащ поглед към Ник и той обясни:

— Смятам, че все пак трябва да хапнеш нещо.

— Май аз бях тази, която трябваше да се грижи за теб, Макгроу. В края на краищата съм твой лекар.

— А аз съм твой приятел. Винаги съм смятал, че когато двама души са приятели, те трябва да се грижат един за друг.

Лоръл отпи глътка кафе и го погледна замислено. Не виждаше причина, която да им попречи да разговарят като възрастни по въпросите за секса.

— Това ли правехме и снощи, според теб?

Лицето му не изразяваше нищо.

— А ти как мислиш?

— Не знам. Предполагам, че можем да наречем снощното си държание глупаво.

Ръката ѝ трепна, когато постави чашата в чинийката. Лекият звън на порцелан прозвуча неестествено в напрегнатата тишина. Ник нежно взе ръката ѝ в своята.

— В това, което снощи правехме, нямаше нищо лошо, Лоръл. То беше напълно естествено. И понеже така или иначе двамата с теб ще стигнем до леглото, мисля, че трябва да свикнеш с тази мисъл.

Той отмести поглед от устните ѝ. Чувстваше, че тялото му отново се изпълва с познатата сладостна болка. Лоръл запротестира:

— Ти винаги приемаш нещата за абсолютно сигурни, Ник.

— Тогава ме целуни и се опитай отново да бъдеш толкова категорична.

— И дума да не става. Може и да съм безразсъдна, Макгроу, но все още не съм си загубила напълно ума.

Упоритостта ѝ ядосваше Ник, но в същото време го възхищаваше. Не беше свикнал да среща такава духовна сила у жените. Известна му беше женската тактика две крачки напред, една — назад и дори смяташе, че това придава пикантност на преследването. Лоръл обаче изпадаше в крайности. Ако това беше обичайната ѝ реакция при ухажване, Ник разбираше, че шансовете му да успее са минимални. Когато си помисли, че в живота ѝ сигурно е имало и други мъже, изпита лека ревност. Това не беше добре.

Спокойно, Макгроу, каза си той, дай ѝ да разбере, че нямаш сериозни намерения.

— Лоръл, с колко мъже си била? — небрежно попита той.

Тя втренчено го погледна.

— Този въпрос е твърде личен, Ник.

— Няма значение, сигурен съм, че не са били кой знае колко много. Обзалагам се, че си била девствена, когато си се омъжила.

— Не бъди толкова сигурен. Думите ти само доказват колко малко знаеш за мен. — Тя стана и се обърна с гръб към него. — Всъщност, бях бременна булка.

Ник внимателно я наблюдаваше. За първи път Лоръл споменаваше нещо за обстоятелствата, които бяха довели до женитбата ѝ.

— В медицинския институт ли беше, когато забременя?

Тя виновно се усмихна.

— Знаеш ли, приятелите ни изглеждаха толкова изненадани, както си ти в момента, когато им съобщихме новината. По-късно, ако не успееш да направя нещо както трябва, Джефри винаги ми напомняше за тази тяхна изненада.

— Все повече и повече се убеждавам, че този човек е голяма мижитурка. — Ник небрежно махна с ръка, сякаш да покаже, че бившият съпруг на Лоръл не заслужава да бъде обсъждан. — Защо не направи нещо, когато разбра, че си бременна?

Тя отново седна и се замисли. Спомни си за настояванията на Джефри по този въпрос.

— Имаш предвид аборт, нали? Можеш да говориш направо, Ник. Все пак съм лекар, а лекарите не се объркват лесно.

— Дани наистина е чудесно дете, но въпреки това допускам, че новината не е била посрещната възторжено. Повечето хора не обичат усложненията. Абортът е бил един логичен изход.

Лоръл се намръщи.

— Любовта винаги е логична, Ник. Не че при създадите се обстоятелства не ми беше хрумвала идеята за аборт, но никога не съм смятала, че това е нещо, което наистина мога да направя.

— Когато не се опитваш да засегнеш деликатното мъжко его, си направо страхотна, Лоръл.

— Деликатно его? Специално твоето его, Макгроу, е всичко друго, само не и деликатно. Ако и аз имах такова, двамата с теб бихме могли да покорим света.

Той отметна глава и се засмя.

— Мога ли да ти задам още един въпрос?

Лоръл кимна, изтегли ръцете си и се облакът на масата. После сплете пръсти и облегна брадичката си на тях.

— Предполагам, че ще е достатъчно безопасен.

— Защо толкова се ядоса като ме видя да правя сандвичи за Дани?

— Малко е сложно за обяснение. Тези дни съм станала много докачлива, щом се засегнат майчинските ми умения. Винаги съм вярвала, че като карам Дани да ми помага в домакинската работа, ще го науча да бъде самостоятелен. Когато те видях да приготвяш обяда му, го възприех като критика от твоя страна, че не се грижа достатъчно добре за него.

Ник изглеждаше искрено изненадан.

— Никога не бих те критикувал. Всеки може да види, че си добра майка, Лоръл. Навремето наистина си взела единственото правилно решение.

Тя объркано се усмихна. Не знаеше как да му обясни теорията на Аманда, че едно дете се нуждае от майка, която непрекъснато да бъде с него. От месеци насам всяка седмица поне по веднъж чуваше това обяснение от устата на Джефри. Той дори беше стигнал дотам, да я предупреди, че кариерата ѝ може да пострада. Сякаш Лоръл щеше да жертва сина си заради своята работа! Защо и бившият ѝ съпруг не разсъждаваше като Ник? Той не беше проявявал особен интерес към Дани до момента, в който Аманда не се появи на сцената.

Лоръл усети, че Ник настойчиво я гледа и продължи:

— Благодаря ти. Ето още една причина да се притеснявам, че двамата с Дани започвате да се сближавате прекалено много. Ако имахме интимна връзка, а след това ти изчезнеш от живота му, това щеше жестоко да го нарани. Той все още се опитва да свикне с мисълта, че ще бъде далеч от баща си, макар че и в Сиатъл не се виждаха особено често.

— Дани ми каза, че сте се развели наскоро.

— Преди три години. Но, в интерес на истината, съвместният ни живот никога не е бил гладък — тя се засмя. Спомените вече не ѝ изглеждаха мъчителни. — А сутрешното повръщане направо сложи капак на всичко.

Ник не можеше да си представи, че е възможно да не обича една жена, която безропотно понася всички промени в тялото си, за да износи и роди неговото дете. Джефри не беше просто мижитурка, той беше пълен глупак.

— Не зная защо останахме женени през всичките тези години. Предполагам, защото бях достатъчно заета, за да имам време да се

тревожа по въпроса дали съм щастлива или не. Имах Дани, института, работата си...

— А Джефри? — Ник за първи път спомена името му на глас. Чувстваше, че мрази мъжа, който беше живял с Лоръл, беше споделял леглото с нея и ѝ беше направил дете.

Тя въздъхна горчиво.

— Джефри си имаше своята работа. Досега никой от рода Брайтън не се е развеждал. А те уверявам, че родословното им дърво е достатъчно голямо и прославлено. Майката на Джефри го беше заплашила, че ще го лиши от наследство, ако кракът му стъпи в съда, а в онези дни на мен ми беше все едно дали съм разведена или не — той и без това рядко се прибираще у дома.

— И кое те накара да се решиш?

— Джефри се влюби. Аманда всъщност е добре възпитана жена и определено не е човек, който ще се впусне в безвкусна връзка с женен мъж. Между другото, случайно се оказа, че баща ѝ е много известен кардиолог.

— Който, също случайно, е бил пред пенсия — предположи Ник. Лоръл се усмихна.

— Наистина си прекалено умен за спортист.

Той доволно кимна:

— И аз така мисля. Приключихме ли вече с кавгата?

— Защо, да не би да предлагаш да се прегърнем и целунем в знак на помирение?

Лоръл усети, че думите ѝ звучат предизвикателно, но беше късно да си ги вземе назад. Очите му весело светнаха.

— Готов съм, стига да искаш. Това, разбира се, ще е само една приятелска целувка. Без никакви страсти.

— Мисля, че ще се въздържа — реши Лоръл. Нямахше доверие нито на Ник, нито на себе си.

— Наистина трябва да тръгвам. — Изправи се тя и взе чантата. — Доктор Адамс може да сметне, че закъснението ми е достатъчно основание да ме върне обратно в Сиатъл.

Ник я изпрати до колата и отвори вратата.

— Ще разрешиш ли Дани да прекара следобеда с мен? Знаеш ли, понякога имам чувството, че той е истинският възрастен тук. За всичко има готов отговор.

Лоръл изпита страх да не би Дани да е повдигнал въпроса за женитбата пред Ник, но зелените му очи я гледаха приятелски, страховете ѝ се разпръснаха.

— Той е на седем години, но се държи така, сякаш е на трийсет и пет. Ако щеш вярвай, такъв си е по рождение.

— Значи нямаш нищо против?

— Напоследък и ти и Рауди прекарвате с Дани повече време, отколкото аз. Започвам да подозирам, че ме търпите единствено за да се доберете до сина ми.

Тонът ѝ беше шеговит, но Ник отвърна напълно сериозно:

— Знаеш, че не е така, Лоръл. Ако бях те срещнал само две години по-рано... По дяволите, не ми обръщай внимание.

Ник пъкна ръце в джобовете си, за да устои на силното си желание да я прегърне.

— Вече е забравено — отвърна тя. Внезапно се сети за нещо, което подсъзнателно я беше измъчвало през цялото време. — Знаеш ли защо Дани изглеждаше така щастлив, когато му каза, че ще се караме?

— Може би — призна той, за нейна голяма изненада.

Тя вдигна въпросително вежди и зачака обяснение.

— Добре. Веднъж той ме попита защо толкова често се караме и аз му отговорих, че ако двама души наистина държат един на друг, някакви дребни спорове не са от значение. И че ако винаги сме на еднакво мнение, много скоро ще си омръзнем.

Ник потисна импулса си да я целуне, но не можа да се сдържи да не я погали по косите.

— Но ти никога няма да ми омръзнеш, доктор Брайтън.

Лоръл се отпусна върху седалката на колата, за да избяга от топлината на дланите му и от блясъка на зелените му очи.

— Искам да минеш през клиниката, за да направя някои изследвания на коляното ти.

— Денят ми днес е много натоварен. Защо просто не се отбиеш у дома тази вечер?

— Не правя прегледи по домовете, Ник. Това е една от причините, поради които се спрях на тази специалност. Не бих могла да оставям Дани сам по всяко време на денонощието и да обикалям по къщите.

— Но снощи го направи! — припомни ѝ той.

— Недей да изглеждаш толкова самодоволен, Макгроу — заплаши го шеговито тя и натисна газта. — Само почакай да видиш сметката, която ще ти изпратя.

— Коляното ти е загубило почти осем процента от силата си — отбеляза Лоръл.

— Предпочитам да мисля, че са ми останали още деветдесет и два процента сила — спокойно отвърна Ник.

Тя едва потисна гнева си.

— Много добре. Ако продължаваш така, в края на сезона ще се наложи да пълзиш на четири крака от терена.

— Не пресилвай нещата, Лоръл. Нямаш никакви доказателства, че коляното ми ще продължи да губи сили със същата скорост, както досега.

— Не ми говори по този начин, Макгроу. Аз съм твой лекар и мисля, че зная за тялото ти повече от теб.

— Но не толкова, колкото на мен ми се иска да знаеш.

Двамата се втренчиха един в друг. Ник леко се усмихна.

— Ако искаш да те възприемам като лекар, престани да изглеждаш така съблазнителна.

Лоръл не отговори. Беше срещнала и преодоляла много предизвикателства, но това явно щеше да бъде най-тежкото. Тя замислено въртеше молива в ръцете си. Внезапно каза:

— Мисля, че е възможно да те прехвърля на доктор Лий. Струва ми се, че няма да мога да бъда обективна при лечението ти.

— Ти си моят лекар, Лоръл, и аз няма да приема никой друг.

— Но, Ник...

Той въздъхна и се надигна от стола. Приблужи до бюрото ѝ, опря ръце на плота и се наведе към нея.

— Тъй като в момента говориш като мой лекар, бих искал да кажеш нещо.

— Ще се опитам.

— Имаш ли конкретно доказателство, че ако продължа да играя, ще свърша в инвалидна количка?

— Не, разбира се. Не разполагам с вълшебна сфера, с която да предсказвам бъдещето.

Ник кимна победоносно.

— Видя ли! Няма причина да се откажа от ръгбито.

Лоръл познаваше добре психиката на спортистите. По-голямата част от тях чуваха само това, което им се искаше да чуят и нищо повече. Само че не смяташе да позволи на Ник да изопачава думите ѝ.

— Както вече споменах, нямам вълшебна сфера. Но затова пък имам папка, пълна с рентгенови снимки и с резултати от изследвания, които ми показват, че при всяко свое излизане на терена поемаш голям риск.

— Има риск дори когато ходя по улицата, Лоръл. Такъв е животът. Човек не може да избяга от опасността.

Тя се надигна от стола. Очите ѝ опасно святкаха.

— Прекалено си интелигентен, за да използваш тези изтъркани аргументи, Макгроу! Ще престанеш ли някога да се държиш като разглезено дете?

— Какво точно означава това?

Тонът му беше остър като бръснач. Двамата се гледаха настръхнали. Лоръл нямаше намерение да отстъпи.

— Държиш се като четиригодишен хлапак, който се страхува, че ще му отнемат любимата играчка. Ти си голям човек, Ник. Защо просто не окачиш шлема си и не се удовлетвориш с факта, че си бил един от най-добрите защитници, играли някога ръгби? — Тя усети, че прекалява, пресегна се през бюрото и хвана ръката му. — Зная, че не искаш да се отказваш. Много са малко спортистите, които наистина знаят кога да се оттеглят.

Ник рязко издърпа ръката си. Погледът му беше леден. Той процеди:

— Ако някога се откажа, то ще бъде, защото сам съм пожелал, защото съм престанал да изпитвам удоволствие от играта, или защото повече не мога да побеждавам. Но си набий едно нещо в главата, Лоръл! Няма такъв спортен журналист, треньор и дори лекар, на който да позволя да вземе това решение вместо мен. Ясно ли е?

— Напълно.

— Добре. Ще се видим довечера.

Преди Лоръл да успее да възрази, Ник беше изчезнал.

— Какво става, доктор Брайтън?

На вратата стоеше доктор Адамс и безизразно я гледаше. Лоръл въздъхна. Прекалено много проблематични мъже имаше около нея. Реши, че трябва да се изясни поне с един от тях.

— Доктор Адамс, можем ли да си поговорим открито?

Той влезе в стаята и седна.

— Говорете, доктор Брайтън.

— Имате ли някакви забележки относно работата ми?

— Ако имах такива, нямаше да сте тук — отбеляза той.

Лоръл призна, че в думите му имаше голяма доза истина.

— Ако сте притеснен за професионалното ми поведение, искам да ви уверя, че възприемам Ник Макгроу само като приятел и няма да позволя между него и мен да се случи нищо нередно.

— Това звучи предизвикателно, особено ако се вземе под внимание фактът, че той е доста увлечен по вас. Освен това сте и съседи.

Очите ѝ се разшириха от изненада.

— Как разбрахте?

По лицето му се появи подобие на усмивка.

— Надавайте понякога ухо на клюките, които се разпространяват из клиниката, доктор Брайтън, и все нещо ще научите. Зная, че преживявате тежък момент. Мъже от типа на Макгроу са доста трудни.

— Тогава ви е ясно пред какво съм изправена.

— Вероятно отказва да приеме, че тялото му на атлет може да бъде по-слабо, отколкото му се иска.

— Той отказва дори да мисли за оттегляне. Опитах се да го убедя, че рискува с всяко свое излизане на терена.

Ръцете ѝ трепереха, докато си играеха с молива. Лоръл усети, че Матю Адамс внимателно я гледа и този път в погледа му имаше някаква топлина.

— Винаги е неприятно, когато един пациент откаже да се съобразява с доводите на лекаря си, но не е необичайно. Не смятате ли, че доста дълбоко преживявате този случай. Ник Макгроу не е единственият ви пациент.

Той беше прав. Лоръл имаше и други пациенти, които реагираха по същия начин като Ник. Но тя не беше прекарвала редица безсънни нощи заради тях.

— Мисля, че ще е по-добре да му назначите друг лекар.

Доктор Адамс поклати глава и стана от стола си.

— Няма да направя това по ред причини, доктор Брайтън. Първата от тях е, че ако има някой, който може да накара този човек да се вслуша в съветите му, това сте единствено вие. Второ, безспорно сте най-квалифицираният лекар от целия персонал и можете да излекувате такова сериозно нараняване. Трето, тъй като спортувате, можете най-малкото да изпитате състрадание към един атлет, който не иска да се примири с мисълта, че вече не е така активен.

— Но ако не спре, той ще се превърне в инвалид!

— Тогава ви съветвам да приемете тази вероятност и да се подготвите да се справите с нея, когато му дойде времето. — За първи път доктор Адамс се държеше дружелюбно. — Не ви завиждам следващите няколко месеца. Ако бяхте в друга специалност, вече щяхте да сте разбрали какво значи да загубите пациент. Макар, че нашите загуби не са така тежки, както да речем на кардиолозите, ако искате да практикувате нещо, което не включва в себе си рискове, бих ви посъветвал да се насочите към дерматологията. Доколкото ми е известно, досега никой не е умрял от акне. — Той се усмихна. — Ако това ще ти донесе някаква утеха, Лоръл, ще ти призная, че смятам за привилегия да те имаме в нашата клиника. Финикс определено спечели за сметка на Сиатъл. — Усмивката му стана още по-топла. — И продължавам да го твърдя, независимо от това, че не съм любител на „Белите рамене“.

След тази изненадваща забележка доктор Адамс се обърна и напусна стаята.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Лоръл и Ник бяха сключили мълчаливо примирие. Тя все често се улавяше, че очаква с нетърпение да се върне у дома, където я очакваха Ник и Дани. Тренировките продължаваха да бъдат тежки и брутални, но въпреки че Лоръл виждаше пагубния им ефект върху коляното на Ник, тя се въздържаше да повдигне отново въпроса. Беше разбрала, че той не може да си представи живота без игра и искаше да му помогне да разреши дилемата си. Но всичко, което правеше, беше да превързва раните и да пристяга ребрата му, с надеждата Ник да започне да гледа по-реалистично на нещата. Нямаше желание да прекарват времето си в безполезни спорове.

Лоръл всекидневно му правеше масажи, лекуваше различните наранявания и със страх очакваше да се случи най-лошото.

Деня на благодарността тя приготви великолепна вечеря.

Когато Дани седна на масата, той очаровано възкликна:

— Мамо, това наистина изглежда чудесно!

— Имах си помощник — призна Лоръл и погледна към Ник, който разрязваше огромната печена птица. В отговор той се усмихна и сви рамене.

— Това не се дължи на някакъв особен талант. Просто в моето семейство всеки си имаше своите задължения. На мен се беше паднала кухненската работа.

— Хубаво ли е да имаш много братя и сестри, Ник?

Лоръл хвърли предупредителен поглед към сина си.

— През по-голямата част от времето — да. Макар че понякога се е случвало да си мечтаеш да не бъда най-големият. Дори когато майка ми напусна работа и остана да се грижи за нас, отговорностите ми почти не намаляха.

— Майка ти е работела?

Ник се засмя и постави парче от пуйката в чинията ѝ.

— Лоръл, всяка майка с девет деца работи.

— Знаеш какво имам предвид. Беше ми казал, че си е била вкъщи и се е занимавала с домакинската работа.

— Тя работеше, но когато станах на възрастта на Дани, кланът Макгроу беше се разраснал значително. Беше невъзможно да се намери някой, който да се съгласи да ни гледа всичките.

— Какво е работела?

— Беше преподавател по английски език в Колумбия — отвърна Ник и подаде на Дани едно голямо парче месо. — След като напусна работа, продължи да работи като нещатен редактор към различни издателства.

— Това обяснява защо нямаш проблеми с цитатите. Баща ти също ли е бил преподавател?

Ник си взе парче франзела, а Лоръл допълни чашата му с бяло бургундско вино.

— Не. Баща ми беше пастор.

— Значи оттам идват псалмите — досети се тя.

— Позна. От двамата научих много неща, които са подходящи за всяка една ситуация.

— Забележително! — възкликна Лоръл.

— Какво става, доктор Брайтън, да не би да сте изненадана, че един спортист може да чете и друго, освен комикси?

— Не. Просто съм впечатлена. Да не би да си прекарал детството си, стискайки зъби над някоя книга на Бартлет?

Ник отметна глава и се засмя. Отдавна не беше се чувствал така спокойно и приятно.

— Почти. Къщата ни винаги е била пълна с книги. Ние, децата, се опитвахме да намерим поговорка, която да затрудни възрастните. Събирахме награден фонд в една касичка и победителят вземаше всичко. Въпреки, че не ни се случваше толкова често да печелим наградата, навикът да говорим с поговорки ни остана и до ден-дневен.

— Как реагираха родителите ти, когато разбраха, че искаш да ставаш ръгбист? — попита Лоръл.

Ник погледна към Дани, който в този момент се опитваше скрие омразния грах в картофеното пюре и си спомни, че беше същия като малък. Лоръл проследи погледа му и когато очите им се срещнаха, двамата съчастнически се усмихнаха. Ник отговори:

— За времето си те наистина бяха хора с широки разбирания. Макар че никой от тях не можеше да направи разлика между тъчдаун и успешен удар, те искаха да се занимавам с това, което ще ме направи щастлив. Бяха много горди, когато получих спортна стипендия и ме взеха в националния отбор. Баща ми кара цялото семейство от Ню Йорк в Лос Анджелис за първия ми мач... Още си мисля понякога от колко неща е трябвало се лишат всички, за да си купят самолетни билети за това пътуване. — Ник погледна към Лоръл. — Имам прекрасно семейство. Ще видиш, че ще ти харесат.

Тя се засмя. В запознанството с нечии родители имаше нещо ангажиращо, а и двамата бяха на мнение, че между тях съществува обикновено необвързващо приятелство. Явно Ник беше правил просто констатация, без да влага някакъв подтекст в думите си.

— Надявам се, че сте спечелили.

Дани я погледна с укор.

— Разбира се, че са спечелили... Нали, Ник?

Ник му намигна.

— Смятам, че това е най-добрият мач, в който някога съм участвал.

— Родителите ти трябва да са били много развълнувани!

Лицето му светна както винаги, когато станеше въпрос за ръгби. Кога най-после щеше да се предаде? Играта беше станала неделима част от Ник Макгроу.

— Мога да ви разкажа нещо забавно, което се случи тогава. Бях направил фал и отборът ни трябваше да излезе от полето, за да направи място на противниците. Внезапно почувствах, че някой ме потупва по рамото. Беше баща ми. Попитах го какво прави на терена, а той ми отвърна, че двамата с мама били много горди с мен.

— Това е чудесно — засмя се Лоръл.

— Почакайте да чухте най-смешното. Внезапно се огледах и открих, че единствено аз съм извън игрището. Отново беше дошъл ред на нашия отбор и всички се бяха подредили, да започнат. Чакаха само мен.

— О, не!

— Ник! И ти какво направи? Притесни ли се много?

Ник топло погледна Дани.

— Не може да се каже, че в този ден се представих великолепно, но не се и притесних. Хукнах към игрището, като в същото време се опитвах да сложа шлема на главата си и усетих, че някой бяга до мен.

— Баща ти — предположи Лоръл и избърза насълзените си от смях очи.

Ник кимна.

— Представете си само! Излизам на своя първи мач като защитник в националния отбор заедно с баща си! Казах му, че не може да остане на полето, защото ще играем.

— И какво стана после? — Дани отдавна беше забравил за бутчето.

— Когато се запознаеш с баща ми, ще откриеш, че най-характерното му качество е неговата невъзмутимост. Той просто погледна момчетата, после — часовника си, и каза: „О, мислех, че вече сте свършили и излизате на терена просто за да си стиснете ръцете с играчите от другия отбор“.

Лоръл не можеше да си спомни по-прекрасен ден от този. Когато по-късно си легна, тя си помисли, че само едно нещо липсва, за да бъде денят идеален. Трябваше Ник да е до нея в леглото. Привличането между двамата ставаше все по-силно и Лоръл беше наистина изненадана, че Ник не поднови опитите си да я съблазнява.

Самият Ник бе не по-малко удивен от обзелото го колебание. Много пъти през изминалите седмици той вдигаше телефона, за да набере номера, на която и да е жена, и да докаже на себе си, че копнежът, който изпитва към Лоръл, е обикновено сексуално влечение. Всяка жена би могла да го задоволи. Но не се обади на никого. Имаше една-единствена жена, която желаше. Тази вечер за пореден път се увери в това. Ник взе телефона и набра номера ѝ.

— Ало?

В гласа на Лоръл прозвуча колебание, дори страх.

— Лоръл, добре ли си?

Тя облекчено въздъхна.

— О, Ник, здравей. Чувствам се чудесно.

— Изглеждаш ми разстроена — настоя той.

— Когато телефонът звънна, помислих, че се обажда Джефри. Той обеща на Дани да позвъни днес.

Ник погледна часовника си.

— Като отчетем часовата разлика, сега в Сиатъл трябва да е вече полунощ.

— Зная. Вероятно двамата с Аманда са поканени на някое парти. Искрено се надявах да не се обади.

— Толкова ли силно те е наранил?

Лоръл поклати глава. Нима можеше да опише на какъв натиск я беше подложил Джефри, без да разкрива на Ник всичко?

— Лоръл?

— Не... Просто не исках нищо да помрачи идеалния ден, който прекарахме.

— Беше чудесно, нали?

— Наистина. Слънчевата светлина, вечерята и особено — компанията.

Тази нощ Ник не искаше да бъде сам. Беше свикнал да се уединява по време на празници, но днешният ден му напомни за удоволствието да бъдеш в семейна обстановка в такива специални дни.

— Искаш ли да ти помогна да направиш два сандвича със студено месо?

Гласът му ѝ подсказваше, че намеренията му са съвсем различни. Лоръл се опита да потисне силното си вълнение.

— Не мисля, че ще бъде добре. Утре трябва да ставам рано.

— Няма нищо. Беше просто идея.

— Прекрасна идея! — в гласа ѝ се прокрадна съжаление.

— Да. Тогава ще се видим утре. Лека нощ, Лоръл.

— Лека нощ — прошепна тя и притисна устни към хладната слушалка.

„Сандърбърдс“ щяха да играят последния си мач от редовния сезон на чужд терен. Лоръл и Дани гледаха директното предаване по телевизията. Лоръл с тревога наблюдаваше как играта на Ник става все по-лоша. Имаше пет блокирани паса, три препречвания и нямаше пространство за движение. Пробегът също не му помогна особено. „Сандърбърдс“ загубиха.

За Лоръл играта беше добра само в едно отношение — Ник беше успял да се предпази от сериозно нараняване. Тя изгледа вечерните

новини и не беше изненадана, че треньорът Кар е недоволен. В интервюто след играта той каза:

— Искам да се извиня на почитателите на отбора. Това, че днес играчите едва се движеха по терена, беше срамно не само за Финикс и за щата Аризона, но и за целия спорт, наречен ръгби. Но аз ще променя това. Утре в осем сутринта отборът ще проведе тренировка на пълни обороти.

Репортерът изненадано го погледна.

— Сутринта? Но вие ще трябва да летите цяла вечер, за да се върнете във Финикс до осем часа! Справедливо ли е това?

Кар се намръщи.

— Вижте какво, аз съм този, който взема решенията, и за мен всичко, което правя, е справедливо.

Лоръл взе дистанционното управление, насочи го към екрана и се прицели в отвратителната физиономия отсреща. После яростно натисна бутона и образът изчезна.

— Здравсти. Имаш ли малко време за един ранен стар ръгбист? — попита Ник с фалшив ентузиазъм, щом влезе в кабинета ѝ.

Лоръл надяна на лицето си маската на професионално спокойствие.

— Надявам се, че ще можем да те сглобим отново, Макгроу. Как е коляното ти?

— Като всички онези сгради във Венеция — старо и разрушаващо се с всеки изминал ден.

— Нека те прегледам.

Тя разгледа посинелия и подут пръст на едната му ръка.

— Какво се е случило с палеца ти?

— Сблъсък с шлем. Направи ми доста поразии.

Това обясняваше вчерашния провал.

— Ще му трябва най-малко три седмици, за да се оправи. А това какво е? — Тя прокара длан по кожата му и сърдито го погледна. — Забележително, Макгроу!

— Нали?

Лоръл се прехвърли на коляното му и внимателно го натисна. Изненада се, че Ник дори не трепна. Жегна я съмнение. Дори той не

можеше да бъде толкова издръжлив.

— Обърни глава към стената — нареди тя.

— Защо?

— Просто защото твоят лекар ти заповядва.

Той ѝ хвърли изпълнен с подозрение поглед, но изпълни нареждането ѝ. Лоръл взе една игла и я заби в обезобразеното коляно. Ник не реагира. Тя гневно прошепна:

— Ти си проклет идиот, Макгроу. Позволил си им да те натъпчат с ксилокаин, нали?

Ник я погледна невинно.

— Разбира се, че не съм.

Лоръл затрепери от гняв.

— Нима? Тогава ще благоволиш ли да ми обясниш защо не усети иглата — подметна тя.

— Лъжеш, Лоръл — сведе поглед той.

— Не, ти лъжеш, Ник. Не разбираш ли, че след като коляното ти е толкова зле, трябва да бъдеш в състояние да усещаш до каква степен да го натоварваш и да спреш, преди да си осакатял напълно?

— Виж, Лоръл. Уверявам те, че не бях във възторг от идеята, но през целия мач изпитвах остра болка. Не можех да се концентрирам и трябваше да направя нещо. Или трябваше да се съглася на инжекцията, или да изляза от игра. Обещавам ти, че това няма да се повтори.

Лоръл се изкушаваше да изрита веднъж това коляно и да сложи край на мъчителното очакване. Ник беше достатъчно интелигентен, за да не знае, че приемането на болкоуспокояващи средства лесно се превръща в пристрастяване.

— Предполагам, ще бъде глупаво от моя страна да ти напомня, че вчера вие не спечелихте.

— Не само глупаво, но и нетактично — съгласи се той.

Лоръл изсумтя и хвърли иглата върху таблата. Тя издрънча по металната повърхност и се търкулна на пода. Нито Лоръл, нито Ник забелязаха това.

— Можеше да поискаш да излезеш от играта.

Той предизвикателно я погледна.

— Да, и да вкарат Морган да ме спасява от огъня, така ли?

— Наистина ли искаш отборът ти да печели или целта ти е върнеш старата слава на великия Ник Макгроу? — злъчно попита тя.

Ник се надигна от леглото и започна да закопчава ризата си.

— Това беше евтина забележка, доктор Брайтън. Допускаш ли, че ще предпочета да рискувам интересите на отбора, вместо да изляза от играта?

— Не знам. До днес си мислех, че си интелигентен човек, но сега разбрах, че съвсем не те познавам.

— Нима мислиш, че ако беше влязъл Морган, щяхме да спечелим?

— Откъде да зная? Не съм специалист. Дори не съм го виж дала как играе.

Ник процеди през зъби:

— Нямахте да спечелим, затова, си избий тази идея от главата.

Лицето му се сгърчи от болка, когато се наведе да завърже маратонките си. Сърцето на Лоръл трепна.

— Ник, нека не се караме.

Той бавно се изправи.

— Права си. Само още няколко седмици и всичко ще бъде наред.

— И няма да има повече ксилокаин?

Ник вдигна ръка и тържествено се закле.

— Обещавам ти, че ако видя някои да приближава към мен с игла в ръка, ще си плюя на петите и ще избягам.

— Като зная какво е състоянието на коляното ти, това не ми носи кой знае какво успокоение.

Ник наклони глава и я целуна. През тялото ѝ преминаха тръпки. Ник също ги почувства. Той учудено я погледна.

— За лекар знаеш твърде малко от областта на химията, доктор Брайтън. Мисля, че ме беше уверила, че взаимното ни привличане ще изчезне с течение на времето.

Напоследък Лоръл беше стигнала до някои нови заключения и знаейки отношението на Ник към обвързването, мислите ѝ бяха напълно обезкуражаващи. Тя се престори на безгрижна.

— Трябва да съм сбъркала с диагнозата. Нали не смяташ да ме даваш под съд заради това?

Той огледа безлюдната манипулационна и лукаво се усмихна.

— Не, имам далеч по-добра идея.

Лоръл обви ръце около врата му. Устните им се сляха в безкрайна целувка.

Недей да мислиш, заповяда си тя. Не разваляй всичко, като започнеш да го анализираш. Просто чувствай и се наслаждавай.

Ник прекъсна мислите ѝ.

— Когато спечеля Супер Купата, ще дойдеш ли при мен в Ню Орлиънс, за да отпразнуваме победата?

Тя се усмихна и отвърна, като накъсваше думите си с кратки целувки.

— Бих отишла с теб дори на края на света, Макгроу.

Тони Лий надникна в стаята и смутено се отдръпна.

— Извинете ме. Доктор Брайтън, имате спешен случай. Един прекалено ентусиазиран волейболист.

— Ще се видим по-късно. Исках да дойда с теб на летището за изпращането на Дани, но Кар събира отбора тази вечер.

— Разбирам — отвърна Лоръл и добави наум: никакви задължения, никакви обвързвания.

— Мога ли да мина през вас и да му дам подаръка за Коледа?

— Страшно ще го зарадваш... Ник, никога не съм те питала какво е, но...

Ник дяволито се усмихна.

— Дали знаеш наблизко някое място, откъдето да вземем малко слама и овес?

— Ник Макгроу, не си му взел пони, нали?

Дани беше молил за това, но дали Ник беше имал глупостта да му купи едно за подарък?

Той поклати глава.

— Знаете ли, госпожо, вие наистина сте много наивна. До скоро.

Ник ѝ намигна и докато излизаше от стаята се почувства с десет години по-млад. Болките и тревогите, с които беше влязъл в клиниката, сякаш бяха излекувани от Лоръл по магически начин. Тя беше изключителна жена, призна Ник, внимателно карайки колата си през претъпканите с народ улици. Човек трябваше да е сляп да не почувства, че е красива, силна, интелигентна и независима. Напоследък мислеше за нея непрекъснато. Вероятно беше в резултат на това, че го беше накарала дълго време да чака, каза си той. Тя просто се беше превърнала в негова мания. След като си обясни нещата по този начин, Ник се почувства по-спокоен и дори почна да си подсвирква. Сега щеше да мине през дома ѝ и да даде на Дани

коледния подарък. Само че веселата мелодия прозвуча ухо дори в собствените му уши.

Къщата изглеждаше така празна! Лоръл знаеше, че постъпва глупаво, но продължи да обикаля из пустите стаи. Дани просто беше отишъл да прекара Коледа с баща си, а тя се държеше така, сякаш беше настъпил краят на света.

— Има ли някой вкъщи? — гласът на Ник достигна до нея, но Лоръл не намери сили да му отговори. — Лоръл?

Ник беше изненадан от зловещото мълчание. Ами ако се беше случило нещо? Усети, че го обзема безпокойство и се втурна нагоре по стълбите, без да го е грижа за болките в коляното. Той успокои дишането си и отвори вратата на спалнята ѝ. Очакваше, че ще я намери тук, но стаята се оказа тиха и празна, както цялата къща.

Следващата стая беше на Дани. Ник доближи до вратата. Очите му бяха свикнали с тъмнината и той я видя, седяща неподвижно на леглото на сина си.

— Лоръл, защо стоиш на тъмно?

Ник седна до нея и взе ледените ѝ ръце в своите. Тя го прегърна и зарови лице в ризата му.

— Ник, моля те, прегърни ме. Така ме е страх!

Ник усети, че Лоръл трепери и силно я притисна към себе си. Би дал всичко, за да разбере какво се бе случило. Той вдигна брадичката ѝ и се усмихна окуражаващо.

— Хей, самолетите са по-безопасни дори от ваните. Дани ще пристигне жив и здрав, повярвай ми.

— Не е това — поклати глава тя и си пое дълбоко въздух.

Ник нежно приглади косите ѝ. Очите ѝ бяха тъмни и мрачни и той усети, че сърцето му се къса. Какво ставаше с нея?

— Трябва да е свързано с Дани — деликатно настоя той.

Лоръл кимна и безсилно отпусна рамене.

— Той ще остане в Сиатъл, Ник.

От очите ѝ бликнаха сълзи.

— Дани ще остане в Сиатъл? При баща си? — Лоръл отново кимна. — Кога е взето това решение? Мислех, че родителските права са прехвърлени на теб.

— Така е, но Джефри и Аманда го искат.

Според Ник това беше без значение. Особено след всичко, което беше чул за Джефри Брайтън. Значи това било! Бившият ѝ съпруг през цялото време е искал да вземе детето. Ник остави Лоръл да излее мъката си.

След дълго мълчание тя започна:

— Преди шест месеца Аманда разбра, че не може да има деца. През последните три години те се опитваха да си родят дете, но все не успяваха. Накрая тя отиде при специалист, който постави диагноза стерилитет.

— Винаги могат да си осиновят дете — подхвърли Ник.

— Ти си мислиш, че това е логичният отговор, но Аманда чувства, че Джефри мечтае за дете от неговата собствена плът и кръв.

Ник изпита желание да размаже с юмрук физиономията на този известен кардиолог.

— Дани?

— Дани — повтори шепнешком Лоръл.

Това все още нищо не значеше. Защо Лоръл си беше втълпила нелепата мисъл?

— Скъпа! Това, че бившият ти съпруг и жена му са решили, че ще им хареса синът ти да живее при тях, няма никакво значение. Имаш родителските права над Дани. Той те обича, ти си страхотна майка... Все още не разбирам.

Тя избърса очите си.

— Аманда е точно това, което една майка трябва да бъде.

Внезапно Ник разбра смисъла на абсурдния спор около сандвичите на Дани.

— Тя е очарователна, компетентна и добра домакиня, така ли? — Лоръл кимна и уморено го погледна.

— Е, и? — попита Ник.

— Е, и докато Дани е у тях, двамата с Джефри ще се постараят да направят животът му толкова хубав, че той да не пожелае да се върне при мен. Ник, Дани още от самото начало не искаше да идва тук и беше почти решен да остане при тях.

Ник положи върховни усилия, за да не каже на Лоръл, че това най-голямата глупост, която някога беше чувал. По отчаянието в очите

й личеше, че тя наистина си вярва. Каква ли линия на поведение беше следвал онзи негодник през последните шест месеца?

— Тук е неговият дом, Лоръл — каза уверено Ник.

Тя се облегна на рамото му и зарида.

— Ти не разбираш, Ник! Жената прави страхотни шоколадови бисквити!

Ако Лоръл не беше така искрено разтревожена, Ник щеше да избухне в смях. Вместо това той я прегърна с нежност, каквато никога не беше изпитвал. Нейната мъка беше станала и негова, сълзите ѝ мокреха ризата му, но Ник я остави да изплаче мъката си на спокойствие. Тя беше страдала и се беше опитала да се бори сама със страховете си. Ако само му беше казала по-рано!

Лоръл се чувстваше защитена от силните ръце на Ник, от тихите му успокоителни думи. Отново почувства колко нежен може да бъде, независимо от силата, която демонстрираше. Ник беше достатъчно силен, за да бъде нежен. Увереността на Лоръл се върна. Нямахте да позволи синът ѝ да расте в духовната пустота, която щяха да му предложат Джефри и Аманда. И двамата бяха достатъчно егоистични, за да могат да обичат друг, освен себе си.

— Тя няма да го има!

— Разбира се, че няма — съгласи се с готовност Ник. Беше почувствал промяната, настъпила в Лоръл. Тя щеше да се оправи, в това нямаше никакво съмнение.

— Няма да позволя да му завъртят главата с разни обещания!

— Да не говорим пък за шоколадовите бисквити — добави с насърчителна усмивка той.

— Когато го казваш на глас, звучи ужасно глупаво, нали?

Ник взе ръцете ѝ и кимна:

— Малко. Но си мисля, че напоследък твоят многоуважаем бивш съпруг е провел упорита кампания, за да те накара да се чувстваш виновна. Като се вземат предвид всички промени, настъпили в живота ти, е съвсем естествено да бъдеш уязвима в момента.

— Притеснявам се за Дани — призна тя.

— Зная. Както зная и това, че си една прекрасна майка и че той те обожаваше.

— Но той е само на седем години, Ник. Може да му се повлияе.

Зелените му очи я изгледаха осъдително.

— Наистина ли смяташ Дани за толкова повърхностен, че да се откаже от теб заради няколко шоколадови бисквити?

— Като поставяш въпроса по този начин, предполагам, че не.

Ник я целуна.

— Напълно си права. Между другото, в хола ти има нещо първокласно, Лоръл.

— Какво е то?

Той ѝ намигна.

— Ако ми беше разказала по-рано всичко това, щях да съм ти казал — и аз мога да пека шоколадови бисквити.

Лоръл се присъедини към смеха му и усети как веригите, които стягаха сърцето ѝ през последните няколко месеца, падат. Когато очите им се срещнаха, желанието пламна в двамата по-силно отвсякога.

— Ще направиш ли нещо за мен? — прошепна Лоръл.

— Всичко, каквото и да е.

Тя погали мъжественото му лице и прошепна:

— Искам да се любим, Ник!

ДЕСЕТА ГЛАВА

Ник не чака повторна покана. Той бавно се надигна от леглото, взе Лоръл на ръце и я понесе към спалнята.

— Коляното ти — прошепна тя.

Той я целуна и с благоговение я положи върху леглото.

Зелените му очи галеха лицето ѝ, проникваха през копринената ѝ блуза. Ник коленичи до леглото, без да усеща болката в коляното си. Всичките му мисли бяха насочени към Лоръл. Той бавно разкопча копчетата на блузата и отметна назад леката материя с такова внимание, сякаш разопаковаше най-скъпоценния коледен подарък. Устните му докосваха бялата кожа, която се разкриваше под коприната. Тя потръпна под нежния им допир.

— Толкова си мека! — прошепна той като галеше пламтящата ѝ плът. Лоръл прехапа устни, за да не извика. Ник повдигна глава, погледна я в очите и прокара език по кървавочервените следи, оставени от зъбите ѝ по устните ѝ.

— Не прави това, Лоръл. Не скривай нищо от мен...

Погледът ѝ беше пълен с желание.

— Доставяш ми огромно удоволствие, Ник.

Бяха чакали този момент прекалено дълго и затова всичко трябваше да бъде прекрасно. Ник се застави да продължи бавно. Леко придърпа бродирания край на сутиена ѝ, за да вдиша отново аромата на уханната ѝ кожа.

— Господи! Луд съм по теб!

Той прокара ръка по цялото ѝ тяло, изучавайки всички тайни кътчета. Блузата ѝ се разтвори и изчезна, последвана от сутиена и панталона от фин вълнен плат. Лоръл чуваше бученето на кръвта си. Струваше ѝ се, че ще експлодира. Устните му галеха голата ѝ кожа, а когато пръстите му се плъзнаха под ластика на копринените ѝ бикини, тя надигна бедра и се притисна силно към ръката му.

— Ник, моля те!

— Не още — прошепна той.

Дъхът му докосна гладката кожа на корема ѝ, следвайки пътя на пръстите му. И последните ѝ задръжки се стопиха. Лоръл се пресегна и вкопчи ръце в ризата му. Едва сега осъзна, че Ник е напълно облечен.

— Нека те съблека — прошепна тя и започна да разкопчава копчетата му, но той спря ръката ѝ, вдигна я към устните си и възбудено я целуна. Този неочакван жест я зашемети. Лоръл почувства, че тази единствена целувка изпрати сигнали до всички клетки на тялото ѝ.

— Имаме на разположение цяла нощ — тихо каза Ник и положи Лоръл върху възглавниците, насърчавайки я да се отдаде напълно на удоволствието. Допирът на ръцете му ставаше все по-разтърсващ, устните му — все по-твърди и търсещи. Той не можеше да задоволи жаждата си по нея, чувстваше, че губи контрол над себе си. Гъвкавото тяло на Лоръл чезнеше под ласките му. Ако беше в състояние да говори, тя щеше да го помоли да я обладва сега. Веднага. Но Ник откриваше все повече точки на удоволствието, за съществуването на които Лоръл дори не беше предполагала. Тя затвори очи и се понесе в бесния вихър на страстта.

Езикът му се плъзна по вътрешната страна на бедрата ѝ. Дишането ѝ се учести и тя промълви името му. Езикът му се плъзна нагоре и тялото на Лоръл се превърна в живак. Тя извика и се отпусна облекчена и замаяна в леглото.

Ник се отдръпна от нея само колкото да свали дрехите си и пак се върна, обзет от силно желание. Възбудата на Лоръл отново нараства. Те се понесоха с шеметна бързина в някакъв искрящ безтегловен свят, където нищо друго, освен страстта им, имаше значение. Внезапно сякаш слънцето се пръсна на хиляди огнени късчета и ги ослепи със своя блясък.

Лоръл нямаше представа от колко време лежах така. Беше зашеметена от чувствата на Ник. Но още по-поразяващо беше откритието, че го обича. Лоръл Брайтън, прагматичната лекарка се беше влюбила в един мъж, който не беше способен — или не искаше — да се обвързва. Тази мисъл беше толкова потискаща, че тя предпочете да се отдаде на успокоението, обзело ги след бурното изживяване.

Когато Ник дойде на себе си, той понечи да се отдръпне, но Лоръл го спря.

— Недей — прошепна тя. — Харесва ми усещането да си в мен.

— Ще те смачкам — отвърна той, но не се отмести.

Тя звънко се засмя.

— Дори и така да е. Познавам един спортен лекар, който е страхотен в лекуването на всякакви навяхвания и контузии.

Ник погали тялото ѝ, отново възхитен от мекотата на кожата ѝ. Беше си внушил, че е достатъчно веднъж да легне с Лоръл, за да преодолее маниакалната си страст към нея, но сега разбра, че дълбоко се е лъгал. Никога нямаше да ѝ се насити.

— Не съм предполагала, че може да бъде толкова хубаво — призна тя.

Ник я привлече към себе си.

— Ти си забележителна жена, доктор Брайтън!

Лоръл плъзна ръка по тялото му и усети как мускулите му се стягат под пръстите ѝ.

— Ти самият не си по-лош, господин Ръгби!

Когато ръката ѝ спря на бедрата му, Ник почувства как слабините му потръпват от нова възбуда.

— Някакви съжаления?

— Никакви!

Той се обърна към Лоръл и страстно я целуна. Тя пламенно отвърна на целувката му. Зашеметен от категоричния ѝ отговор, Ник сякаш се понесе над облаците.

Когато двамата спряха да си поемат дъх, той каза:

— Ако това е поредната ти тактика да ме държиш далеч от стадиона, мисля, че нямам нищо против да прекарам остатъка от живота си в леглото ти.

— Ако вярвах, че наистина мислиш така, щях да те накарам да го докажеш — отбеляза тя.

— Винаги можем да направим поне опит — предложи той и очите му отново просветнаха.

Лоръл се засмя.

— Има едно нещо у теб, което страшно ми харесва, Макгроу, и то е, че винаги си пълен с предложения.

Ник нежно покри тялото ѝ със своето и бавно проникна в нея.

Беше слънчева утрин. Лоръл трудно можеше да повярва, че е Коледа. На север Коледите не бяха такива. Ник сервира закуската ѝ в леглото, но тя не забелязваше какво яде. Очите ѝ тайно се наслаждаваха на изваяната му фигура. Той ѝ напомняше по-скоро на момче, отколкото на човек, посрещнал и изпратил тридесет и пет Коледи в своя живот.

Двамата, прекараха деня в неговата къща, украсявайки високото коледно дърво, което беше купил. Преди две седмици Ник, Лоръл и Дани заедно украсиха огромния сребърен бор, който бяха поставили на видно място във всекидневната. Ник обаче беше купил и това дърво. Инстинктивно беше усетил, че тя ще има нужда от нещо, което да разсее тъгата от заминаването на сина ѝ.

— Къде е ангелът? — попита Лоръл и зарови из хартиите в кутията. Ник беше спрял поглед върху заоблените форми, очертаващи се съблазнително под тесните ѝ джинси. Тя беше цялата в червено и приличаше на жив пламък. Страните ѝ руменееха от възбуда, очите ѝ още пазеха блясъка си от страстната нощ. Изглеждаше едновременно деликатна и уязвима. Ник знаеше, ще запомни Лоръл винаги такава, каквато я виждаше в този момент.

Тя почувства напрегнатия му поглед и бавно се обърна.

— Какво има, Ник? — попита меко и се изненада от топлината, която се разля из нея. Как беше възможно да изпитва толкова силно желание отново да се любят?

Тя се отърси от мислите си.

— Къде е ангелът?

Ник я привлече към себе си и нетърпеливо я целуна.

— В ръцете ми — прошепна той.

Тя щастливо въздъхна.

— Винаги знаеш какво точно да кажеш, Макгроу. Мисля, че си има своите преимущества човек да поддържа любовна връзка с мъж, натрупал богат опит. Да се връщаме отново към работа, дървото наистина изглежда голо без ангел на върха.

— Нямам ангел. Имам звезда.

— Откакто се помня върху коледното ми дърво е стоял пухкав ангел с бухнала златна коса.

— А аз пък винаги съм имал сребърна звезда с блестящи лъчи — възрази той и предложи: — Хайде да отидем на някое по-удобно за

спорове място. Как си със свободната борба?

— На тепих или на открито? — попита Лоръл и очите ѝ хитро проблеснаха. Погледът му бавно обходи тялото ѝ.

— Всъщност, имах предвид леглото.

Лоръл се надигна на пръсти и целуна усмихнатите му устни.

— Добре, но след малко. Така, както сме почнали, сигурно няма да сме украсили елхата до Великден.

Те продължиха да работят, като весело разговаряха и умишлено отбягваха темата за ръгбито или за коляното му. Независимо от усилията им да се държат безгрижно, Лоръл забеляза, че с напредването на деня Ник става все по-нервен. Когато той за трети път отиде до прозореца и надникна, тя сухо подхвърли:

— Ако очакваш да се появи Дядо Коледа, трябва да те предупредя, че той никога не идва преди добрите деца да са си легнали.

Ник се обърна към нея и лукаво се усмихна.

— Това с положителност е най-гениалната идея, която някога съм чувал. Искаш ли да я приведем в изпълнение?

Лоръл приближи и го целуна. Пръстите ѝ нетърпеливо започнаха да разкопчават ризата му.

— Наистина ще е добре да опитаме, скъпи.

Тя вплете пръсти в неговите и го поведе към спалнята. Застанаха край леглото. Лоръл издърпа ризата му и се притисна към напрегнатото му тяло.

— Лоръл — простена той и потърси устните ѝ.

— Не още — прошепна тя.

Сърцето му лудо туптеше. Лоръл беше опиянена от силната си власт над тялото му. След всяко разкопчано копче тя нежно целуваше тръпнещата му кожа, после намери устните му. Накрая смъкна ризата от раменете му и я пусна на пода, а устните ѝ още по-жадно се впиха в неговите. Ник се отпусна върху леглото, повличайки я със себе си.

— Да знаеш колко силно те желая! — изрече задъхано той и я притисна към себе си.

— Зная — промълви тя. — Но нека не бързаеме.

Лоръл продължи да движи устни по цялото му тяло. Обходи гърдите и стегнатия му корем. Спусна се надолу, но коланът му я спря. Тя нетърпеливо започна да го разкопчава. Макар, че познаваше това

тяло добре, тя откриваше нови територии, които страстно желаше да проучи. Пръстите ѝ сръчно разкопчаха джинсите му и ги смъкнаха надолу. Устните трескаво последваха пръстите ѝ. Те опариха вътрешната страна на бедрата му и Ник се надигна нетърпеливо. Желанието му беше огромно.

Лоръл усети, че възбудата ѝ нараства заедно с неговата. Тя бързо свали дрехите си и легна върху него. Искаше да притежава и да бъде притежавана. Желанието вибрираше в нея, тя забрави да мисли за последиците и диво се впи в тялото му.

Ник усети бученето на кръвта в ушите си и потръпна. Движенията на тялото ѝ го влудяваха. Той искаше да я спре, преди да го е накарала да свърши... Всъщност, искаше му се никога да не спира.

— За бога, Лоръл, ще подпалиш леглото.

Тя звънко се засмя.

— Не се шегувай!

— Да се обзаложим ли?

Ник плъзна ръка между влажните им от пот тела. Тя почувства, че никога няма да му се насити. Той я повали под себе си и задвижи ритмично тялото си. Лоръл му отвърна също толкова пламенно. Виковете ѝ достигаха отдалечено до съзнанието ѝ, но сега това нямаше значение. Тя дори не направи опит да ги потисне. Двамата се носеха към върха, забравили за всичко останало.

— Страхотна си, Лоръл — призна малко по-късно той.

Моментът да се повдигне въпроса за бъдещото лечение на Ник беше настъпил.

— Благодаря ти, Ник. Но не мислиш ли, че ще ми бъде по-лесно, ако се прехвърлиш при доктор Лий?

— За нищо на света! Свикнал съм на най-доброто — и при жените, и при лекарите.

Тя заигра със златистите косъмчета по гърдите му.

— Не мога да спя с теб и едновременно с това — да те лекувам, Ник. Не е етично.

— Само не ми казвай, че ще трябва да избирам между това, да бъда лекуван от доктор Брайтън или да правя любов с очарователната Лоръл!

Той нежно целуна вътрешната страна на китката ѝ.

— Такава беше уговорката от самото начало — напомни му тя.

— Да, но в началото ти не беше наясно какво ще изпуснеш — възрази той. Вече не можеше да се откаже от нея.

Лоръл усети, че старият Ник се завръща със своята самоувереност. Щеше да ѝ е по-лесно да се справи с арогантната звезда, отколкото с нежния мъж, обладал не само тялото, но и сърцето ѝ.

— Защо поне не поговориш с Тони? Не бъди такъв инат!

Ник седна в леглото и придърпа Лоръл към себе си.

— Имам правото да проявявам инат, когато става въпрос за коляното ми. Нямам намерение да се оставям в ръцете на някакъв шарлатанин само заради ужасните ти скрупули.

— Тони Лий не е шарлатанин. Освен това съм изненадана, че след като цял сезон се отнасяше така безотговорно към коляното си, сега изведнъж се загрижи за него.

Ник си каза, че гневът, който се надигна у него, беше в резултат от нейната безкомпромисност, а не на неговото отчаяние. Най-накрая беше постигнал целта си и беше любил жената, за която седмици наред беше мечтал. Защо тогава се чувстваше толкова нещастен?

— Виж, скъпа, нека просто да оставим нещата такива, каквито са.

Тя нещастно го гледаше.

— Но...

Той сложи пръст върху устните ѝ.

— Не виждам никакъв смисъл да сменям лекарите си точно сега. До края на сезона остават само няколко седмици.

Лоръл искаше да попита за следващия сезон, но това предполагаше да се обсъждат по-нататъшните им отношения. Преди известно време категорично беше заявила, че не иска да се задълбочава.

Беше съвсем наясно със себе си, когато се впусна в тази игра, напомни си тя. Недей да усложняваш нещата, като търсиш чувства там, където те не съществуват.

— Наистина си прав, Ник. Остават само няколко седмици.

Ник се намръщи и погледна към тавана.

— Какъв късмет, че и двамата сме хора, които не обичат усложненията.

Лоръл затвори очи.

— Наистина е добре. В противен случай някой от нас можеше да остане наранен.

— Поне това успяхме да предотвратим. Мисля, че дори Дани ще се примири с оттеглянето ми.

Прониза я пареща болка.

— Заминаваш ли някъде?

Това беше реторичен въпрос, но Ник отговори:

— Изтича последната година от петгодишния ми договор със „Сандърбърдс“. Това би трябвало да обясни нещата.

— Не допускаш ли, че отборът може да поднови договора?

Ник сви рамене. До този момент не беше изпитвал такава мъка от перспективата да продължи кариерата си на друго място.

— В добрите стари времена си мислех, че съм незаменим. Смятах, че като такъв, отборът ми винаги ще има нужда от мен. Но сега нещата са различни. Ако трябва да ми отговориш честно, ти би ли подписала дългосрочен договор с това разнебитено тяло?

Да, изкрещя вътрешно Лоръл.

— Разбирам — въздъхна тя.

— Мога да прекарам следващите пет години в пет различни града. Ето още една причина да се отдадем изцяло на момента. Съгласна ли си?

Устните му потърсиха нейните.

Не съжалявай, заповяда си Лоръл. Тя обви ръце около врата му, решена да изживее пълноценно краткото време, което им оставаше.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Затвори си очите — заповяда Ник, когато тръгнаха към къщата на Лоръл.

— Ако си затворя очите, няма да виждам къде стъпвам и има опасност да падна в басейна.

— В това няма нищо лошо, скъпа. Винаги съм смятал, че мокрите жени са особено привлекателни.

— Обзалагам се, че е така — промълви тя, внезапно обхваната от ревност към всички жени, присъствали в живота на Ник преди нея. Лоръл бързо пропъди неприятното чувство. Не искаше нищо да помрачава щастието, което изпитваше.

— Водата в басейна е студена. Мислиш ли, че една жена с хрема ще ти се стори привлекателна?

— Ти винаги си привлекателна. Но не се притеснявай, ще държа ръката ти.

Лоръл затвори очи и Ник я поведе към всекидневната. Ароматът на свеж бор ѝ напомни, че е Коледа.

— Сега вече можеш да погледнеш.

Тя отвори очи. Пред очите ѝ стоеше най-прекрасният инструмент, който някога беше виждала.

— Какво е това?

— След като не можеш да разпознаеш пиано, когато го видиш, мисля, че ще изпаднем в затруднение.

Лоръл пристъпи като в транс и погали лъскавия абанос.

— Това не е просто пиано. Това е роял! — прошепна тя.

— Опитах се да намеря същото като онова, което се счупи, но не успях — обясни Ник. Той застана зад нея и обви ръце около талията ѝ. — Надявам се, че ще приемеш това в замяна.

Лоръл поклати глава.

— Не мога да се съглася. Прекалено е скъпо.

— Не забравяй, че всичко стана заради кучето ми. Когато стоеше сред купчината жици и махагонови отломки беше достатъчно любезна

да ме осветлиш по въпроса.

— Но другото пиано беше застраховано. Канех се да си купя ново веднага щом получа чека от застрахователната компания.

Ник въздъхна:

— Скъпа Лоръл, имаш ли представа каква част от едно пиано можеш да заплатиш със сумата, която очакваш да получиш?

Тя прокара пръсти по клавишите от слонова кост. Прозвуча приятна мелодия.

— Опитай го. Казват, че никой инструмент не може да бъде ценен само по външния вид.

Лоръл седна пред инструмента и започна да свири. Музиката лееше под пръстите ѝ леко и плавно. Тя забрави за всичко наоколо. Когато свърши, отпусна ръце и погледна гордо към Ник.

— Няма да го взема обратно — предупреди я той. — Обичам правя подаръци.

— Майка ми винаги е твърдяла, че има само някои неща, които жената може да приема като подарък от един мъж.

Зелените му очи весело блеснаха.

— Разбирам. И кои са тези неща?

— Ами, обикновени неща — цветя, бонбони...

— А някога да е споменавала, че да приемеш пиано е в противоречие с правилата? — притисна я той.

Лоръл се разсмя.

— Не, разбира се.

— Тогава всичко е наред. Моля те, не ми отказвай, Лоръл! На мен то не ми трябва. Не мога да издрънкам дори най-обикновена мелодия.

Ник се наведе и леко я целуна.

— Не одобрявам това — промърмори тя, макар да знаеше, Ник няма да си вземе пианото обратно. — Ще те видя как ще правиш, когато изпаднеш в затруднено финансово положение.

— И как ще стане това?

— Тъй като няма да подпишеш дългосрочен договор, ще бъдеш неплатежоспособен. Тогава ще дойдеш и ще си го вземеш, а това никак няма да ми хареса.

Той се усмихна, но се зачуди, че не се чувства радостен, както беше очаквал. Продавачът го беше уверил, че това е най-добрият

инструмент, който може да се намери в целия град, а Ник обичаше да прави скъпи подаръци. Едно от най-хубавите качества на парите беше, че могат да доставят на човек удоволствия. Ник знаеше, че жените проявяват забележителна благодарност за неща като кожено палто или диамантено колие, например. Той беше планирал с това пиано Лоръл напълно да капитулира. Но след всичко, което двамата изживяха миналата нощ, то внезапно му се стори излишно.

— Предполагам, че семейството ти е имало обичая да отваря подаръците си в навечерието на Коледа — погледна го Лоръл и се засмя.

Изречението на Ник придоби неочаквана тържественост.

— Само мама и татко правеха това. Те казваха, че денят на Коледа е за децата, а коледната вечер е за влюбените.

Очите им се срещнаха и между тях отново прехвъркнаха искри.

— Ще ти дам моя подарък — прошепна Лоръл.

— У дома имам студено шампанско. Ще ме почакаш ли за минутка?

Лоръл кимна и се извърна, за да скрие неочакваните сълзи, които бликнаха в очите ѝ. Какво, по дяволите, ставаше с нея? Тя си помисли, че вероятно е заради празника. Всяка жена, която прекарва за първи път Коледа без сина си, вероятно би се чувствала по същия начин. После си призна, че е разстроена от мисълта да загуби Ник. Когато той се появи отново, Лоръл се насили да се усмихне и му подаде подаръка.

— Страхотно! — възкликна Ник. Лицето му грееше от широка усмивка, докато пръстите му прелистваха страниците на избраните токове с пиесите на Шекспир. Веднъж беше споменал, че винаги е мечтал да присвои томовете на майка си и Лоръл беше доволна от избора си.

— Подаръкът ти е чудесен, Лоръл! Благодаря ти!

— Не е така скъп като твоя — възрази меко тя.

Той я прегърна и покри лицето ѝ с целувки.

— Ти вече ми направи най-прекрасния подарък, за който един мъж може да мечтае. Винаги ще помня последните дни като най-прекрасните в живота си.

Нежните му думи причиниха внезапна болка и на двамата. Лоръл облегна глава на рамото му и се отдаде пълно на тъгата, изпълнила цялото ѝ същество.

Сигурно така щеше да се чувства, когато Ник си отидеше, помисли си тя. Болката сигурно щеше да отслабне, но Лоръл никога нямаше да може да преодолее чувството на огромна загуба. То вече беше покълнало в сърцето ѝ и тя разбра, че независимо от добрите си намерения, интелигентната доктор Брайтън, върл противник на неподходящите връзки, се беше влюбила безнадеждно в мъж, който напълно споделяше нейните принципи за независимост. Каква ирония!

Ник усети рязката промяна в настроението на Лоръл и разбра, че е на път да ѝ признае какво огромно значение беше придобила тя за него.

Не усложнявай нещата, Макгроу, напомни си той. Ти си привлечен от тази жена, защото е силна и независима. Не очаквай тя да се промени само защото през главата ти минават разни мисли.

— Не ме попита какво подарих на Дани — припомни ѝ той.

— Съвсем забравих за това — каза Лоръл и обходи с поглед стаята. — Не виждам купа сено, следователно не може да бъде чак толкова лошо.

Очите на Ник дяволито светнаха и тя подозрително го погледна.

— Не си му взел пони, нали? — Ник не отговори и Лоръл войнствено поде: — Наистина, Макгроу, не смятам да ти позволя да...

Целувката му я накара да млъкне.

— Не се безпокой, Лоръл. Известно ми беше мнението ти по този въпрос. Освен това тук щеше да стане прекалено оживено, ако имаше и кон.

— Тогава какво си му подарил?

— Рауди.

Тя изненадано го погледна.

— Рауди? Подарил си на Дани своето куче?

— Той и без това прекарва повече време с Дани, отколкото с мен — обясни Ник.

— Зная, но...

Той вдигна рамене.

— Просто си мислех, че когато се преместя от Финикс, двамата ще си липсват. Освен това вероятно ще наема апартамент там, където отида, а апартаментите не са подходящи за кучета.

Нито за мъже, добави наум Лоръл.

— Предполагам, че си прав само не мога да си обясня защо Дани не ми спомена нищо за това.

Ник се усмихна.

— Предупредих, го, че аз ще поднеса новината. Не бях сигурен как ще я приемеш. Предполагах, че ще се наложи да се обясняваме с часове, но ми изглеждаше такава добра идея, че...

— Идеята наистина е прекрасна, Ник! Дани сигурно е бил много развълнуван.

— Наистина беше.

Настъпи потискаща тишина. Ник се опита гласът му да звучи бодро:

— Някога правила ли си любов върху роял?

Тя го погледна с широко отворени очи.

— Не, разбира се.

Той я наблюдава известно време мълчаливо, после каза:

— Веднага се връщам.

Лоръл посегна да го спре.

— Чакай малко. Къде отиваш?

— Да донеса едно одеяло. Това дърво изглежда малко твърдо.

— Няма да се любя с теб върху чисто новото си пиано — настоя тя, макар че сърцето ѝ ускорено заби.

— О, не! Сигурна ли си в това?

Лоръл се засмя.

— Сигурна съм.

— Знаеш ли, Лоръл, когато поискаш наистина, можеш да бъдеш твърда. — Ник нежно я придърпа към себе си. Ръката му се мушна под мекия кашмирен пуловер и потърси гърдите ѝ. — Но през по-голямата част от времето си изкусително мека.

Той издърпа пуловера над главата ѝ и се наведе към розовите зърна на гърдите ѝ. Лоръл извика от удоволствие, когато езикът му се придвижи от едната гърда към другата, оставяйки влажни кръгове по пламтящата ѝ кожа. Лоръл помисли, че ще експлодира от силната си нужда да го има. Ник алчно впи усти в едното ѝ зърно.

— Да отидем до спалнята — предложи той, неспособен да удържа страстта си повече. Последната разумна мисъл, която мина през главата му беше, че колкото повече се люби с Лоръл, толкова по-силно я желае.

— Не. Искам тук. Веднага — прошепна тя, притегли го към себе си и двамата прегърнати се свлякоха на килима.

Дните до връщането на Дани от Сиатъл се нижеха неусетно. Лоръл и Ник се разхождаха под лъчите на зимното слънце и се чувстваха така, сякаш се познаваха от години. Той се зае с непосилната задача да научи Лоръл да готви, но храната или загаряше или напълно изстиваше на масата, докато те се любеха.

Лоръл не си спомняше някога да се е смяла или любила повече, отколкото в тези щастливи дни.

Освен това Дани започна да се обажда все по-често и тя съвсем се отърси от страховете си за него.

— Не мисля, че татко и Аманда са много привързани към децата — отбеляза Дани на връщане от летището.

— Така ли?

Не си пъхай носа, укори се тя. Просто бъди благодарна, че той отново си е у дома.

— Да. Аз май малко ги изнервих. Особено когато счупих прозореца.

Лоръл изненадано го погледна.

— Счупил си прозорец? Навярно е станало случайно.

Дани се оживи.

— Разбира се, че беше случайно! Да не мислиш, че съм някой малолетен престъпник?

Лоръл се засмя и разроши косата му.

— Не, разбира се. Просто се изненадах, че са се разстроили такава дреболия.

— Всъщност, не беше само това.

Лоръл въпросително вдигна вежди.

— Тренирах един удар, който Ник ми беше показал. Прицелих се в едно дърво до къщата.

— Само че не успя да улучиш и топката мина през прозореца?

— Точно така. Приземи се върху кухненската маса точно в таблата със сандвичи.

— О, не! Да не би Аманда да е давала прием?

— Да. Новогодишен. Дойдоха най-малко четиристотин души! Както и да е. Това се случи един час, преди партито да започне и Аманда направо побесня, защото всичко от таблата се изсипа върху официалната ѝ рокля.

Лоръл прехапа устни, за да не се изсмее.

— Разбирам защо Аманда се е ядосала толкова, Дани.

— Да... После двамата с татко вдигнаха страхотен скандал. Тя го обвини, че има ужасен син. — Той изпитателно я погледна. — Наистина ли съм ужасен, мамо?

— Ни най-малко. Напротив, мисля, че си чудесен. Сигурна съм, че баща ти е казал същото на Аманда.

Дани внезапно млъкна и изви очи към шосето.

— Дани?

— Да, мамо?

— Искам да знам какво каза Джефри!

— Той каза, че това много му прилича на номер, който ти си скроила и че очевидно съм се метнал на теб. Тогава Аманда се развика, че ако се е надявал тя да оправи нещо, което е било вече развалено, то трябва да е наясно, че тая няма да я бъде. Тогава реших да се кача горе и затова не чух нищо по вече. Освен това партито скоро започна и нещата се успокоиха.

— Радвам се — промърмори Лоръл.

— Знаеш ли какво, мамо?

— Кажй, скъпи?

— Те не се карат, както вие с Ник. И двамата са страхливи.

Лоръл поклати глава.

— Това всъщност не е наша работа. Радвам се, че отново си у дома.

Дани пренесе куфара си в своята стая и попита:

— Ще отидеш ли с Ник в Кливланд?

— Не мисля.

— Заради това, че се върнах ли?

Още веднъж я порази проникателността на сина ѝ.

— Хей, ти току-що влезе у дома!

— Искам да отидеш, мамо. Винаги мога да прекарам уикенда у Били.

Били беше един от новите му приятели.

Лоръл се поколеба. Беше се запознала с Нора Бродли на една от родителските срещи и знаеше, че е прекрасна жена със здраво семейство, но не беше свикнала да моли някого за услуга.

— Не знам — каза тя.

— Веднага ще му позвъня — предложи Дани.

Лоръл взе решение.

— Не, Дани. Ти ще си подредиш нещата, а аз ще позвъня на госпожа Бродли.

— Доктор Адамс, може ли да поприказваме малко?

Шефът ѝ вдигна поглед от медицинското списание, което разлистваше.

— Появявате се точно навреме, доктор Брайтън. Тъкмо се канех да изпратя да ви повикат.

Лоръл влезе и седна срещу него.

— Има ли нещо нередно?

Той поклати посребрената си глава.

— Не. Всъщност, вярвам, че ще приемете като добра новина това, което се каня да ви кажа. Бих искал да си помислите по въпроса за поемане на допълнителни отговорности.

Лоръл трудно можеше да нарече подобно нещо добра новина, но се усмихна. Доктор Адамс продължи:

— Предлагам ви поста главен лекар, доктор Брайтън.

Тя трепна от изненада.

— Главен лекар? Но аз съм в клиниката съвсем отскоро.

— Времето не може да бъде критерий за преценка на един добър специалист. Рядко се среща лекар с толкова знания в областта на спортната медицина като вас. Единственото, което трябва да направите, е да продължите да прилагате богатите си знания на практика.

— Но другите сигурно няма да се съгласят аз да им стана началник — възрази Лоръл. — Все пак съм най-новата тук.

Доктор Адамс въздъхна.

— Ще ви стане ли по-леко, ако ви кажа, че всички до един предложиха вие да заемете мястото на доктор Периш?

Лоръл беше изненадана.

— Става въпрос за нещо друго. Аз съм единствената жена в персонала. Това не ви ли притеснява?

Той вдигна вежди.

— Не. А трябва ли?

— Просто бях останала с впечатлението, че не изпитвате възторг от идеята жени да бъдат спортни лекари.

— Само проверявах издръжливостта ви, доктор Брайтън. Трябваше да се уверя, че не се огъвате при натиск.

— Да не би да искате да ми кажете, че от момента, в който стъпих тук, съм била под непрекъснато наблюдение?

— Разбира се. Доктор Периш ви препоръча като отличен специалист и след като внимателно наблюдавах как работите се присъединявам към мнението му. Е, ще приемете ли предложението или ви трябва време да помислите?

Лоръл с мъка потисна импулса си да се съгласи веднага. Въпреки, че избягваше да разговаря с Ник за бъдещи работи, тя искаше да обсъди предложението с него.

— Бих искала да помисля няколко дни. Мога ли да ви дам отговора си в понеделник?

— След мача на „Сандърбърдс“ ли? — попита проникателно той. Лоръл кимна и усети, че се изчервява. — Разбира се, доктор Брайтън. Предполагам, че ще искате да ползвате малко отпуск?

— Точно затова дойдох да ви помоля, доктор Адамс. Вижте, до снощи не бях планирала такова нещо, но...

Той махна с ръка.

— Не се притеснявайте. Можете спокойно да отидете в Кливланд. Аз ще ви заместя тук.

— Вие? — Втренчи се тя в него.

— Аз съм дипломиран лекар, доктор Брайтън — напомни ѝ той.

— Разбира се. Просто никога не съм вярвала, че...

— Че ми харесва да лекувам пациенти ли? Смятахте, че предпочитам да стоя зад това огромно бюро и да властвам над всичко и над всички?

— Нещо такова — призна Лоръл.

— Когато приех този пост, смятах, че точно това искам. Власт, престиж и шестцифрен месечен доход. Но както всяко нещо на света, така и това те задължава да правиш компромиси. Със закъснение

открих, за мое най-голямо съжаление, че почти съм загубил прекия контакт с пациентите. — Доктор Адамс се усмихна окуражително. — За ваше щастие, главният лекар все още разполага със списък от пациенти, макар и по-малък от вашия в момента. За сметка на това пък случаите са истинско предизвикателство. Вие сте прекалено талантлива, за да се занимавате със слагане на лед върху изкълчени крайници.

Той се надигна и протегна ръка на Лоръл.

— С нетърпение чакам да се върна в манипулационната този уикенд, докторе. Предайте моите най-добри пожелания на господин Макгроу. Ако прогнозата за времето се окаже точна, той ще има нужда от цялата помощ, която може да му се окаже.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Божичко, какъв студ! — възкликна Лоръл и потърка ръце.

Съседът ѝ, развяващ ярък плетен шал, се обърна към нея и каза:

— Според официалната прогноза, температурите са около нулата, но с този вятър студът е направо непоносим.

Лоръл потръпна и обхвана с поглед стадиона, който независимо от ниските температури беше пълен със запалнянковци. Един снегорин започна да изрива снега и леда от игрището и тя с ужас помисли, че трябва да се случи истинско чудо, за да оцелее коляното на Ник при тези условия.

Лоръл слезе към скамейката на отбора и решително потупа тренъора Кар по рамото.

— Хей, госпожице, тук не се допускат жени.

Тя ледено процеди:

— Аз съм доктор Брайтън, спортен лекар.

— Добре. А сега по-добре да изчезнете, преди да съм извикал органите по реда.

Внезапно се чу гласът на помощник-тренъора:

— Аз я познавам! Тя е лекарят на Макгроу. От клиниката.

Очите на Кар приличаха на дребни късчета мрамор.

— Шегуваш се.

Лоръл се опита да потисне гнева си.

— Аз наистина съм личният лекар на Макгроу и тъй като днес има голяма вероятност той да бъде лошо наранен, ще остана тук.

— Не позволяваме приятелките на момчетата да се навъртя наоколо. А що се отнася до медицинската помощ, отборът си има лекари.

— Лекари, които го тъпчат с ксилокаин. При този студ с неговия вцепенен крак, Ник Макгроу може да осакатее — ядосано отвърна тя.

— Макгроу е достатъчно голям, за да се грижи сам за себе си. Ако той желае да му сложат инжекция, не виждам защо трябва да искаме разрешение от майка му. Или от приятелката му.

Лоръл сложи ръце на кръста и погледна мъжа право в очите.

— Аз съм негов лекар и ще остана тук. Ако това не ви харесва, ще трябва да ме арестувате и да ме влачите през стадиона, за да ме изхвърлите навън.

Очите ѝ опасно бляскаха. Треньорът сви рамене.

— Ако си търсите добро място, това е друга работа. Но само да кажете и една дума на някой от играчите ми, наистина ще ви изхвърля. Разбрано?

Лоръл кимна.

Още от самото начало играта беше пълна с грешки. Играчите един след друг правеха несполучливи опити да отпратят на далеч покритата с ледена кора топка.

— Да гледаш тези момчета е все едно да отидеш на зъболекар — измърмори телевизионният оператор, седнал до Лоръл.

— Наистина не е приятно изживяване — съгласи се тя, като гледаше как Ник изчезва под купчина човешки тела.

— Хей! — възкликна той, обръщайки поглед към терена. — Не трябва да се играе по този начин!

След малко напрежението на терена нарасна. Вълнението и студът обаче пречеха на играчите. Лоръл изохка, когато Ник отново беше ритнат и затрупан от телата на противниците си.

Операторът отново се обърна към нея.

— Ако „Кливланд“ победят, те ще нарекат играта мачът, които довърши Финикс.

— Това е най-противното нещо, което някога съм чувала! — възмути се тя. — Защо някой не се намеси?

Мъжът сви рамене.

— Кафявите цяла седмица приказват, че ще направят точно това. Планът им е да изкарат Макгроу от играта чрез серия от удари. Известно им е, че коляното му не може да издържи на такова натоварване, особено върху замръзнала повърхност.

— Значи те съвсем умишлено се стремят да го наранят? — Лоръл се запита кой ли е причислил тази жестока игра към спортовете. Това, което ставаше на терена, си беше истинска битка.

Операторът изненадано я погледна.

— Точно така. С атаките, насочени към Макгроу, той няма да издържи до края на играта. Морган няма голям опит, а освен това няма

да бъде загрял. Е, даунът свърши...

Лоръл знаеше, че от професионална гледна точка навярно няма основателна причина да влезе в съблекалните. Тя сплете премръзналите си пръсти и се замоли мачът да свърши по-скоро.

Започна вторият даун. След няколко кратки подавания треньорът извика Макгроу и му каза:

— Слушай, Макгроу. Сега е момента да докажеш себе си. Искам да вкарам Ричардсън в крайната зона.

— Искате да започнете с пас? — изненада се Ник.

— Да, смятам да рискувам, за да спечелим.

— Но все още е твърде рано за пасове — опита се да протестира Ник.

— Виж какво, Макгроу. Ако не искаш да бъдеш сменен, прави каквото ти се казва. Ти може и да си играчът, който прави най-страхотните хвърляния, но аз съм треньорът. Разбра ли? Сега излез на терена и ако няма нито един свободен играч, хвърли проклетата топка, където и да е.

По реакцията на играчите Лоръл разбра, че Ник не е единственият, който смята този ход за рискован. Отборът на Кливланд не беше подготвен за такова нещо и Макгроу успя да открие свободен играч, на който да подаде. Един противник обаче бързо се съвзе от объркването и успя да отнеме топката. Възбудата на публиката нарасна. Но Лоръл не следеше играта. Погледът ѝ бягаше след Ник, който след поредния ритник лежеше на терена, без да може да се надигне. Лекарят на отбора изтича към него.

Лоръл се обърна към оператора, който беше насочил камерата натам.

— Виждате ли дали си движи крака?

— Не го движи. Сега се опитват да го превържат. Изглежда, че днес повече няма да бъде в състояние да играе.

— Ако е станало това, което си мисля, той повече никога няма да може да играе — отвърна Лоръл. По лицето ѝ се затъркаляха сълзи. Тя се изправи и хукна към терена след изпратената носилка. Заедно с лекаря на отбора подхвана Ник под мишниците. Той се опита да стъпи, но загуби опора и се свлече на земята.

— Ник, не трябва да подлагаш крака си и на най-лекото натоварване, докато не го прегледам — възрази Лоръл.

Откараха Ник в близката болница. Лоръл му предписа болкоуспокояващо и не след дълго той заспа.

Когато се събуди, беше вече нощ. Ник се огледа наоколо, сякаш не можеше да си спомни къде е.

— Лоръл?

Тя се надигна от стола край леглото му и леко го целуна по слепоочието.

— Тук съм, мили.

— Загубихме ли?

Господи, как можеше да мисли за това точно сега.

— Страхувам се, че да. Денят беше съвсем неподходящ за футбол. „Сандърбърдс“ нямаше как да спечелят.

— Денят беше ужасен и за Кливланд, но те победиха — напомни й той. — Както и да е. Предполагам, че няма да мога да се оправя до мача за Супер Купата. Ще ни трябва доста време, да се възстанови коляното ми.

Лоръл нищо не каза. Знаеше, че първата реакция на почти всеки зле контузен спортист е да отхвърли неприятния медицински факт.

— Радвам се, че дойде — прошепна Ник. — Не бих искал някой шарлатанин да се изпробва върху раненото ми тяло.

Лоръл насила се усмихна.

— Да не съм луда да поверя тялото ти на някой друг, Макгроу! Аз имам всички права.

Ник отвърна на усмивката й.

— Какво си ми предписала? Чувствам се така, сякаш се нося облаците.

— Затвори си очите и ще престанеш да се чувстваш замаян — посъветва го тя. Ник изпълни съвета й. Лоръл се наведе и го целуна. — Опитай се да поспиш, скъпи. Когато се събудиш, пак ще бъда тук.

Лоръл позвъни на Дани и го увери, че скоро Ник ще бъде съвсем добре. Следващото обаждане беше до клиниката. Чу се гласът на доктор Адамс:

— Това ли е, от което се страхувахме?

— Да. Сухожилията са преразтегнати, а хрущялът е счупен.

Лоръл изхлипа и избърса сълзите си.

— Значи така — каза доктор Адамс след дълго мълчание.

— Така — повтори равно тя. — Ще докараме Ник във Финикс вдругиден.

— Той знае ли вече?

— Не съм му казала, но той е спортист от прекалено дълго време, за да е наясно с това, какво става с тялото му.

— Добре тогава. Успешен обратен полет, доктор Брайтън.

— Благодаря — отвърна тя.

Лоръл още веднъж, внимателно проучи рентгеновите снимки на Ник. Надяваше се да открие нещо, с което да му даде надежда. Разбра, че ще бъде трудно, но си каза, че можеше да бъде и далеч по-зле след всичко, което се случи на терена. Точно това възнамеряваше да го накара да осъзнае.

— Здравей — поздрави я Ник, когато Лоръл се върна в стаята му. — Идваш съвсем навреме за новините. Искаш ли да видим репортажа от вчерашния разгром?

— Не изгарям от желание, но не мисля, че имам някакъв избор.

Ник се засмя:

— Наистина никакъв.

Те изгледаха това, което коментаторът определи като най-върховите моменти в целия мач, макар, че според Лоръл трудно можеха да бъдат наречени така.

На екрана се появи треньорът Кар. Лицето му беше намръщено.

— За всичко обвинявам Макгроу.

Коментаторът възрази:

— Това беше загуба на целия отбор. Като се имат предвид обстоятелствата, Макгроу действително игра много добре.

— Макгроу получава и най-много пари, за да играе.

— А вярно ли е, че последният удар слага край на спортната му кариера?

Лоръл почувства, че Ник се напруга.

— Така се говори.

— Какво означава това за „Сандърбърдс“?

— Не вярвам в приказките за необходимостта от ветеран в отбора.

Ник изръмжа, когато интервюто свърши. На екрана се появи клиниката във Финикс.

— Тук сме с доктор Адамс, завеждащ спортната медицинска клиника във Финикс, където Макгроу се подлагаше на ежедневна терапия заради контузията, която го измъчваше през целия сезон. Доктор Адамс, вярно ли е, че лекарят на Ник е в този момент в Кливланд, при него?

— Да. Главният ни лекар, доктор Брайтън, е прегледала Ник Макгроу и утре се връща във Финикс заедно с него.

Ник погледна изненадано към Лоръл.

— Главен лекар? Кога е станало това?

— Дълга история — отвърна тя и посегна към дистанционното управление, за да изключи телевизора, преди доктор Адамс да продължи. — Освен това все още обмислям предложението.

— Важното е, че са ти предложили поста.

Лоръл кимна.

— Преди два дни. Нека да спрем телевизора.

— Почакай малко. В момента приказват за теб, доктор Брайтън.

Репортерът попита:

— Какви са прогнозите на доктор Брайтън за бъдещето?

— Страхувам се, че спортната кариера на Ник Макгроу е приключила.

Ник не помръдна. Лоръл крадешком погледна към него.

— Това ли си им казала?

— Ник, нека ти обясня...

Той отмести ръката ѝ от рамото си. Очите му бяха безизразни.

— Попитах те нещо, Лоръл. Това ли им каза?

— Да — прошепна тя.

— Разбирам. Това твоето желание ли е или е абсолютно сигурно?

— Сигурно е. Но ще можеш да ходиш — добави Лоръл.

— Да ходя! Но не и да играя!

Тя кимна.

— Няма да можеш да играеш.

— Така ми казваха и миналата година — напомни ѝ той.

— Тогава беше различно. Доктор Филипс просто беше казал, че не ти препоръчва да играеш, а не — че е невъзможно да го правиш. Повярвай ми, коляното ти по никакъв начин няма да може да издържи

на повече натоварвания. Освен това вече няма да бъдеш толкова подвижен, колкото се изисква, за да се включиш в игра.

— Това е лично твое мнение.

— Да — съгласи се тя.

— Тогава ще се консултирам и с други специалисти — твърдо каза той.

— Смятам, че идеята е добра. Имаш ли конкретен лекар предвид?

Ник поклати глава.

— Не. Ще оставя на теб да избереш някого. Ако ми обещаеш, че няма да заговорничиш с него против мен.

— Обещавам — каза Лоръл и нежно го целуна.

В деня след завръщането им във Финикс тя уреди пълни изследвания. Искаше Ник да е наясно със сериозността на нараняванията си, за да може по-лесно да свикне с мисълта, че нещата няма да бъдат както преди.

— Значи това е всичко — каза бавно той. Двамата с Лоръл бяха останали сами в кабинета, след като известен специалист от Бостън го беше прегледал и беше потвърдил диагнозата й.

— Страхувам се, че да. Ник, наистина съжалявам — промълви Лоръл.

— Но не толкова, колкото мен. Трябваше да знам, че нищо няма да излезе от цялата работа.

Тя го погледна.

— Ти все пак успя да играеш цял сезон, и то — при невъзможни обстоятелства.

— Не зная дали ще ми повярваш, или не, но в момента не говорех за ръгби, Лоръл. Имах предвид нас двамата.

— Нас?

— Главният лекар и пропадналият спортист.

— Какво искаш да кажеш? Защо това трябва да промени нещо между нас?

— Ти си жена, която не обича усложненията.

— Вече съм на друго мнение. — Тя направи още един опит. — Мислех, че ти също не ги обичаш.

Ник плъзна поглед по нея. Изглеждаше като преуспяваща професионалистка. Приличаше на жена, която вземаше от живота това,

което иска. Беше забележителна. И всичко беше постигнала сама. Лоръл Брайтън нямаше нужда да ѝ бъдат натрапвани чужди проблеми.

— Виж какво, Лоръл. Животът е пред теб. Вече си главен лекар...

Тя го прекъсна:

— Все още не съм приела предложението.

— Но ще го приемеш — твърдо каза той. — Кариерата ти процъфтява, а сега, когато Джефри и Аманда са решили, че не искат в перфектния им дом да се мотае едно дете, тревогите ти по отношение на Дани също отпадат. Ти си интелигентна, красива и определено — най-нежната жена, която някога съм срещал. Мъжете ще се редят на опашка пред вратата ти, скъпа. Последното нещо, от което ще имаш нужда, ще бъде едно бивше спортно величие.

— Не смей да приказваш така за мъжа, когото обичам!

За първи път думите бяха изречени гласно с цялата им важност. Ник и Лоръл се гледаха безмълвно няколко мига. Накрая той наруши мълчанието.

— Ти не ме обичаш, Лоръл. Просто смесваш любовта със съжалението. Ще трябва да се научиш да се държиш по-професионално в подобни случаи.

— Ник... — Лоръл посегна към него, но той се отдръпна.

— Остави всичко да отmine, Лоръл. Точно сега не съм подходящ за никого. Не виждаш ли, че не съм в състояние да взимам каквито и да било решения.

— Нима не разбираш? — Изхлипа тя. Сълзите оставяха мокри следи по страните ѝ. — Аз се влюбих в теб въпреки че играеше ръгби. А не заради това.

— През целия си живот съм се възприемал като ръгбист. Не мога да отделя спортиста от човека, Лоръл, нито пък искам. — Ник си пое дълбоко въздух. — Достатъчно съм умен, за да разбера, че в никакъв случай няма да мога да изляза отново на терена. Така че няма да мога да ти предложа нищо.

Той се протегна и затъкна разпилените ѝ коси зад ухото — жест, който беше толкова познат, че сърцето на Лоръл болезнено се сви.

— Лоръл, направи ми една услуга.

— Ще направя всичко, което поискаш.

— Не ме обичай. Точно сега няма да мога да понеса това, а не е честно спрямо теб самата.

Лоръл кипна.

— Не ми казвай кое е честно и кое не, Ник! Нямах право да ми заповядваш кого да обичам.

Тя вдигна към него мокрото си от сълзи лице. Той проследи с пръсти деликатните ѝ черти, сякаш да ги съхрани дълбоко в паметта си.

— Опитай се да бъдеш добра със себе си — каза тъжно Ник и се извърна, за да не види Лоръл влагата, появила се в очите му.

Лоръл не можеше да повярва, че той си отива, докато не видя как ферарито потегли от паркинга и изчезна зад ъгъла.

Ник наистина си беше отишъл. Просто се беше качил на колата си и беше си тръгнал от клиниката и от живота ѝ.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

През следващите две седмици Лоръл получаваше информация за Ник от Дани. Синът ѝ го посещаваше всеки ден. Тя се надяваше той да попита за нея, да я извика или да ѝ даде някакъв знак. Но Ник изглежда твърдо беше решил да сложи край на тяхната връзка.

Тя се почувства засегната, но не и изненадана, когато специалистът, който беше довела от Бостън за допълнителна консултация, ѝ позвъни, за да ѝ каже, че Ник ще бъде в числото на постоянните му пациенти, поне докато минат първите процедури по лечението. Ник се отказваше от нея дори като лекар. Лоръл знаеше, че той умишлено се държи така студено и на разстояние, за да ѝ даде възможност да го забрави. Но това беше невъзможно.

Когато започна мачът за Супер Купата, тя си пусна телевизора и изгледа половината от играта, без ни най-малко да се интересува какъв ще бъде резултатът и кой ще победи. Знаеше огромното значение на този мач за Ник и не можеше да се отърси от мисълта, че той го гледа, отдал се на доброволна изолация в стаята си.

Лоръл се надигна от стола, отиде до прозореца и дълго гледа към къщата му. Внезапно я обзе раздражение от поведението му. Той беше арогантен, твърдоглав и тесногръд. Отказваше да проумее колко много значи за нея и колко дълбоко го обича тя.

Изведнъж Лоръл разбра какво трябва да направи.

— Отивам до Ник — извика тя на Дани, който със затаен дъх следеше мача по телевизията.

— Време беше. — Погледна я той и отново впери поглед в екрана. Когато Лоръл извади бутилка шампанско от хладилника и тръгна към вратата, чу гласа на сина си: — Весело прекарване, мамо! Не се притеснявай за мен, ще си намеря нещо за вечеря.

Тя надникна през вратата.

— Знаеш ли, скъпи, много съм доволна, че баща ти никога не успя да разбере какво съкровище си.

Дани се усмихна доволно и се изчерви.

— Знаеш, че никога не бих останал да живея при него и Аманда, мамо. Те не се обичат така, както вие с Ник. От нас ще излезе страхотно семейство!

— Наистина страхотно — съгласи се весело тя.

Бързо прекоси двора и застана пред вратата на Ник.

Рауди се втурна да я посрещне. Дани беше върнал кучето, настоявайки, че Ник има нужда от компания. Лоръл вдигна бутилката високо над главата си, за да я предпази от огромните лапи на Рауди, които кучето опря на раменете ѝ.

Отвътре се чу гласът на Ник:

— Рауди? Какво става там?

Лоръл отблъсна кучето настрана и оправи пуловера си. После направи опит да успокои дишането си и храбро тръгна към стаята.

— Рауди просто посреща един добър съсед.

Ник облещи очи. Сърцето му запрепуска неудържимо. Той се надигна от стола си.

— Лоръл! Какво правиш тук?

Тя протегна ръка и изгаси телевизора.

— Дойдох да те съблазнявам, Ник.

— Лоръл...

Тя не го остави да продължи.

— Виж, донесла съм дори и шампанско. Никога не съм била достатъчно добра в съблазняването, но... А, ето.

Тя одобрително кимна, когато корковата тапа изгърмя. Без да обръща внимание на въпросителния поглед на Ник, тя сипа по малко шумящо вино в две чаши и му подаде едната. После вдигна своята.

— За връзките. И за празниците.

Ник се втренчи в грейналото ѝ лице.

— Мога ли да те попитам какво празнуваме?

— Нашата предстояща женитба — отвърна тя и добави: — Аз те излъгах, Ник. Искам да бъда обвързана с някой за цял живот. Всъщност, обичам усложненията.

Лоръл потопи пръст в шампанското и очерта устните му, разхлаждайки ги с хладната течност. Очите ѝ бяха тъмни и дълбоки, Ник сякаш потъна в тях. Той бавно остави чашата си на масата, пратил всичко по дяволите и наведе глава към устните ѝ. Пръстите му се заровиха в копринено меките ѝ коси. Лоръл беше изненадана от

невъздържаната му целувка, но още по-изненадана беше от своята реакция.

— Няма да мръдна оттук, докато не се любим, Макгроу — прошепна тя. — След това само посмей да ми кажеш, че не искаш да прекараш остатъка от живота си с мен.

Ник искаше да я отведе до леглото веднага, но имаше нещо, за което трябваше да се погрижи преди това. Той си припомни думите, които цяла сутрин си бе повтарял.

— Повече от всичко на света искам да прекараме заедно живота си — започна той и погали гърдите ѝ под кашмирения пуловер.

— Мисля, че идеята е чудесна!

— За нещастие, имам и други задължения.

Ръката му се плъзна по тялото ѝ и Лоръл усети познатото замайване.

— Защо имам чувството, че се опитваш да ми кажеш нещо?

— Не знам. Какво бих могъл да ти кажа, освен че имам нова работа?

Той наведе глава и дъхът му облъхна нежната кожа на гърдите ѝ.

— Работа? Каква работа? Къде? Кога? Не е свързана с ръгбито, нали? Прие ли ангажимента вече?

Ник се засмя.

— Лоръл, по-бавно! На кой от всичките въпроси искаш да ти отговоря най-напред?

— Кога? И защо не ми каза?

— Приех работата тази сутрин и едва се сдържах да не прескоча до вас. Внезапно осъзнах, че не знам какво ще правя, ако спреш на вратата и ми кажеш да се махам.

Тя импулсивно се притисна към него и го целуна.

— Никога! — Пое си дълбоко въздух и отново попита: — Къде?

— Във Финикс.

Това беше добре.

— Пак ръгби?

Той сви рамене.

— В известен смисъл, да. Ще работя към Младежката спортна асоциация в града. Главната ми задача ще бъде да подготвям момчетата така, че играта наистина да им доставя удоволствие. Въпреки нежеланието ми да се откажа от активна състезателна

дейност, през последните няколко месеца все по-често се замислях над въпроса какво друго занятие бих могъл да си намеря. Това предложение ми хареса и смятам, че ще се справя добре.

— Сигурна съм в това! Ще бъдеш чудесен. Ще бъдеш най-добрият треньор, който тези момчета някога са имали и след няколко години, сигурна съм в това, твой отбор ще участва в шампионата за Супер Купата. Не е ли изключително?! Само си представи...

Ник сложи пръст върху устните ѝ.

— Лоръл?

— Да?

— Мислех, че си дошла тук да ме съблазняваш! — припомни ѝ дрезгаво той.

— О, да — прошепна тя. — И не смей да ми отказваш, Макгроу. Не приемам откази. Под никакъв претекст!

Лоръл притисна тялото си към неговото и Ник изстена. Устните му се впиха в нейните с цялата жар, която се беше насъбрала у него през последните няколко дни. Той издърпа пуловера над главата ѝ и жадно целуна гърдите ѝ. Лоръл извика от удоволствие. Тя взе ръката му, усмихна се и го поведе към спалнята.

— Не мисли за нищо, скъпи. Просто се отдай на удоволствието.

Двамата лежаха приятно отмалели. Възбудата им беше започнала да отшумява. Ник погали меките ѝ коси и прошепна:

— Лоръл, обичам те!

Тя лениво отвори очи.

— Зная...

— Съжаляваш ли за нещо?

Лоръл блажено се усмихна.

— Сигурна ли си?

— Да — отвърна тя и притисна устни към неговите.

— Лоръл, какво ще кажеш да се любим отново? — Пръстите му нежно погалиха розовите връхчета на гърдите ѝ.

— Ще кажа, че явно съм прибързала със заключенията.

— Да проверим ли?

Лоръл притегли главата му и го целуна по челото.

— Задължително!

— Ако продължиш да се държиш така агресивно, ще се наложи да се обърна към лекар — каза Ник след известно време. — Съмнявам се, че мога дори да помръдна.

— Знам какво имаш предвид — промълви тя.

— Щастлива ли си?

— Не бих могла да бъда по-щастлива.

Ник внезапно се опря на лакът и я погледна.

— Какво мислиш в действителност за работата?

Тя извърна глава към него и усети, че той напрегнато очаква отговора ѝ.

— Ще имаш чудесна работа, Ник. Държиш се страхотно с децата. Имаш подход.

— Аз обичам децата.

Тя кимна. Представи си го в тази роля. Наистина щеше да бъде незаменим. Но дали щеше да му бъде достатъчно?

— Зная — замислено отвърна Лоръл. — И децата те обичат.

— Но?

— Но тази работа няма да ти донесе такава слава, на каквато си свикнал като играч, Ник.

— Мисля, че славата, която съм имал, ще ми стигне до края на живота, Лоръл. Повярвай ми, от днес нататък съм решил да живея в пълна анонимност.

— Освен това, важна е и финансовата страна на нещата. Няма да получаващ толкова, колкото досега.

Той се засмя.

— Е, сега след като вече си главен лекар на клиника, няма ли да можеш да издържаш един любящ съпруг и две деца?

— Две ли? — изненада се тя.

— Дани не те ли посвети в своя страхотен план? За теб и мен и за братче или сестриче?

— Боже! И кога ти каза това?

Още първата седмица. Направо звучеше като молба към мен. И тъй като на горкото дете му се наложи да чака прекалено дълго, ще трябва да започнем работа по този малък проект възможно най-скоро.

Ник нежно я целуна и Лоръл промълви:

— Мачът вероятно все още продължава.

— Забрави за мача. Знам по-добър начин за прекарване на времето.

— Не мога да повярвам! Това ли е същият човек, който твърдеше, че не може да отдели мъжа от спортиста?!

— Несъмнено — потвърди Ник. — Но един спортен лекар му показва, че в живота има по-важни неща от футбола. Тази идея ми заприлича малко на ерес в началото, но тъй като не ми оставаше нищо друго, реших да проверя.

— И какво откри? — Пръстите на Лоръл заиграха със златистите му къдрици.

Смехът на Ник беше дълбок и щастлив. Той я прегърна и я целуна с безкрайно обожание.

— Открих, че и спортовете на закрито имат своето очарование.

Издание:

Джоан Рос. Без прецедент. Обичай ближния си
Американска. Първо издание

Редактор: Ирина Димитрова, Саша Попова

ИК „Арлекин-България“, София, 1995

ISBN: 954-11-0319-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.